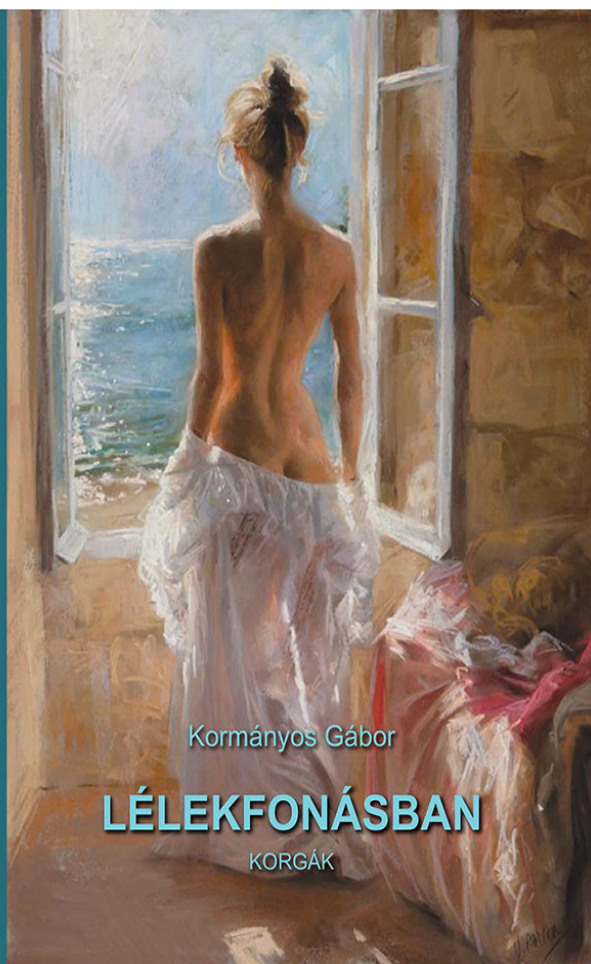

Valami túlerő léleksodró foka,
Elárvult teremő megváltó viszonya,
Ráébredés-dőfés, stigma a létemen,
Sejtekbe örökölt függés, még létezem.

LÉLEKFONÁSBAN

KORMÁNYOS GÁBOR

Kormányos Gábor

LÉLEKFONÁSBAN

KORGÁK

KORGÁK

Égoldott szabadságban szeret hajózni Kormányos Gábor. Sokan tudják róla (miután már jó pár könyve megjelent), hogy író, hogy költő. Bár ez így nem igaz. Szavakat, mondatokat vegyít úgy össze, hogy azok gondolatokká alakuljanak, és azok minket befolyásoljanak. Írás-szerűségei az ő szavaival élve, Korgák. Ezzel próbál minket terelni, irányítani, hogy gondolatai és érzései odaküldjenek minket, ahol ő szeret látni bennünket, – a megértésben. Mert ha elején kicsit nehézkes is, de megszokjuk, hogy Korgákon siklunk. És élvezzük szűzies mítoszáét, és érzéseink jóindulatúan megkönnyebbülnek, kivirágoznak. Ez Kormányos Gábor legszebb csínytevése. Ezért is érdekes a könyve azok számára, akik szeretnek elkalandozni lelkünk gyönyörű káoszában – és ezek olyanok, mint a bódító szerek, amik nem ölik meg bennünk a tudathasadást. Kormányos Gábor végighajózik velünk a boldogság Styx-én, csak nem a pokolba, hanem lelki kielégüléshez jutunk és elalélunk, mint rekkenő hőségben a fák. Mert mit is mond, Kormányos Gábor:

„... a költői lét lényege, a teremtés kiváltsága, melyet a költő, az aktív költő elhivatottság s képesség isteni adottságával valósít meg, s így a költészete maga lesz a szabadság, azaz az igazi élet. Az ilyen életnek élni egyenlő a szabadság megvalósításával.”

Hát ezt bizonyítja a könyve is.

Brády Zoltán

Mögöttem az élet számtalan tanórája, melyek rádöbbsentettek, hogy másra igazából nincs is szüksége a teremtet embernek ahhoz, hogy önmaga lehessen, csakis önmagára.

KORMÁNYOS GÁBOR

LÉLEKFONÁSBAN

KORGÁK

Szerzői előszó

Engedjék meg nekem, hogy elmondjak pár keresetlenséget a kötet létrejöttének szellemi előzményeiről, azaz magamról. 1953. május 1-én születtem Baján, ahol már újszülött koromban körülvelt az emberi ostobaság, s felelőtlenség, meleg vizes palackok formájában. Történt ugyanis, kötelező elsejei vonulás lévén, hogy a kórház csecsemő részlegén nem volt elegendő pólya, s így az én pólyámat is kölcsönvették a vonulás idejére. Ezt csak azért mesélem el, hogy szemléltessem mi volt fontosabb a marxi világban, a májusi felvonulás, azaz a látszat, vagy az élet, azaz én, akit az esemény idejére meleg vizes palackokkal körbebástyázva a csecsemőosztályon hagytak. De ezen, szerencsésen túljutva mégis csak itt vagyok. Ez persze nem menti fel a kor szellemiségét, s ennek megfelelően a kórházvezetés akkori, a rendszerrel szemben tanúsított talpnyaló, gyáva s az ellátásban szakmaiatlan viselkedését. – Hogy pszichésen mennyire volt mindez hatással rám, azt nem tudom megítélni, de már apró fiúcska koromban különböztem a többiektől. Leginkább abban, hogy az átlagnál is félénkebb, visszahúzódozóbb voltam. Nem tudtam úgy élni, és viselkedni, mint hasonló korú fiútársaim. Én nem akartam céltalanul, összevissza rohangálni az óvoda udvarán, nem akartam a lányok szoknyáját, sem haját meghúzgálni, nem akartam a homokozót kisajátítani magamnak, s a legkevésbé sem akartam elvenni mások uzsonnáját. Tehát semmi olyat nem akartam, amit a nálam ösztönösebb, erőszakosabb gyerekek akartak s akarnak felnőtteként a mai napig is. – Na, jó a lányok haját ma már talán nem akarják meghúzgálni, de a szoknyákról s a többiről nem vagyok meggyőződve. Én a lányok társaságát kerestem, velük szerettem játszani, mert éreztem, hogy ők érzékenyebbek, együtt érzőbbek, bennük kevesebb az agresszivitás, s hozzám ez állt közelebb. Valószínű innen a nők iránti megkülönböztetett tiszteletem, és szeretetem! Később, amikor már nem csak a gyermeki érzelmek, emóciók határozták meg életemet, hanem a tudatos gondolkodás is, rájöttem, hogy ahogyan másoknak, nekem is csak egy életem van, s azt csak úgy élhetem le a teljesség igényével, ha megőrzöm függetlenségének, szabadságának sérthetetlenségét. De, hogy ezt megtehessem szükségem volt az önismeret erejére. Korán rájöttem, minél előbb ismeri fel önmaga lényegét, lelkiségét az ember, annál hamarabb, s könnyebben

tud beilleszkedni a diktatórikus elvárások szabályrendszerével a döbbenetig alázott földi létbe. Másként fogalmazva: – Szabadságom elemi érdekeit jobban tudom a társadalmi elvárások lelketlen rendőrállami rendszerében megvalósítani, ill. megvédeni. – Arra is hamar rá kellett jönnöm, hogy az ember alkotta rendszerek nem mások, mint diktatúrák. Kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra bonthatók, s ezek a diktatúrák, karhatalommal fenntartott rendőrállamok, melyek jellemzői röviden, a következők: – Elsőként, demokráciának álcázzák magukat, melyben az állampolgárok a kormányhatalom kölcsön fedezeti eszközei. Továbbá, melyben az állampolgárok az állami hivatalok által bármikor levadászhatóak. Továbbá, melyben az állampolgárok személyiségi jogait éppen ezért a minimálisra csökkenthetik saját biztonságuk védelmének ürügyén. Valamint melyben az állampolgárok a végtelenségig adóztathatóak. Mert a látszólagos demokráciák jogfosztó államként működnek, s rabszolgaként kezelik állampolgáraikat. Ezek a mindenkori kizsákmányolók, akik magukat csak győzteseknek nevezik, bankárok, politikusok, magas rangú állami hivatalnokok, rendőri csúcsvezetők, stb. egyszóval a rendszer-apparátus működtetői, de még a kisrendőr is határoznak életünkről. Ezek irányítanak önző érdekeik szerint mindent, azt a tudást is, amit az iskolák kötelezően oktatnak, s így az nem járul hozzá az életünkhöz alanyi jogon járó szabadság kiteljesítéséhez. Nekem már korai eszmélésem óta mindent meghatározó volt a természetes lét, a szabad s független élet vágya. Így a kötelező iskolák (a megélhetést biztosítók) megszerzése után elhatároztam, hogy a magam szabad létezéséhez szükséges további tudást, mindenféle hivatalos tematizálás (dezinformálás) nélkül szerezem meg, s csak azt, és annyit, amire s amennyire nekem, környezetem s a világ megértéséhez, s a magam létértelmének a – miért vagyok a világon? – felismeréséhez s megértéséhez szükségem van. Rájöttem, hogy az általánosan nyugati követelményrendszerben leledző liberalizmus manipuláltan formális alapú, azaz lelketlenül materialista szemléletű. Engem pedig ösztönösen és egyértelműen a lélek, az ember szakrális spiritualitásának transzcendens mivolta s mibenléte érdekelt. Mert úgy gondoltam, hogy az élet lényege és kiteljesedésének lehetősége, tehát az élet értelme ezen keresztül található és valósítható meg. Ezért már tizenéves koromban a filozófia, a lélektan, s a hit gondolat s szellem-világa felé fordultam. Az élet antimateriális vonatkozásai érdekelték. A teremtetőtől kapott költői véna zsigerileg meghatározta

lényegi irányultságomat. Ezért úgy döntöttem, hogy azt az időt, amit a teremtőtől kaptam a magam megismerésére és kiteljesítésére fordítom, s azt szabadon fogom megtenni. Nem érdekelnek a társadalmi konvenciók, s nem érdekelnek a megalázkodásra és megalkuvásra kényszerítő általános emberei normák, melyek mellest csak a kizsákmányoltak számára kötelező törvények. Én a magam útját fogom járni, életét fogom élni, s a magam tapasztalataiból fogok gátakat vagy átjárókat létesíteni földi tartózkodásom idejére az emberi elfajzással szemben, melyet már korán felismertem, s mely elfajzásnak a felvilágosodásra is bélyegét rányomó Charles Darwin elméletét felhasználó, istent tagadó liberalizmus az oka. Az alkalmazkodás nehézségeit megtapasztalva, csupán az Isten-természet s a hit bennem élő erejének ellensúlya tudta egyensúlyba tartani szellemiségemet.

Száz szónak is egy a vége, azt az öntörvényűséget, s szabadságot kellett megvalósítanom, s megőriznem, ami minden ember életének elemi szuverenitása, autonómiája kellene, hogy legyen. Most e könyv, ezen út gondolati összegzését tartalmazza, ami teljesen egyéni, és egyedi, s mint ilyen, mentes mindenki más meggyőződésétől, vallási, politikai stb. felfogásától. Az e könyvben leírtak senki máshoz nem köthetők csakis tapasztalataim eszenciáival hitelesített szellemiségemhez, ezért a nevük Korgák. (Kormányos Gábor) Az esetleges tudati, vagy hitbéli áthallások csupán a közös emberi lélek geneziséből fakadó hasonlatosságnak tudhatók be. Magyarsághitem kialakulásának előzményeiről az alábbiakban ejtek szót. A hitem, s nézeteim, amiről írásaimban tanúbizonyságot teszek, minden erőszakos térítéstől mentes, tiszta és tudatos keresés s felismerés eredményei, a természetes én-fejlődés útján kialakult s felismert hit, egy magyar ember hite. Mert én magamat őseimtől függetlenül is zsigeri magyarnak érzem, s ezt vallom is ameddig csak élek. Bízom benne, hogy ez a kötet az önök számára is tanulságos lesz, s elindít valamit, egy érzést, a lelki szabadság érzését, amire a kötet olvasása előtt talán gondolni sem mertek volna.

Megérezni

Mert száraz volt a lég a napmelegtől,
Úgy látszott szerte, lángban áll a tér.
A messzeségben porfelhők forogtak,
S én ültem egy nagy nyárfa gyökerén.

Egy kissé feljebb, szénaboglyák úsztak,
A tömör csendben büszkén, kényesen.
S én néztem köröttük az örök tengert,
Ahogy hullámozott, kéken, fényesen.

A természetnek része a szabadság,
Mit éreztem s éltem a lomb alatt.
De mára kiszorult a honi létből s
Helyébe csak, csak szorongás maradt.

A szabadsághoz kell a fényes távlat,
S az esély, hogy élhesd az életed.
Az esély kell, hogy végig elkísérjen,
Hogy megvalósítsd önnön lényeged.

Mert kell a távlat, messze fénylő tenger,
Hol szénaboglyák úsznak, kényesek.
A szabadság kell, – az élet esélye,
S a nyárfa, mi alá lefekhetek.

A tengerségben benne rejlő mélység,
A jövő, – hogy magadnak tudhatod.
Megérteni a természet világát,
Lényegét, hogy magadhoz vonhatod.

Megérezni, hogy mi is a szabadság.
Mi születéssel kijáró jogod.
A tengernek fénylő tükörképében
A földön is, hogy elmondhasd... tudod.

Ajánlom szeretetem teljes körével az emberben rejlő csodát felismerésre!

Sokan felteszik a kérdést:

Miért ír, hiszen ma nem divat az olvasás?

A fentebb elmondottakból egyértelműen következik.

A költői, írói, egyáltalán az alkotói lét a teremtés kiváltsága, mely az alkotáson keresztül, Isten adományaként a belső szabadságot, a transzcendenciát valósítja meg, az igazi életet, mely felülemel a hétköznapiok klausztrofóbiáján, s legjobb esetben a halálon is.

A teremtő ember az alkotáson keresztül éli meg transzcendens mivoltát, az abszolút függetlenséget, anyagtalanság érzést, melyet születésekor elveszít s mely egyenlő a szellem s a lélek felszabadultságának állapotával.

Az ember ennek a szabadságnak lehet részese, ha olvasóvá válik, s ez elemelő érzés. De legyen az akár alkotó, akár olvasó, ez az adomány akkor is csak a kiváltságosak illetékessége, azoké, akik képesek a teljes átlényegülésre, akár alkotóként, akár befogadóként.

Az alkotók s alkotások valamint a befogadók világa egy jó értelemben vett szeparatista világ, mely produktumaiban rejti magát a szabadulásnak kulcsát, mely szabadulás minden emberi lélek küldetésének végcélja.

Tengercsepp hűség

Nem nagy ügy! – Hatvan lettem én.
– De azért nyugodj meg, szegény!
Hatvan év légszomj... – reménység.
Hatvan év tengercsepp hűség.
Hatvan év feszített íjság,
Hatvan év elnyomott nyíltság.
Hatvan év árva tartalom,
Hatvan év, gyötrő fájdalom.
Hatvan év öntudat épség,
Hatvan év lopkodott szépség.
Hatvan év konok magyarság,
Hatvan év béklyó, zárvaság.
Nem nagy ügy! Hatvan lettem én.
De azért nyugodj meg szegény.
Lelkem tovább él. – Mit tegyek?
Magamhoz méltó kell legyek!
Próbálkozom még egy kicsit,
Amíg a szív le nem csitít.
Felétek kiáltom magam,
Csak figyelj rám, halld meg szavam.
Hatvan, ha leszel te, mint én
Nyíljon benned egy költemény,
Legyen magyar s igaz szava,
Kelő nap s holdas éjszaka.
Nem nagy ügy! – Hatvan lettem én,
Lélektelenek közt kemény
Hatvan év, légszomj... – fényremény
Most is, akár a kezdetén.
Hát hatvan lettem elsején.
Már van egy titok... – az enyém.
Ismerem az egy lényeket,
S ezen túl így szólok veled.
Nem oly tudás, amit te fújsz,
Nem földi, mit felejtesz, unsz,
De megváltó, amit ha tudsz,
Halálon túlra élve jutsz.
Nem nagy ügy – Hatvan lettem én.
De azért nyugodj meg, szegény.
Hatvan év légszomj... – reménység.
Hatvan év tengercsepp hűség.

Az Úrhoz

Vajon kik, lelkek vannak még előttem?
Mennyi sebet ver rajtam még az út?
Kürtök, húrok derengő dallamán,
Él-e még lelkem lázas randevút?

Vajon lépteim nyomot hagynak-e,
A halál felé forduló körön?
Talál-e még az értelem okot,
Hogy átjárókat nyisson a ködön?

Hisz veszti színét mindegyik szirom,
És kiszárad a szekérnyom vize.
Tűnőben már az erdő-mély vadon, s
Fészket veszít a madarak szíve.

Itt állok most ősi hegyed előtt,
Tábláid fénye halvány mécsvirág.
Köröttem vadult szodomaiság,
A völgyben aranyborjas fémvilág.

És fenn, és lenn a csillagboltozat,
Elérhetetlen távlatokba leng.
Hideg, kék-fénye magától riaszt, s
Mint halottasház díszajtaja reng.

Vajon kik, lelkek járnak még előttem?
Én miért maradnék kívánni a sort?
A jelenések is ott értek véget,
Ahol a belátásnak vége volt.

Nem sok idő még a víz partját éri.
Lehetősége látszat tereit s
Ha nincs ereje medréből kilépni,
Hát veszni hagyja szomjas kútjait.

Fényét veszíti mind az ember tükre,
Ha nincs, ki belenézzen itt, hiszen,
Nem tükrözheti arcunkról mi büszke,
Ha nem szolgál rá élő senki sem.

Belátás nélkül jövőnk mit sem ér.
Ősi étoszunk tiszta lényege,
Mint vas által kifordított cserép,
Jelenbe törött múltunk védjegye.

Minek maradnék egy zúzó világban,
Hol nincs értelmes élni akarás?
Ahol nincsenek erkölcsi igények s
A szabadság villanypásztora ráz.

Mért maradnék itt, hol esélye nincsen,
Hogy ihasson a szomjazó vidék?
Hol csatorna helyett sírokat ásnak,
Hol honföldből a honfi mind kiég.

Jaj! – Vajon hányan vannak még előttem?
Vajon még mennyi könnyet rejt az út?
Vajon a konok élet báli mása,
Cserél-e tánca közben új sarut?

Még vissza tér-e úgy, minden magához,
Hogy ereje lesz újra kezdeni?
Még vissza tér-e apa a fiához?
Ki szülője hiányát szenved.

Megtér-e végre új esélyét adva,
Önnön magának, újra életet?
Vagy elveszik, mint villámban a fénykép?
S helyén fekete zűr foglal teret.

Az élethez

Ne hidd, könnyedén ne ígérd,
Hogy örökké lesz, az hogy itt vagy.
Szeszélyed vak s a szenvedély
Karodba lök, és újra itt hagy.

Ne ránts öledhez oly közel,
Félek, nagyon megmértelyeznél,
Kioltva reményem tüzét,
Minden múlttal szemétre vetnél.

Még akaratom ellenére
Boldogtalan futásodat,
Felrónád győztes éjszakámon,
Mint elrettentőt, átkomat.

Ne hidd, könnyedén ne ígérd,
Hogy, örökre van az, hogy itt vagy.
A múltunkkal minden remény,
A jelenünkben újra itt hagy.

Ars poetica

Őszinte sűrű évezredek
Tömörülnek cseppjeimben.
Igaz ígézet sója csillog
Valóság rideg tükreimben.

Úgy csúszok át az öröklétbe,
Ahogy formát bont az árok.
Ősbolygónk amfora kelyhéből
Csak percnyi lét-tudat szivárog.

De vissza bölcsőhosszú éjbe
Porlasztó fagy-érzés nyomaszt.
Rög mozdulatot tűnő kékje,
Létem tudat-mély vize fakaszt.

Szikrányi sziklák szavaim,
A gondolat, ha utolérem
Elfoszlok rögtön, nyomain
Mért parazslok még, nem is értem?

A REZIGNÁCIÓ ÚTJA

ESŐÁRNYÉK

*Az ablak csukva, őszben járunk.
Párnák közt hagytuk minden álmunk.
Mi múlandó, mind megmaradt,
És ami örök elszakadt.*

Révedéseim után a kérdés penge éles, s csordul is már színem vére. Milyen európaiság az enyém, s azoké, akik hasonlóan élnek, mint én? Mert, mi vagyunk a többség, a nép a „magyarság”. Nem lenne jobb visszatérni a normálishoz? Ez persze csak, a kikre vonatkozik, akik európainak érzik magukat, sőt annál még európaiabbnak. (Ők a gyökértelenné vált milliárdos világpolgárok és a gazdag bürokraták.) – De magam eltérőben vagyok, s jól haladok ahhoz, hogy teljesen visszatérjek önmagamhoz, a magyar egyszerűséghez. Igen a magyar egyszerűséghez, amilyenek az egykori magyar apák és anyák voltak, mint szamaritánusok, (I. e. 722-ben, miután az asszírok elfoglalták az északi királyságot (Izraelt), előkelőbb lakosait fogságba hurcolták, majd az asszír királyok a birodalom keleti feléből telepítettek lakosokat az Izraeli Királyságba. Utóbb a betelepített lakosokat az ott maradt zsidókkal együtt szamaritánusoknak nevezték.) A szamaritánusok több természeti csapás után arra kérték Asszíria uralkodóját, hogy küldjön vissza néhány zsidó papot, akik megtanítták őket Isten tiszteletére. Az uralkodó teljesítette kívánságukat, így ők is az Ószövetség istenét fogadták el. Amikor a babiloni fogságból visszaköltözött zsidók hozzákezdték a jeruzsálemi templom felépítéséhez, a szamaritánusok felajánlották segítségüket, cserébe a templom közös használatát kérték, de a zsidók elutasították a segítséget, hogy ők már vallásilag és etnikailag nem tiszták. Ezért a szamaritánusok panaszt tettek a perzsa királynál, aki egy időre be is tiltotta az építkezést. Később a szamaritánusok saját templomot építettek a Garizim hegyén, de a zsidókkal szemben megmaradt az ellenséges érzés.) **kiknek** neve s nagysága nem jegyeztetett sehol, pedig többek s nagyobbak voltak ők, és ma is azok, mint a Cézárok, Churchillek, Sztálinok, stb., hiszen az utóbbiak mind elbuktak, s elbuknak e földi dicstelenségben. Nem a fantasztáké s hatalmasoké a jövő, s a dicsőség is múlandó. Nem a hulló és bukó csillagoké. Azok mindig erőszakos robbanás csillagvillanásai, s mind, mind a semmi szurkában lelnek végzetet. Az út melyen mennem kell tovább, s nektek is ezt ajánlom, a rezignáció útja, a lélek érzékenységének útja az egyszerűség erkölcsi birodalma felé, s azon át, melyben a hűség a tisztaság, az istentudás kovászából gyúrt kenyér abszolút valósága regőzik. Semmi hősködés, semmi

történelmiség, semmi hóbort, csak a hitelesség, valódiság, humán egzisztencia, a lélek. A történet több mint feljegyezve lenni az emberiség emlékezetébe. Az én, a mi dicsőségünk az egyszerűek dicsősége kell, hogy legyen, az apák és anyák dicsősége, mint szamaritánusoké. Feljegyezve lenni az élet könyvébe, az örök emlékezetbe, mert a legnagyobb dicsőség a nevezetes névtelenség dicsősége. Mert hiába vagyunk, ha nem vala saját magunk, s utunk. Saját utunk valódiságunkban, egyszerűségünkben rejtezik, melyhez képest mostani történetünk nemlétezés.

FIGYELJ SAJÁT UTADRA! Mert minden élet, sors meg van írva, s ez az írás, jelekbe van kódolva az élet sodrán, csak érzékennyé kell válni annak kiolvasására, megfejtésére s megértésére. De ez az érzékenység nem ihlet kérdése, hanem komoly ráfigyelés a valóság történéseire. Nem tehetség kell hozzá, hogy olvasni tudd az írást, hanem valódiság, s a valódisághoz igazság, ha érted? – mert igaznak lenni az első feltétel ahhoz, hogy az igazságot megismerhesd, s annak útján járhasd. – A meg van írva írás jelentősége abban áll, hogy az eredeti jeleket milyen pontossággal, hűséggel olvasom le, s fejtem meg, értelmezem, s hogy önmagam ebből mennyit tanulok, s milyen erőfeszítést teszek annak kiteljesítésére. Ez a sajátosan felismert és megvalósított élet lehetek, s vagyok én, s lehetsz te is. Ez a mi ethoszunk, mely beteljesítheti a földi lét küldetését. Az így beteljesedett élet, ha az nem a negatív beteljesedés, üdvtörténeted megvalósulása lesz, s mint ilyen esélyes a teljes átváltozásra, megtérésre valóságos önmagadhoz, magyarságodhoz. Kódod sajátos s csak neked íródott. Sorsod kódfejtési képességed függvénye.

Az én utam az írás felismerése volt, mely, mint megfejtett kód irányítja létemet. Az írás az igazi, valós és spirituális egzisztenciám, mert az írás megfejtése, a jelek felismerése s realizálása nálam, az írásban, az írással, azon keresztül történt s történik meg. Az íráson keresztül egzisztencializálódok, bizonyosodom, erősödöm, fejeződöm ki, mint valós lélek, mint identitás, mert én magam vagyok az írás, s nem a fizikai síkba való beolvadás által vagyok létező ethoszu. Ezért tudom azt, hogy a gyakorlati életben, az anyag síkján vegetáció volt létezésem. Akár segédmunkásként, akár szakemberként stb. De önmagam sorsának felismeréséhez, megismeréséhez, megértéséhez, és kiteljesedéséhez, számomra csak egyetlen út létezik, az igazság s

igazság, az írás útja, akkor is, ha eljut hozzád s akkor is, ha nem. – És minden más út csak haszontalan létpusztítás, mely hátráltatta létezésem s a cél elérését, a lélek üdvözülését, valódi énem felismerését a kódolt írás megfejtéséből eredő éthoszt, belső valóság tudatokat, s lelki nyugalom.

Boldogtalan kolonc

Igaz – fogház e faltalan homály,
Amelyben bolyong, s elveszik a szem.
A hit, ha csorbul a kopás-kövén,
A látás madara nem énekel.

S tapogató ösztön-félsz, ha űz,
A harangzúgás ciripelő bogár.
A reménység hamar az égre tűz,
Még talpad alatt sír-gyomrú határ.

Elveszett vagy és tisztátlan, szegény
Átmosott agyú, vak s szerénytelen.
Könny-sarat tapos körmös lábad és
Agyad szikrája hűs és fénytelen.

Légy ember – még körötte könnyzáró,
Mint ablaktörő láttasd az utat.
Nyújtsd ki kezéd és dobd el a vasat,
A lélek húbb közös jövőt mutat.

Igaz – fogház a faltalan homály,
Az aranyketrec rácsain belül.
Szemed még fénylő ásványként ragyog,
Lelked a vihar, soha el nem ül.

Hát békülj, hívatott életeddel.
Szolgálni vagy szellem üdvösséged!
S leszel hasznos része az egésznek,
Vagy boldogtalan kolonc – ha érted.

Hogy lehet az, hogy a felismerés oly nehéz s az öntudat valósága olvasatlanul lebeg? Szemetek csukott redőnyként zárja ki az egyszerűség; – apák, anyák, mint szamaritánusok nagyságának fénysugarait. A mai létámítás, mint a normálistól való eltérés, bűnlajstrom volta ragad le lelketek oltárára. Miként lehet az, hogy akik egyszerűek maradtak, azok ismeretlenek is maradtak. Hogy nincs elegendő fényszórás a valódiságra, a magyar ethoszra.

**Mi múlandó, mind megmaradt,
És ami örök elszakadt.**

Hogyan gondolható el, hogy elvesztek számunkra és az emberiség számára éppen ők, a magyar apák, anyák, mint szamaritánusok, és ami megmaradt, a szégyentelen gonosztevők söpredéke? Hogy lehet az, hogy elveszett a valódi dicsőséget számon tartó emlékezet? Mindaz, ami elválasztja a valódi hagyományt s Európát. „Az európai a görögöktől kezdve a **történetben** akar halhatatlan lenni, a szannjászín, a szúfi, a tao, a zen, az őskeresztény, a hászid a nevezetes névtelenségben. Aki nevét a történetbe vési be, az számomra alacsonyabb kategóriában marad. Csupán hírnév, csupán karrier, csupán siker. Eziránt való böszült mérgem és irigységem és bosszúm tette lehetővé számomra, hogy megtaláljam az élet könyvét, azt, ahová bejegyzik az egyszerűeket, akik a történetben ismeretlenek maradtak, de elnyerték a lét dicsőségét. Elérkezik a pillanat, amikor az emberi történet lapjai fellobbannak, és megsemmisülnek az igazság tüzeiben. Ugyanakkor kinyitják az élet könyvét. Talán ezt hívják utolsó ítéletnek, hogy az örökben mindenki az őt megillető helyet elnyerje”

Nem hív harang, se szférahang.
Minden kérdésre, ami fontos,
Hamis próféta válaszol,
Csak bolygómbéli főkolompos.

Ha szólítanál néhanap,
Kései órám, – hogy várom!
Virraszt egy szemérmes mosoly,
Láthatatlan ajkamon, számon.

Ha virrad a parázs körül,
Választalanság csendje mardos.

Ha hallhatnám sűgásodat,
Csak hallgatnám, bármit sűg, átkos

Nyitott valóm járná körül,
Csak válasz legyen, – ajándékozz!
Suttogj szívembe éjidőn,
S én hallgatom, bármilyen gyászt hoz.

Kereslek, moccanásom sóhaj
Alakban fonódik köréd.
Titkaim, titkoddal egyenlők,
Szólíts hát meg szótlán beszéd.

Sűgj éjen választ kétségemre,
Tűkörképed szelleme nagy.
Mint szellőlétű bolyongónak,
Vezérlő lelkem hangja vagy.

Ha szólítanál éjidőn,
Megunva konok virrasztásom,
Nem tévelyegnék itt tovább,
E korhadt színpadú világon.

Az őt, megillető helyet! De hát, hiszen minden arról kellene, hogy szóljon mi ethoszunk s önrendelkezésünk szabadsága. Minden más tett csak hamisság, csak önpusztító önámítás! Hol van az olvasni tudás képessége, a kódfejtési ösztön? A szakrális lét tudata végleg kiveszett az evolúció áltudományos hazugságainak mētelyében, s csak is gyökértelen s magtalan egyedeket hibridizált a megmérgezett valóság talajában? Mi ez a tudatlanság járomcsendje, ez a proli nemtörődömség? Ez a mélytengeri nyomás bénította roncsoltság. Hol vagy te a valóságos az egyszerűen magyar, ki én is vagyok a magyarságban?

A szívre hegyezett idő

Halott tanyák közt pusztá csend,
Ott derengsz hűs árokszélben,
Elhalkult halotti imák
Végén, feledésbe érten.

Még süttetnéd magad, tudom,
Az élet napsugarain.
Átlépnéd megannyi éned,
A múlt néma halottain.

A kényed az, mi múlt, ha zeng.
Nem kímélt véred az élet.
Mi rád lett mérve utolért?
Teljesült rajtad a végzet?

A szívre hegyezett idő,
Mi érted kódolt üzenet,
Sokáig lázasan lökött
Vérrel hullámozó ütemet.

Sorsod bár néma, tükre még
Átlagodat verő szívnek,
Biztat, kímél édes és rest,
De véget vet a szenvedélynek.

Nem köt már ide semmi sem.
Utódjaidban más világ.
Mi voltál ködbe tűnt erény,
Az árok szelét küldi rád.

Békés tanyák s a puszta csend
Volt világod, édes éden.
A sárral tűnt, emlék ma már.
Hiányát lelkemben érzem!

Hol! – Úgy élünk itt függetlenül egymástól, mint árva vak lány a hegy fokán, ki nem látja, hogy a szakadék felé tapogatózik menekülés közben. A tapogatózás, s a megérzés nem elég, bizonyosság kell, önmagunk bizonyossága. Saját identitásunk, mely összekapcsol igazi sorsunkkal. „Nincs alku. A hírnév, a vagyon, a hatalom, a történetben való siker és érvényesülés régebben és kivételesen még nem tette lehetetlenné az örök emlékezetben való dicsőséget. A kettő ma már egymást teljesen kizárja, mert a hírnév nem a magasabb életérték következménye, hanem az értékektől teljesen független tervszerű tevékenység eredménye, már nem is hír, csupán karrier.”

Itt mind a változás halottja – új magyar!

Vesztes csatáinkban krónikus jelen.
Ösvénytelen jövő elfáradt talpakon,
Keserves kenyér, nyelvünkön íztelen.

Bolyongás titkosult, úttalan utakon,
Talpaink árnyékán felserken a gyom.
Fájdalmas hangom száll, virágtalan, bokor.
Elveszett a hit ismét nagyon, nagyon.

A lombtalan erdő, üres, moraja száll.
Virágként pompázik előttünk a gyom!
Káprázat selyme leng, takarja el szemed,
Ördögi körön, angyali szárnyakon.

Érted és ellened harsányul az ige,
Fénytelen szele zavart tócsát kavár.
Érzi, hogy erőtlén terül el ereje,
Így a kedve szerint tesz, amit akar.

Hálója megfeszül, ismét fogoly a dal.
Festett a szép arc – gyilkost, sátánt takar.
A látszat még szabad, de létünk belehal.
Elégül az étvágy mást nem is akar.

Boglyába vág a villa nem szelezve szét,
Uralja az álmok minden közhelyét.
Még új silóba törten ernyed a gerinc,
Ráébred a lélek alul maradt megint.

Ó dicsőség! Győztesek jutalma. Hamis varázsa a rút önhittségnek. A magatartás pökhendiség, s nem a teljesítmény jutalma. Mert minden győzelem vereség s minden vereség győzelem a pusztítón, mert győzni csak pusztítás árán lehet a mai hatalmasok szerint. S milyen erkölcs ismeri el győzelemnek mások fájdalmát, pusztulását. Rút, ízléstelen és hazug könyv a jelen történelme akár egy Zola regény. A történelem a lényegtelen dolgokról szól s nem az emberről, annak üdvtörténetéről, a személyes sorsról, arról, ami igazán fontos egy nép, egy család, egy ember életében. Minden más csak anyagi vetület, múlandó s ezért közvetett s időleges értékkel bír csak, amiért életeket áldozni

megbocsáthatatlan bűn. Vagyis a történelem nem azt jegyzi fel, ami történt, mert az dicstelen, és fel sem fogják, hanem azt, ami leleplezi az emberi történet lényegtelenségét. Éppen ezért amit én teszek és gondolok, de főként, amiben élek, annak lényege számomra nem az emberi történet. Ennél s ezeknél magasabban, **erkölcsi rangon akarok megmaradni**. Az út melyet be kell járnunk a rezignáltság s kétségek útja, melyet csak belső készítésre lehet végigvinni, s melyhez a mezítelenség, lélektisztaság igénye szükségeltetik és nem utolsó sorban etoszunk, mely a felismerés, s olvasni tanulás rezignált útjának végén, mint nap bukkan elő a materialista éjszaka nyirkos homályából. Mert valóságunk felismerése nélkül semmik vagyunk, és társtalanok is a hamisság hálószerójában.

Esőárnyék

Ki szólna hát!

Hited
Lekapart szivárvány
Szememben, esőárnyék.

A fönix halott!

A jámbor erdő mocskaiban jár még.

Mi elhagyott madarak,
Zsenge tollunk közt a zápor,
S a fészület, vesztett
Dombok hátán árnyék.

A táj már elsuhan.

Egykor szép csúcsok
Keresztre zuhanva,

A vesztett pajzs dicsőségbe zengve.

Futkos háton a kudarcos mosoly,
Soványka jövőnket kicserepezve.

Hála neked újhodás harsonása,
S a fákból lakó örök félhomály,

A fénytelenek fényűző igása,
Agyakba süllyedt gőzölgő mocsár.

Hála neked vezető, vehetetlen,
Erdőnk felett vész zúg zabolátlan,

Égnek fekete holdak.
Nem is bánom!

De én a napra vágytam!

Hited
Lekapart szivárvány,
Szememben esőárnyék.

Még valahol belül
Új emlékre s mesékre vágynék,

De

Szívem rácsainak csapódva
Elcsorog életem s az ég,
Csokrok falán átszivároghat
Kicsapódik a messzeség.

Semmink sincs már!

Hangos szívem.

Uram!
Most te nyugtathatsz vigasztalva,
Még időm üvegén átragyogsz,
Szívemet feldobva a napba.

Főnixünk halott, halott madár.

De új feltámadásra vár!

És születik is már valahol,
Ahol csak nekünk dalol,
Valahol egy szebb madár.

A fontosságok elvesztése, vagy késői felismerése, a – mit ér az életem – kérdésbe torkollik végül. S az érzés, akár a társát vesztett psziché, állandó hiányérzettel küszködővé válik az így köré keseredett világban.

Égoldott szabadság

Ha vágyod

A szellem gyalogútja felett,
Az idő égboltja ragyog.
Alatta hétrét görnyedve,
Vigyázó angyalok.
Terhük a testbe öltött,
Elfajzott gondolat,
Mely körforgása révén
Tisztul, vagy úgy marad.

Hét szenvedés világ után
A szellem hazatér, s ragyog,
Így látszanak égbe mártva
A földi csillagok.
Megtisztul mind, ha vágyod
S a cella boltozat,
Egy összeomló test lesz csak,
Míg a lélek szabad.

A tenger hullámváz morajlása, mint szférák zenéjére pördülő galaxis szoknyák surrogása, vagy mint a szívverés által kilökött vér árapály zúgása, melyet csak belső fülünk hall, s mely elárasztja a lélekben elgyengült emberfélét a rettenet hamis tudatával, úgy ültem a parti homokban égbe fűrt tekintettel, s lélekkel magát az idő térmotorját firtatva, a sebesre vörösödött ég múlt-gyűrűiben, amelyeket a révedő nap hagyott rám a mindenség-változás törvénye szerint. Szóval a tengerpart homokjában ültem s megigézve meredtem a gyönyörű panorámára, amelyet fényképeken, relaxáló céllal készített filmekben már láttam, s melyet élőben tapasztalni egyszer, életem rögeszméjévé vált. S most, hogy teljesült e titkolt óhaj, kifejezhetetlen, paradicsomi állapot uralta el teljes lényemet. Így még soha nem merítkeztem meg egyetlen káprázatban sem. Azonban miután valamelyest alább hagyott

az érzékelés s a vágy beteljesülésének mámore, amely úgy két-három napig is eltartott s azután időszakos kihagyásokkal tört csak rám ismét, de már jóval, kisebb amplitúdóval, erőszakot vett rajtam a jelenségek mögötti valóság megfejtésének kíváncsisága, s a szellemi lét kreatív dimenziójába repített. A kellő élmény és átlényegülés után, előjött belőlem a filozófiai hajlam. A mi végre vagyunk a világon? megfejtésének vágya. De hát kibe ne emelkedett volna felszínre ezen káprázatok után a kíváncsiságok béltelen dióhéja, az embert emberré tevő, de bizonyossággal megválaszolhatatlan kérdések kényszere? Nos, amit legelőször tisztázni akartam magamban s magamnak, az volt, hogy miként lett a világ s mi célból? De amilyen sebességgel felvillant e kérdés bennem, olyan sebességgel szégyelltem el magamat, mert rögtön arra gondoltam, hogy olyan kérdést tettem fel, amire nálam sokkal jobb adottságú embereknek sem sikerült a választ fanatizmus nélkül megadni, miért pont nekem sikerülne? Hát ki vagyok én, s honnan veszem a bátorságot ahhoz, hogy e kérdést megválaszoljam? Ez aztán a pofátlan nagyképűség csimborasszója! Ez elképesztő nagyképűsége vall, az EGÓ beteges túltengésére, – gondoltam. El is hessegettem magamtól a gondolatot s csak a zavartalan mámorra koncentráltam, ami végre körbefonta, bekárpitozta létezésem gyémánt gyűrűjét. Így ment ez egy-két napig, de aztán ismét és megint e kérdések előtt találtam magamat. Úgy látszik az ember már csak ilyen, semmit nem tud tartósabb ideig önfeledten élvezni. Le és fel sétáltam a tengerpart homokjában, s már nem is éreztem olyan jól magamat. Már nem kötött le a naplementék varázsa anélkül, hogy fel ne merültek volna e kérdések. Persze, lehet azt mondani az ilyen emberre, hogy kicsit nagyon hülye, hiszen ott van a csoda a szeme előtt s ő ahelyett, hogy felhőtlenül élvezné, kihasználná azt, holmi haszontalanságok miatt teszi tönkre a káprázat arany és ezüst hullámmászó délibábját, amelyet egy a szegénység láb-vizéből partra került botos különbe mint én, nyugodtan nevezhet mázlinak. Igen, ez igaz! Nagyon, nagyon sokan szeretnék eljutni a tengerhez, csak hogy nem engedhetjük meg maguknak e luxust. Nem ezt, de egy, egy jó ebéd luxusát sem, a meleg szoba luxusát sem, az esti olvasás örömeinek luxusát sem villany híján, és sorolhatnám, hogy még minek a luxusát nem. Nem úgy, mint azok az... – s ezt nem az irigység, vagy a harag mondatja velem, hanem a valóság tapasztalata – emberi testet öltött lelketlen paraziták, akik lelkiismeret híján mások élete árán luxusizálnak. Gondoljon csak

nyugodtan az ország legszebb házának proli lelkű álatyáira s azok kiszolgálóira. – De hagyjuk is a méltatlanokat, hozzánk s e témához nem illő alantasokat, mert nem jó érzés ezen az alacsony rezgésszinten tartózkodni. Valahogy erkölcsileg lealacsonyító és csak **libabőrös** lesz tőle a becsületes szegény ember. Szerintem a tudatos „szegénység” az igazi s egyetlen erény, hiszen egyedül ezen a létszinten fontos a lélek. A baj csak az, hogy ami itt van az már nem a szerénység erényének tudatos szegénysége, mely mindenből csak annyit szerez és tart meg magának, amennyi a tisztességes, becsületes élethez okvetlenül szükséges, hanem a garázdaság és gyilkossági kísérletnek minősülő szegénység, a magyar lakosság többsége elleni merénylet szegénysége, a kormány által tudatosan előidézett szegénység, mely bűnre nincsen bocsánat, sem mentség. De most ezt hagyjuk, a bűn el fogja nyerni méltó büntetését, úgy hogy nem ragozom tovább e témát.

- A meleg homok milliárd szemcséje, mint a világ legjobb pedikűröse márvány simaságúra csiszolta bőrkeményedésem talpaimat, ügyelve arra, hogy a masször hivatását is legjobb minőségében teljesítse. Lassan, lassan ismét a filozófiai gondolatok rezgésvilágába emelkedtem. Olyan erővel hatott rám e kényszer, hogy feladtam az ellene való küzdelmet. Elterültem a langyos homokon s elmerültem gondolataim tarajos hullámaiban. Elsőként az idő kérdése ütközött meg bennem, tehát ezt vettem szemügyre, s feltettem magamnak a naiv kérdést, van-e idő? Mivel minden porcikám ösztönösen hadakozott e nyilvánvalóság megkérdőjelezése ellen, megpróbáltam a teljes objektivitásomat latba vetni. Kutakodni kezdtem e témakörből a fejemben megmaradt információk után, s azonnal be is ugrott az, ami még benne volt, miszerint: – Nagy hindu bölcselők szerint az idő csak érzéki csalódás, amit öntudatunk állapotainak egymásutánja idéz elő, miközben az örök állandóságon áthaladunk, és ahol nincs öntudat, amelyben ez a csalódás létrejöhetne, ott nem létezik, hanem „alva fekszik”. Tudom, hogy ez a gondolat a „Titkos tanítások” tanulmányozása során rögzült bennem. De már akkor is átgondolatlanul tartottam e tézist. Hiszen az állandóságon áthaladó, vagy az állandóságban éppen létező hol nem létező öntudati, azzal hogy áthalad rajta meg kell, hogy semmisítse magát az állandóság állandóságát. Arról nem is beszélve, hogy ha valaki, vagy valami alva fekszik, még akkor is, ha csak a tudat síkján ismert anyagtalanról van is szó, annak léteznie kell, – vagy nem? Na, de gondoljuk tovább ezen okfejtést, mely igazolja gondolataimat. – A

jelen csak matematikai vonal, mely az örök állandóság azon részét, amelyet mi jövőnek nevezünk, elválasztja attól, amelyet múltnak hívunk. Semminek a földön nincsen valódi állandósága; mert semmi sem marad változatlan, még ugyanaz a másodperc billiomod részéig sem. (Na, mit mondtam?) Az az érzés, melyet az „idő” felosztásának tényleges voltából merítünk, és mint jelent ismerünk, a dolgoknak érzékeinkkel közvetített, pillanatnyi megpillantásából vagy pillantások sorozatának elmosódottságából ered, amint ezek a dolgok az eszmények világából, melyet jövőnek hívunk, átmennek az emlékek birodalmába, amelyet múltnak nevezünk. Ugyanígy tapasztaljuk az állandóság érzetét a pillanatnyi villamos szikránál is, a szem recehártyájára gyakorolt, elmosódott és folytatólagos hatás következtében. A valódi személy vagy tárgy nemcsak abból áll, amit egy-egy pillanatban belőle látunk, hanem össze van téve valamennyi különböző és változó állapot összességéből az anyagi formában való megjelenésétől kezdve, a földtől való eltűnéséig. ***(Tehát ezen a szinten az időt az állandó változás sebessége jeleníti meg. Ezt hívom én aktív időnek.)*** Ezek az „összességek” léteznek öröktől fogva a „jövő”-ben és fokozatosan az anyagon áthaladnak, hogy örökre a „múlt”-ban létezzenek. Senki sem mondaná, hogy a tengerbe ejtett fémrúd létezni kezdett, amikor a levegőt elhagyta és megszűnt lenni, amikor a vízbe került, és hogy a rúd maga csupán abból a keresztmetszetéből állott, mely bármely pillanatban összeesett azzal a matematikai síkkal, mely elválasztja, de ugyanakkor egyesíti a levegőt az óceánnal. Így van ez személyekkel és tárgyakkal, melyek a „lesz”-ből a „van”-ba esnek, s kihullanak a „volt”-ba, a jövőből a múltba s érzékeink számára egy-egy pillanatban egész lényüknek – hogy úgy mondjam – keresztmetszetét mutatják, amint útjukban egyik örökkévalóságból a másikba, az időn és a téren (mint anyag) áthaladnak. Ez a két örökkévalóság alkotja az állandóságot, amelyben, valóságban minden létezik, ha érzékeink alkalmasak lennének arra, hogy ezt a létezést felismerjék. – Hát igen, ha alaposan átgondolom, ezek az érvek meglehetősen komolynak tűnnek, mi szerint valójában se múlt, se jövő nem létezik, az csupán a szellem érzéki csalódása, pillanatnyi kényszerképzelete, s ha ez így van, akkor idő sincsen. De ha nincsen idő, akkor az anyag, s a szellem miben mozdul el, teljesedik ki, s a mindenség kiáramlását mi tette lehetségessé? Hiszen ha nincs idő, akkor semmi sem jöhet létre. Ha nem lenne idő, akkor semminek nem jött volna el az ideje, még a teremtésnek

sem, s ha nem jött volna el a teremtés kiáramlásának ideje, akkor nem lennénk mi sem. Tehát ez így nem stimmel, valahogyan ezért berzenkedik szellem természetem az ilyen okoskodások ellen, még ha azoknak bizonyos jól felfogható belső logikája is van. Nem, nem, ez a vonal valahogy nem valóságos, túlságosan erőltetettnek, elvontnak mutatja magát, s azt már tudom, hogy a bonyolult dolgok általában hamisak. Valahol máshol kell keresnem az igazságot. Így okoskodtam, miközben a nap lassan narancssárga estharmat-fénnyel szórta be a számomra is látható tér-fürdő lég-boltozatát. De ha az előző okoskodás hamis, akkor mit kellene gondolnom az időről, hogy tovább mehessek a mindenség megvalósulásának isteni útján, s eljussak a válaszig, mely felfedi az igazságot? Mélyen az okkersárgán fénylő égi tájba néztem, s valami azt súgta, az idő létezik, csak kétféle állapotban rejlik valósága. S abban a pillanatban, mint egy imbolygó röptű, gyönyörű szárnyú lepke agyam hálójába repült a metafora.

Az aktív idő a szellem végtelen gyalogútja feletti égbolt.

A költő e metafora hallatán, félrelökte bennem a filozófust, s azonnal átvette a kezdeményezést. Így született meg a fentebb olvasható költemény, mely egységes egészként bomlott ki, akár a lepke előző élete váltó bábjából. S e metamorfózist átélve szállt a gondolat kibomló virág kelyhének nap csillóira, mintegy összegezve az élet egyigazságának lényegét. Majd dolga végeztével visszavonult s helyét ismét a filozófus, gondolkodó vette át.

Ha van aktív idő, akkor lenni kell passzív időnek is, gondoltam. A passzív idő pedig akkor az örökön örökké való idő, mely a mindenség felett lebeg, még van mindenség s az után is a mindenségtelenség felett, egészen addig ameddig ismét feltámad a mindenség. Amikor erre a megállapításra jutottam, valami kielégülésfélét, megnyugvást éreztem a sejtjeimben. Ez pedig azt jelentette, hogy valami a zsigereimben meglévő igazságra jutottam. Tehát az idő az egyetlen állandó és örök létező, mely mindentől független, még önmagától is. Miszerint az idő az önmagától is függetlenül létező, melyet a mindenség-szellem kiáramlása tesz láthatóvá önmaga számára. Tehát az idő az egyetlen láthatatlan állandó valóság, mely csak a szellem számára lesz láthatóvá s részben elérhetővé, s így használhatóvá, márpedig, ha valamit használni tudunk, az létezik. Következés képen az nem érzéki

csalódás, s ilyenén képen hamis a fentieknek állítása. De gondolkodjunk tovább, biztattam magam, miközben az este kellemesen meleg szellői simogatták meztelen felsőtestemet. Tehát azt megállapíthatom, hogy az idő az egyetlen részben elérhetőségi örökkön való, mely önmaga tehetetlenségének rabja. Tehetetlen azért, mert a benne megnyilvánuló valóság úgy használja fel, ahogy éppen állapotának szükségszerűsége megkívánja, ezért az idő, mint olyan az egyetlen mindig volt és mindig lesz testetlen s szellemtelen valóság, mely létezésének aktív voltát saját tehetetlenségének köszönheti. Tehát leszögezhetem, hogy az idő az állandóan változó mindenség feletti mindenség, mely aktív létét önmaga tehetetlenségének köszönheti. Az idő tehetetlensége az ember számára annyira a valóság, hogy abba hal bele. Belehal, mert nem tudja megállítani, vagy visszafelé járatni. Tehát az idő tehetetlenségének nagysága egyenlő annak dinamizmusával. Az idő nem, hogy nem létezik, de ő hoz létre mindent a saját tehetetlenségi nyomatékával, s így mindennek eljön az ideje. A megtartó és pusztító Idő = idő tehetetlenség + idő dinamizmus. A passzív idő aktiválója a megvalósult szellemi és anyagi mindenség, mely az idő végtelenség bizonyos pontjain realizmussá válva elősegíti annak gyorsulását, vagy lassulását a benne lévő realizmus sűrűségének engedve, s így állítja vissza saját passzivitása átmeneti időzónáját. Tehát megállapíthatom a magam számára legalábbis, hogy az idő az egyetlen létező valóság mely passzív s aktív szakaszokból áll, és létezése megkérdőjelezhetetlen.

Hon-tompaságban ögyelgőn szorongsz,
Mint holdkóros szajkolsz sugallatot.
S hittedd lesz e hipnózis alatt,
Bár nem éltél egyetlen oly napot.

Csak csontra szikkadt bő mozgástered.
Szembogarad beszűkült, éjt ereszt.
Bölcsességed, mint száraz ráncdők.
Valós jövőd, szögre rozsdált kereszt.

Sebes gyomrú, jóval ötven felett,
Csak ögyelegsz – lebegsz a semmiben.
A délibáb szilánkos eszeden,
Így jársz vakon, s botlasz keservesen.

Reménytelen remények foglya vagy,
Hon-tompaság hiszékeny, bús Aga,
Csak rangjelzés a kilőtt váll felett,
Vélt győzelmek el nem fújt kúrtdala,

Bronz-görcsbe rándult köztéri szobor,
Kit magasról savaznak az egek.
Tompa, vértelen, mozdulatlan, – fék!
Kit nem idéznek hős történetek.

Végbölcselek, beton csatamezőn.
E kép mi mind, – csak sarki szájalók!
Nyelvlógatók aprócska dombtetőn.
Gyógyszerfüggő röhejes lázadók,

E ponton túl kell, lökjön az igazság
Mégis, még érző rostjainkon fáj!
Te cél mögötti égoldott szabadság,
S te lelkemben lobogó magyar táj.

Égbolt idő, mi felettünk lebeg,
Termékenységed lelki zálogát
Rejtette el önnön magadba, lent.
Mert ami lent lesz az lesz odafent.

Kedves olvasóm! Tudom, hogy az ilyes írás, hirtelen tekervény masszázsz az agynak, s megfájdítója is tud lenni, mely elgyengíti az akaraterőt, de néha kimondottan üdítő is lehet, ebben a nihilista gondolattalanságban, ebben a maradj hülye akaratú globalista vircsaftban. Mert nincsen az, az égbolt-idő, égoldott szabadság, mely öngyilkos lövedékké ne sűrűsödne, vagy ritmuszavarrá ne ereszkedne a jelenkori abszurd szófogadás csendes vegetálása láttán.

VÉGTELEN PIRKADÁSOM

„Öröklét távolából nézve...
Mikor a földnek nem volt még alapja sem,
Voltál. S ha majd a földalatti láng
Szétzúzza börtönét, s a formát elnyeli,
Te mégis úgy leszel, mint voltál azelőtt,
S nem ismeresz változást, ha megszűnt az idő.
Végtelen gondolat! Ó, Isteni ÖRÖKLÉT”
(titkos tanítások)

*

Végtelen pirkadásom
Mindenségnek uralma
Valami hordhatatlan
Rám ázó halk sikoly

A régi ház szobájának kissé áporodott öregszagán kívül, melyet egy-egy szagosító meggyújtásával s gyakori szellőztetéssel próbáltunk ellensúlyozni, semmi elszomorító nem volt. Ha csak az nem, hogy a jobb sarokba levő öreg ágyon egy kilencven éves asszonyanyó teste és lelke vívta élet halál harcát a nehézségi erő életidejével. Az agyhalált már kéthete megállapította Csapó doktor, a falu orvosa. Miközben vizsgálta feleségem nagyanyját, elszólta magát. – Ha hiszik, ha nem, de én még most is cserélnék szívet Maris nénivel, mert az olyan erős, mint annak a bálnafajnak a szíve, amelyik kettőszáz évig is él. – Pedig hát akkor már csak valóban a szíve és a tüdeje tartotta asszonyanyót ezen a földön. Mi ettől függetlenül úgy éreztük, hogy minden percben mellette kell lennünk. Kétnaponta fürdettük feleségemmel, s még eleinte valami halovány reményt is tápláltunk a felépülése iránt. Ezt persze a szeretet ragaszkodása s nem a racionális ész suttogetta szívünknek. Így teltek a napok, egyik a másik után, mígnem két hét múlva, szombat este tíz óra tájban a légzés, mely addig pontos ritmusban ismétlődött, szabálytalanná vált. Egy mély belégzés után gyors kifújás következett, de nem is légvételnek, inkább légszívásnak nevezném stílszerűen e kompressziót, hiszen a szív mely visz is és víz is, így szív, s teszi lehetővé az életet, egyszerre fáradni kezdett. Ettől a pillanattól kezdve valami érthetetlen feszültség, döbbenetszerű lázas állapot szállta meg a kis szoba valóságát. A nagy levegő beszívást gyors kifújás követte majd ahelyett, hogy ismét beszívta volna a

levegőt megállt. Feleségem éppen nem volt a házban, amikor az első hosszú kihagyás megtörtént. Úgy fél perc is eltelt a következő levegőbeszívásig, majd ezután egyre lassabban és egyre nagyobb kihagyásokkal indult újra a test motorja, mígnem úgy háromnegyed óra elteltével egy kifújás után, mely szinte behorpasztotta a mellkast, végleg leállt. A test, forró volt, mint a parázs mikor a karjaimba vettem, hogy a nejlonnal leterített másik ágyra vigyem, ahol még utoljára megmosdattuk, s felöltöztettük méltó módon utolsó földi útjának tiszteletére. Amikor a felzaklatott, odaadóan lázas idegállapot, a teendők elkészülteivel alábbhagyott, merthogy a halál az előből, ha ilyen közvetlen szembesül vele, addig még soha nem tapasztalt részvét-izgalmi, együtt élési állapotot vált ki, hoz létre a távozó lelkével, s mintha egy része az élőnek is átszállna a túlvilágra. Szóval, amikor mindennel elkészültünk s a halotti bizonyítvány is ki lett állítva, feleségem kikísérte az orvost s én egyedül maradtam a szobában asszonyanyóval. Körbenéztem, hátha megpillantom a távozó lelket, amint önmaga fizikai teste felett lebeg, vagy éppen mellette áll s figyeli azt. De semmit sem láttam, csak a megdermedt időt, mely hálójába fogta a mozdulatot. Álltam a hófehér-arc fénylő sugarának időtlenségében, s az ismeretlenség érzése járt át. Hogy meddig tartott ez az időtlenség nem tudom. De azt igen, hogy történt akkor valami nagyon fontos dolog abban a ma már csak néhány villanásnyinak tűnő időtlenségben, valami bizonyosság tétel, aminek lényegét csak később értettem meg, s ami ma a bizonyítékot jelenti számomra ebben a fizikai instabilitásban, amiről maga az emberi elme gonoszságig való leépültsége tehet. Furcsa és addig még soha nem tapasztalt létállapot volt. A halottat felkötött állal a szolid színű virágmintás huzatú s takarójú ágyára fektettük, kezeit a szíve fölött összekulcsolva. A temetés napjára virradó éjszaka, ami négy nappal a halotti bizonyítvány kiállítása utánra esett, úgy hajnali fél négy tájban jól hallható éles, de mégis szeretetteljes hang szólított a nevemen: – Gábor! – Abban a pillanatban kiszakadt az álom a szemből. Ösztönös hirtelenséggel felültem, s körbenéztem. A hangélmény annyira valóságos volt, hogy feleségemet is felébresztettem és megkérdeztem tőle, hallott-e valamit? – Csak álmodtál fiacskám, még korán van, aludjunk, bizonytalanított el, s már aludt is tovább. Igen kedves olvasóm, akár hogy is, én azt a hangot valóban hallottam, de később rájöttem, nem a fizikai fülemmel, hanem a lelkem fülével, s ekkor döbbsentem rá, tapasztaltam meg, hogy a lélek független a test-

től, ezért hallottam egyedül csak én, ezért nem hallhatta feleségem, aki egyébként felébredt volna rá, mert éberalvó. Számomra ez ad hitelt, bizonyoságot a lélek hallhatatlanságának s nem az ezoterikusok tanításai, noha valószínű, hogy amit a múlt emlékezete megőrzött a jelenkor számára, s amit a jelenkor farizeusai is elrejteni igyekeznek a hívek elől, tartalmaz erre nézve komoly igazságokat. Azt, hogy a lélek különélő, nem csak a testtől, de a tudattól is, megtapasztaltam. Egy alkalommal mikor a kvantum fizika legújabb eredményeiről írt tudományos cikket olvastam, mely a részecske és a hullám jelenségek jelenlétéről, mint kísérő hullámról vagy, ahogy én hívom, angyalhullám effektusról beszélt, s miközben gregoriánt hallgattam fülhallgatón, azt vettem észre magamon, hogy összeszorul a torkom s pár könnycsepp az íróasztal lapjára csöppen. Pedig hát a cikkben éppen a kísérő hullámokat tárgyaló, komoly logikai koncentrációt igénylő résznél tartottam, ami egyáltalán nem válthatott ki belőlem heves érzelmet, s könnyeket. De mégis elfacsarodott a szívem s ezt éppen egy simogató dallamsor válthatta ki a lelkemből, miközben a tudatom a hullámok tárgyalásának megértésével volt elfoglalva. Ez is azt bizonyította számomra, hogy a lélek nem azonos sem a tudattal, sem a fizikai testtel, hogy egymástól függetlenül is tudnak létezni. De elmesélhetek egy szintén ritka és ezért szokatlan esetet az életemből, ill. túlvilági, vagy másvilági életemből. Történt ugyanis jó néhány évvel ezelőtt egy éjszakán, hogy hirtelen felébredtem álmomból, s erős késztetést éreztem, egy mondás lejegyzésére, amit álmomban hallottam. Ebben az álomban, egy várban, annak egy nagyobb termében voltam, ahol hosszú és robosztus asztal állt, s a belső falak vakolatlan építő kövei látszottak, nyersen, úgy ahogy ma a házak külső homlokrésze látszik, ha terméskövekből építik azokat. Ebből gondolom, hogy meglehetősen régen, akár több ezer éve is történhetett mindez. Az asztal körül egy család felnőtt tagjai álltak, öltözetükről látszott, hogy magas társadalmi osztályhoz tartoznak. Éppen engem aláztak alacsony társadalmi rangom, származásom miatt. A cél leányuk lebeszélése, megmentése volt attól, hogy velem kösse össze az életét. E közben hangzott el az ominózus mondás, amit felébredve azonnal lejegyeztem. Hogy kinek a szájából arra már nem emlékeztem, de az bizonyos, hogy egy női hang, talán a nagymama mondta ezeket a mondatokat; – *„A szerelem az egyetlen változatlan dolog az életben, mely úgy szövöi hálóját, hogy figyelmen kívül hagyja a*

sormintát.” Igen, kedves olvasóm, én azt hiszem, saját kútforrásból soha nem találtam volna ki ezt. Annál is inkább, mert a mondás tipikusan női tapasztalatot fogalmaz meg, és azt tudtam, hogy soha az életem során sehol még nem hallottam ezt a mondást. Az eset először megdöbbenett, majd amikor tudomást szereztem az újraszületés tanairól, már tudtam, vagyis az eset a reinkarnáció valóságáról győzött meg, csakis ezzel tudtam magamnak megmagyarázni a történeteket. Az álom valószínű nem álom volt, hanem egy másik dimenzióban testesült életvalóság a folyton teremtő aktivitású tértudat kiáramlás idő hálójában, melynek emléke, történései átszivárogtak az éterikum nyílásain a jelen tudatába. Azaz, egy másik élet eseményeit éltem át s annak maradványaként rögzült e mondás tudatomban. Ha akadna valaki, aki ismeri ezt a mondást, azzal szívesen elbeszélgetnék annak eredetéről, és egyáltalán.

De visszatérve az alsó szintű valósághoz. Jézus tanításainak zömét is eltiltották, (apokrifek) elhazudták a nyilvánosság előtt, nehogy birtokába juthasson a köznép az igazságnak. Hiszen az igazságnak nincs szüksége a hitre, sem templomokra, sem papokra, mert hitet csak a tudatlan emberben lehet felépíteni s az egyház érdekeinek alárendeltetni. A jézusi tudás birtokosainak viszont bizonyosságuk van. Jézus a tudást adta tovább s nem a hitet. Ne higgyetek, tudjátok az igazat, Mert: – *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam, mert Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, élni fog, még ha meghalna is. Soha nem hal meg senki, aki él és hisz bennem. (az általam tanított tudásban)* ez azt jelenti. Így ez a hit kedves olvasóm, nem azonos a tudatlanok hitével, mert ez a hit maga a jézusi tanítás tudásának bizonyossága, maga az isteni igazság, mely nem a félelemből táplálkozik. Ezért mondom azt: valódi hite csak annak lehet, aki megismeri Jézus tanításait, mert az birtokában van az isteni igazságnak, s ezáltal a tudásnak. Az embernek másra már nincs is szüksége, ahhoz, hogy szabad lehessen, s, hogy az egyházi hazugságok okozta félelmet legyőzze, csak az igazságra, mely e tudással szerezhető meg egyedül. Ma az ateisták, materialisták, Marxisták, Leninisták, Kádáristák stb. a vaskor emberei Jézus létezését is kétségbe vonják, nem hogy tanításait. De az igazság ettől függetlenül igazság marad.

Kedves olvasóm! A halál, s ami az utána van, itt a beszéd tárgya. Annál is inkább, mert erről a rettegett eseményről nem szívesen beszélnek a még előtte állók, s azok még kevésbé, akik már túl vannak rajta. Ez utóbbit meg is értem, hiszen ki az a megveszett lélek, aki, ha egyszer átjutott, visszakíváncozna ebbe az erkölcsi fertőtől bűzlő mocsokba, ami átáztatta az egész materiális emberiséget, mint véres vizelet a seggtörő papírt. (Tisztelet a kivételnek.) S amire az Isten kénköves mennyköveivel már régen le kellett volna, hogy sújtson, mert ami a bolygó Magyarországnak nevezett nyilvános és zártkörű latrináin folyik, hát azt a legnagyobb jóindulattal sem lehet templomi áhítatosságnak, még kevésbé csendes bűnbánó imádkozásnak nevezni. – Igen, igen, de ettől most kivételesen eltekintve én mégis csak megpendíteném a halál lantjának húrjait, s megfújnam annak fanfárjait. Már csak azért is, hogy bebizonyítsam, a halál a legkevésbé sem olyan pusztító és fájdalmas esemény, mint pokolbéli kormányaink regnálásai voltak az elmúlt gyászidő 500 éve alatt, melynek most már véget kellene vetni. Annál is inkább mert: – **Valakiként dicsőbb meghalni, mint élve semmivé válni.**

Örök nyugalmam

Hamvaimat az ég kerék-szelén,
Szórjátok szét, boldogan könnyedén.

Akár a gyönyörű egészet,
Szétkavar, s elszűr a végzet.
Hullám dara, mint holtkönnyű homok,
A tágas tér áramain forog majd.

Örök nyugalmam te benned lelem,
Fénylő oldású világtengerem.
E bolygó-kötött, súlytalan telőn,
Teremtő Istent morajló temetőn.

LÉLEKFONÁSBAN

Csak ötvenen túl

(Rímes, korgá)

- A Korgá magában foglalja az esszé, a tárcsa, valamint a költészet, a vers általános műfaji (emberi) sajátosságait.

Korgá: – A lélek s az agy közös, de szabad folyású vízionalitása, melyet az éterre hangolódva képzetként fog fel s alakít át emberléptékűvé, kizárólag lejegyzőjére jellemző opusszá. Egyetlen rímes mű, nem szabályszerűen rendezett alkotás.

Kormányos Gábor

Te, aki túl vagy mindenén már,

Túl ötvenedik éveden.

Te kellesz nekem egyedüli,

Partok nélküli szerelem.

A te öled a tiszta öl csak,

Írisz mély, lángod nem hamis.

Mit elvársz mástól viszonzásul,

Önzetlenséggel adod is.

Te kellesz nekem csupaszságban,

Meggyötört lelkű idegen,

Csak ötvenen túl tudhatjuk meg,

Mi az igaz szerelem.

Szenvedő lelkünk óhajta

Magunknak, mit másnak adunk.

S ez határtalan, felhatalmaz,

Hisz kortalanok is vagyunk.

Ahogy mi más, ott kint az úrben,

Úgy ötven felett is tüzes

Csillagszórás e vágynak fénye,

Nem káprázat az, mi üres.

Nem mentális, az anyag sodra.

De fényt hordozó kegyelem.

A komoly lélek lét membránja

Mi rezeg, s dong a szívemen.

Hát mit is mondjak, mit is mondhatnék? – Elszakadt az aranyzsineg mellyel az élethez kötve voltam. Nem haltam meg, csak felszívódtam, legalábbis fizikai értelemben, apró kis vidéki lettem, s mégis. Jelenlétem már csak szellemi. Csak múlt, csak révülő, mert ezt teszi. Élénkpiros csík az idő, dördülő esti égboltján. Háborog a lelkem vad különcségének morfózisában, de legalábbis a mellőzés igétlenségében, nem túl épen.

Még nem akarom a lélek nyugalmat, mint fénybe olvadó fényt. Még nem akarom a bölcsesség éteri rebegését. Még esetlenül lebegő szerelmes mese akarok lenni, hófehérségedet két kezembe venni, csókolni arcodat, emlőid, ajkakat. Tudom nem illő ez már így hatvan felett. De mit tegyek, ha nem részem a belenyugvás, még nem, még nem az. Nem akarok elvásott kincs lenni az élet virágzó felszíne alatt. Nem akarok rozsdás lemezű, az emlékek zsírjával megkent, síró lakat lenni az elmúlás hídjának korlátvasán lógva. Még nem akarok saját temetést! Elszórni saját hamvaim a boldogtalanság szódás hullámai között.

Kis faház az őserdő embertelen, de mélységesen nyugalmas mélyén. Volt idő, amikor minden vágyam e nirvána volt. Máskor albatroszként lebegve a görbülő tenger felett a párás magányba vágyott úzottságem, igen volt idő mikor magányra vágytam, s ezért a sorból kiálltam. De most, most csak...

Persze mindig is félénk voltam, vagy csak túl komoly. Csókokat szalasztottam, gondoltam nem komoly. Ma szidom önmagam az üres percekért, egy-egy bimbózó csókért, mély tekintetért. Még sok mindenért, hogy ott hagytak sokan, mert nem értettem meg az érték ártalan, s ez árat becsülném ezerszer boldogan, csak lenne valaki, ki lelkemmel egybe van.

Jó lenne, ha írás helyett élnék,
De élet helyett csak írásom él még.
Pedig nincs más, ami vele felérne,
Az étellel, ha egyenrangú lenne.

Vénült kissé, rozsdás e vastorony,
Szikrázó égben meredező rom.
- Mért nem veszed szemügyre komolyan?
Én megújulnék, veled boldogan.

Végy komolyan és láthatod mit én,
E világot az Isten tenyerén
S a szellemsíkhöz súrlódó eget,
Mi lelkünk üdvét védő mennyezet.

Végy komolyan és felröpítlek,
A madarak fölötti életig,
Mert megszentelt lesz minden szerelem,
Mit isten tenyerén élsz meg velem.

Szénerdő, csendje kényszer, hol van, hol van az út? Csak perselt szikkadt szálfák, és égnyi alagút. Egy daltalan, szétroppanó világ, felhasadt múlt, kihűlt gócok, hibák. Tévelygés csak, gomolygó fájdalom, epreskertek helyett nyugtalan nyugalom. Hiányérzet, mely tép, mint a máglya-magány. Nincs szeretet, értékes, hanem csak, csak talány. Kristály akvárium, az alján tűzhomok, azon száradt ladik, ami már én vagyok. Üres lapok, fehérek, szakadtak s foltosak, ahogy a múltó én, gyűröttek, karcosak. Telik, ürül, és ismét, és megint ugyan úgy, csak várakozni szégyen, de nincsen más kiút. Nélküled holt vagyok, csak elült fergeteg. Szavak, csak mondatok, mi belőlem ered.

– Szélnek eresztve a lelkem már szabad. -

Hallod-e a morajlást mi megszülni téged is? Mert közös létezésünk számunkra kényszer is. Nem látlak még, ki vagy? Csak érzem létedet, s hogy felém fúj a szél, építve létemet. S ha itt leszel;

Köréd teret a hulló ég
Mákporából dobálok.
A szerelem megvéd minket,
Ezért nem is vigyázok.

Már pár perc széthasadt magány
Sem vértelen öröm.
Önmagában is boldogság
Hogy lesz hozzád közöm.

Bocsásd meg, ért nyíltságomat,
Csillagsorsú a rendem,
Anyag általi feltűnés,
Fel, felvillanó kedvem.

Keserves büntetésemet
E kor poklában járom,
S hogy vége legyen mielőbb,
Csak suttogva kívánom.

Vén ösztön verte szívemet,
Erkölcsök mögé rejtem,
Addig még testemből kilép,
Majdan kilép a lelkem.

S az anyag fedte látszatok
Örökre kiürülnek,
Mindenkori fájdalmaim
Feltekert könyvbe gyűlnek.

Az egymásba folyt fájdalom
Sárgászöld sava áztat.
És imává jámborodik,
A létkeserves látszat.

Az én fájdalmam már mindenkori, száradó ladik sivatagban állva. Jelenés légy, minden vágyam helyett, hogy ébredhessen lelkem e világba. Légy sodró hullám, még egy igazi, stigmáim köré dagasszad a létet, hogy minden mögött ölelésben éljek. Öleléсед érett hullám sodrában tovább evezünk majd a másvilágban, tudni sem fogjuk, miként s hogyan értek a lélekgyötrő csillagrácsos évek.

Még titkon kérlek, a titkom legyél, mert minden éget, ami elítél. Együtt legyünk egy új élet hegyén, lélekfonásban csak te és csak én.

LAPUANG SUSONG

*Lélek TE a tegezésben, mint ember az istenségben.
Ölelj hát át lényegülve, fehér ló hátán repülve.
Villámrepesz gyűlöleten uralkodj hát hű szerelem,
Vörös hajad lobogása öröklétünk hullámozása,
Igaz csókok forrósága tegező lelkiünk iker mása.*

Kedveseim! Ti, kik olvassátok, e sorokat tudnotok kell, hogy örök kényszer bennünk a tegeződés kényszere, mely tudat alatt a kezdetek egységének visszaállítás vágya, a lélek kinyújtott karja, mely összekötné az emberekre széthullott lelket, azaz, az isteni szent lélek egészét.

Kedveseim, a te (személyes névmás) a lélek hangalakja a magyar ősnyelvben, azaz a lélek testet öltése, egy mindannyiunkban meglévő belső kényszer, maga a tisztelet s az öntisztelet közvetlensége, az összetartozás közvetítése. A te hangalakjának belső tartalma, lényege a lélek egység ideálja a mindenség gyöke, a határtalanság egysége, azaz az isteni lélek eredet bizonyítéka. A „te” az a természetes közvetlenség, mely elvezet önmagunk eredetének mivoltához.

Miért fontos ezt tudatosan is tudni?

Csak azért, mert az általánosan rossz beidegződéssel ellentétben, tegeződni nem tiszteletlenség, hanem az együvé tartozás felismerése és kinyilvánítása. A lélek befolyásolható, de nem megváltoztatható. A lélek az az isteni magma, melynek állandó tulajdonsága és feladata a lét eredet tisztaságának őrzése, és torzulásainak orvoslása az élet végtelennek tűnő folyamában.

A lélek örök

A lélek ősi erő. – Bátor
Jelző fény a földi homályban.
Elhagyja omló vázainkat
A halott anyagból kiszálltam.

Felszáll, ahogy szabadul a test
Rontó, rogyos vályog falából,
Újra teremtve lényegét az
Éterin tiszta árnyvilágból.

Elporladó szövet, koporsó
Vak kagylójából gyöngyöt izgat.
Agyakba vésve lényegét fel
Isteni mécseivel virraszt.

Lét-bizalmat teremt akárhol,
Még hiányt pótló puszta-hang,
Halál utáni visszajáró,
Magány, föld-árkon zúgó harang.

Lélek, isteni, bús magányos,
Elhagyott kihasznált ős erény,
Lét-vörös, égő jelző fáklya,
Embert építő szent remény.

Gyász jajt csitító vigasz láng-fa,
A rettenet éjén égve hat,
E tiszta fény igaz tükrében,
Majd fölismered önnönmagad.

Az átlagemberek legtöbbje a saját kis élete felszínén lebeg, és soha nem jut le önmaga mélységeibe. Talán vannak önmagával szemben őszinte pillanatai olykor, olykor, de ezek nem annyira meghatározóak, hogy akárcsak órák múlva is befolyással bírnának tetteire. Az átlagember a szemmel látható, a füllel hallható, a kézzel tapintható, a szaglással érzékelhető, s nyelvvel ízlelhető világgal beéri s nem is kíváncsi a láthatatlan világra, ahonnan jött, s ahová távozni fog, ha eljön az ideje. Pedig hát az élet plasztikuma mögött a szellem és humánium birodalmában nem létezik semmi más csak a TE egységes egészben, abban a földöntúliságban, amit halandóként elképzelni is csak az önmaguk mélységeit ismerők tudnak. Meghívásunk e testi, anyagi világba csupán próbája láthatatlanságunk erejének, mely során eldől,

méltóak vagyunk-e, a szellem-világba teljes értékű lélekként visszatérni, vagy újra és újra vissza kell térnünk e földi pokolba, ahol ismét a próbák kínjain át próbálhatunk szerencsét, felismerni a teremtés lényegét, mely legbensőbb, legmélyebb pszichénk.

Játszódni hívtál

Rád ismerésem perceimben
Játszódni hívtál kedveidbe,
Játszódni könny-fényű örömmel,
Most kárhozom vérző körömmel.
Kitéptelek szikár szívemből,
Kitéptelek már mindenemből,
Mégis hívogatsz rendületlen,
Hitetlen ártó életemben.
Játszódni hívsz, szertelen, könnyen,
Szárnysuhogásos tiszta csöndben,
Ahogy irgalmad alatt járok
Talán még egyszer rád találok.
S játszódni hívlak kérlelt rendben
Egésznek érett egyetemben,
Felnyíló kedvvel újra járva
Titkaidnak birodalmába.
Hívj játszódni örök nagy árva,
Fényed láthatatlanságába.
Játszva játszódni könnyben, kényben,
Játszódni teremtető szentségben.
Játszódni végleges egészben,
A végső szabadság kertjében.
Játszódni újra, szívem szárba
Szökkenteni az árnyvilágba.

Az éteri tisztaság rejti, a mindenség valódi értékét. A szerelem és szeretet igazi érzésének csodáját, a leírhatatlant, az egyetlen és egyetlenségében végtelen szellemi és lelki harmóniát, melyet a földi világban kell megalapozni az önmegismerés következményeként, hiszen a párválasztás földi esemény, mely ha magmikusan önfelismerő, azaz közös lélek-fakadású, akkor az emberi erkölcs legmagasabb kötődését, ezzel a lélek tisztaságát éterizálja s ez által a legmélyebb és értékesebb emberi tulajdonságot kölcsönzi, mely a legmagasabb szintre emeli megélőit.

A minket körülvevő magázódó világ hamis tisztelete ne tévessze meg érlelődő személyiségedet. Nézz bátran a szemekbe s legyen merszed meglátni, még ha érdekeid ellen van is, a hamisságot, s ha ezen már túl vagy a szavak hamisságát már gyerekjáték lesz felismerned. Te, aki a felszín alatt is önmagad tudsz lenni s felismerted önmagad értékét e komolyságban, már nem is tudsz tiszteletlen lenni, hiszen azzal önmagad aláznád s nem azt a másikat.

Az igaz élet olyan, mint a fekete tea (lapuang susong) testi és szellemi frissességet ad s ez által meghosszabbítja örömdet, s felülemel a szuronyok gyűrűjén.

CSAK EGYSZER MÉG

... – és már alig várod, hogy lásd Őt, már úgy érzed elég volt a mással szeretkezések vad és felelőtlen orgiáiból. Mikor igazi szeretetre, lelki s testi gondoskodásra vágysz. Mert Ő mindig ott van neked, – gondolod – s ki is használsz, hogy megbocsátja szélsőséged bohémiáit, hiszen te művész vagy költő, író, neked erre szükséged van, te nélkül nem élhetsz, azt hiszed s Ő az, aki ezt megérti, s életével tartja meg a mocsokba roskadó, erkölcsök alá züllött, eszement kicsapongásaidat. Mert Ő a biztos pont, az origó, a körző tűhegye, mely mindig körei érintőin belül tart s védelmezi nehezen érthető tobzódásaidat, mit hiú önzéseidnek engedve elkövetsz, csupán azért mert nagyon szeret. Néha, olykor nyugodtabb időszakaidban hozzád bújva, reménykedik, hogy megváltozol, hiszen gyermeke apja vagy s élete szerelme, reménykedik, hogy azt a biztonságot, amire vágyik, amire szüksége van, hogy szerethessen egy életre, megadod neki, hiszen ezért tart ki melletted olyan szívós önfeláldozással, még hisz benned, s te meg is adod. Majd! De most még nem tudod lekötni fékevesztett férfiasságod, s lelked mohóságát. Hullám s hullámvölgy követi egymást még el nem jön számodra az a pillanat. Az a gyötrelmes és iszonyú pillanat.

Sok, sok átszerelmeskedett idegen éjszaka után félálomban egyszer csak feltűnik senkihez sem hasonlítható gyönyörű arca s te érzed, menned kell, hogy hozzá kell menned, hogy okvetlenül szükséged van rá, hogy nélküle egy percig sem bírod tovább. Szelíd, meleg tekinte-

tére vágysz, mélyen a szemébe nézve, hogy megvallhasd neki legmélyebb szerelmedet, mely ilyenkor vulkánként tör elő léted mérgezett rétegei alól, hogy tisztulhasson, legalább egy rövid időre. Elindulsz türelmetlen vággyal szívedben, s amikor belépsz az ajtaján, azt látod, hogy derekáig érő hosszú haját éppen egy számodra idegen férfi gyengéd mozdulattal simítja ki arcából s közben ő a férfi kezéért nyúl és azt szívéhez szorítja. S te még nem tudod, de már elkezdődött teljes megsemmisülésed.

Olykor megnyit a vágy, az édes ösztön.
Forró párákban fürdesz büntelen.
Időtlen minden, csak szerelmet érzel.
Szabad az éj, kendőtlen s könnytelen.

Oly közösítő érzés e kötöttség,
A születés vad fájdalma után.
Úgy elragad az édesmázás-orkán,
Örvényein lengsz, remegve sután.

Oly lebegtető érzés csak szeretni.
A pillanat mézét nyalni csupán.
De ő, ha múlik, úgy csöpög a méreg,
A végletekre ébredés után.

Csikasz-lény lépted, vér-tarajos vágta.
Vadóc, farkantyús-láz, fallosz-idő.
Hímszagtól, vérbő, tárt-csiklójú sárma,
Mámorító, és soha nem szűnő.

Ajzott szorongás, elvárás-parancsok.
Két riadt szeme szórja rád a kényrt.
Kizárva csókjárású birodalmad,
Testébe szívva belőled a fényt.

Kész lényeged rabosítva méhében,
Hajcsárként már, szeretet szájaló.
Hibáidat rád mérve eredendően,
Bővében közös jövőt árnyaló.

És eltaszít, és elvadít időre.
De rád nevet és visszatérsz, tudod.
Már része vagy, s ő részét elereszti.
Harcai nélkül, harcodd elbukod.

Csapódnak hozzád szelek, fog vitorlád.
Mindig erősebb, tajtékzóbb habok.
Ágy matróza, világ hajósa lennél.
De űző lelkén biztos holnapod.

Lágy arcukba még kábadozva botlasz,
Aztán az omlás milliomm-terén,
Fel-feltűnik Élűszioni tájon, s
Ő jelenik meg lelked lényegén.

Te tovább zúgsz, a tovább zúgó széllel.
Vagy szertelen arcod, arcára sül.
Ötvözve fényét, fényeddel egészen,
Mi retusált fényképpé merevül.

Ha tovább zúgsz, a tovább zúgó széllel.
Szép idegen, bolond időkre hűlsz.
Bárhova is pörög szél rúgta sorsod,
Örülj, ha nem maradsz majd egyedül.

A vágy a láz s a fájdalom örvényei tépdésnek váltakozó durvasággal a szerelem fehér fakerítései mentén. A fű frissen gondozott, s az árnyékok sejtelmes alakokat formáznak a féltékenység vörös neonsugaraiban. A csend már-már elviselhetetlen zajjal lüktet füledben. A szíved vérrel áztatja át e csend holdtalan parkját, még a It Must Have Been Love ölelő dallama járja át tested patakzó artériáit. Valami felfoghatatlan édes fájdalom lüktet alázón égetve át a józanság fényképeit mikor tehetetlenül vergődve kell végignézned, hogy a halálosan szeretett édes nő a szemed előtt tárja szét általad pirosra csókolt combjait, s szívét egy számodra idegen behatoló, megszenteltségtelenítő, de számára a végletekig kívánt hatalmas orgazmus vágyától s a biztonság elérésének reményében hűtlenné válva, figyelmen kívül hagyva kéjes nyögéseivel okozott gyötrelmeid. A gyomron áthatoló dárda, forgó fájdalma semmi a szerelemfáltás őszinteségéből kiinduló és elhatalmasodó, a féltékenység forró aranyán átizzó csalatkozás, becsapottság döbbenetéhez képest. A megsemmisülés iszonyata, mint alvadt vér hártyásodik minden szemedre a felismerés döbbenetének rettenésében a gyilkolás ritkán kijózanító elégtételt hipnotizáló gondolat kiteljesüléséig. A hirtelen

lezuhanó légzéstelen csend havat hord platniforró arcomba. De már semmi sem számít. Valami végleg megszakadt. Csak a veszteség kínzó, frusztrációja csapdos mázsás ökleivel övön alul, s a felismerés, a megalázottság felismerése, hogy van nálad számára jobban akart, erősebben kívánt, beteljesítőbb valaki, aki miatt elhagyott, s aki gyengéden tartja hófehér testét ölelő karjai közt, popsiját s emlőit csókolva, s akit simogató kéjesen édes szerelmes suttogással fogad ölének lázgyűrűibe. Ez már az örület határa, ezt érzed, s fekete rügyként bomlik ki agyadban az önmegsemmisítés mérgező nektárt kínáló rózsája, saját ostoba-ságod tüskéi közül.

Egy régi song
Emléke zsong,
Zsibong az ér falán.
Űző korok
Édes, s konok
Kék-lángú ködje tán.

Pincesorok.
Opál borok.
- Rezgő emlék szítál.
Átizzva, át
Diadalát
Gőzéből, hogy kivál.

Csak vágynyi kedv,
Homloknyi nedv,
Űt át a bőrömön.
Mint száz ököl,
Amikor öl
Zsarnokul meggyötör.

Vénlő korom,
Végső soron,
Még vágyat bonvivál,
Mint fenn a hold
Dagályba font,
Kései röpte, száll.

Mint régi song,
Zsongón zsibong.
Tér és időtelen.
Hamis borok
Íze csorog,
Gyengülő szívemen.

A szerelem
Már védtelen.
Törékeny, bús-kacaj.
Én ölelném.
Még ölelném.
De ő már nem akar.

Telik az idő s egyre jobban fáj, ahogy tisztul az utat burkoló köd s láthatóvá válnak az élet földi értékeinek kilométer kövei. Láthatóvá válnak a feleslegesen megtett létméterek, s egyre jobban látszik az út végén tátongó délibábbal árnyalt valóság, melynek előtte önakaratú, kényszerű leltárt kell készítened. E leltárt te magad kényszeríted magadra, mely elszámolási alapot képez majd a főkönyvben a megítéltetés okán, s a te egyenleged a fájdalom marad, mely földi tobzódásod kiérdemelt jutalmaként kísér majd utolsó utadon az elkövetkezendő élet fájdalmas tanulságának megismeréséig, hogy át kell érezned szerelmed fájdalmát, amit te okoztál egy előző élet ostobán felelőtlen tobzódásával. De akkor már késő lesz.

Tág eget én, – csak úgy figyelne engem,
Mint láthatatlan hullám körbefonna.
Hangok nélkül, uszály fekete hajjal
Borulna rám, szerelmesen szorongva.

Csak egyszer még, csak, hogy magához vonna,
Senki földjén, hogy vissza ne találjak,
Hol visszatarthatatlanul nyomulnak
A végtelenbe találkozó vágyak.

Ki tudja mennyi hold, s nap még fölérlek,
A felejtés nélküli távlatokba,
Hol hangok nélkül, uszály feketében
Léteznénk mi, az örök hullámokba.

Csak egyszer még, a csókjain virrasztva
Kémlelhetném csillagait szívének.
Jövőt képzelve romos napjaimra,
Elfogadva kegyes rendjét az égnek.

Csak egyszer még, az összevisszaságnak.
Csitítaná, oldaná bogait meg,
Elhunytomban is éltetne szerelme,
Nem kínozna a tagjaimba vert szeg.

Mert hibáink, mások fájdalmai, visszaköszönek földi létünk
epizódjaiban s emlékeztetnek, hogy sokat kell még tennünk
önmaguk alázatáért, hogy békét lelhessünk a szeretet feltételek
nélküli birodalmában.

SÁRHÉTRÉT

*Talán tudod, a minden az, mi éltet.
S az kiváltság, ha te hordozhatod.
Ha maradni tudsz itt emberi lénynek,
Minden örömét megtapasztalod.*

Túlságosan fáradt és ihletetlen vagyok ahhoz, hogy irodalmat csináljak. Meg aztán kinek s mi célból? Ezen s min töprengtem miután végképp eltűnt a nap a szürkület mögül, és kezdetét folytatta a kormozottság, a fog(y)atkozás dicstelen időszaka. A gödör fala amúgy sem megmászható, hiszen csupa sár, hogy szalon-méltón fejezzem ki magam, s hogy én az egész napos sárkubikolás után benne maradtam, csak az én bajom, sokak szerint szerencsém. De mindegy is, mert a remény csak a legvégén fogy el, ha el tud fogyni egyáltalán. Bár láttam én már önfelakasztót, akinél a remény üveggömbje üres volt. Szóval én, mint sáros, hogy szalon-méltón fejeződjek ki, gödörlakó, kubikus, a lélek trógerja, piszkosul el voltam árnyasodva úgy szügyimtől egész fejbúbos észlelésig, amikor hirtelen rádöbbsentem. Teljesen oktalan minden enerváltságom, ami azt illeti, hiszen majd a globális felmelegedés! Igen a globális, merthogy ezt a rohadás-gödröt, aminek a legalján forgatóként sarat sarra küzdök, nemsokára felszárítja a globális felm... és akkor simán kijuthatok belőle és én is napközis, méltó életet élhetek akár csak a már fent lévők, akik azért vannak fent, hogy nekem megkönnyítsék majd a száradás után. Igen, igen hát persze, hogy én milyen egy sartúró egy hitetlen aljagéb vagyok. Hiszen éjtől éjig ezt zengi, dalolja membránjaimra eszemnek, hitemnek a gödöri-rigó az a védett fekete. És tessék én mégis fáradt és ihletetlen vagyok ahhoz, hogy lelkesítő kosi költeményeket s egyebet alkossak csak úgy szétlobogtatva optimistaságom naplójegyzeteit. De hiába ma még csak így-kép szólhatok e tájról s a benne gibicelő tájnokokról.

Mars-béli táj ez

A kert, a rózsza ma már színtelen.
Csak holt fák bokrait rázzák az évek.
Fekszem a lapos ágyon, – idegen,
S nem szűrődik a lelkemen át ének.

A jövő volt, ami elmúlt teremben,
Csont s bőr képzete világlik élém.
Már nem tudom minek reggel s az este,
Nincs jutalom sem kövér, sem szerény.

E romok felett nem úr már a sas sem.
Itt csend-roncsolta minden izgalom.
Akár a tócsa bűzös húgylevére,
Rám szállt a hulla-sápadt unalom.

A csend szobámon dermesztően ül.
Ahogy a szemem körbe járatom,
Nincs élet itt, mi szertelen hevült,
Karomban nő, szívemben oltalom.

Mars béli táj ez, oázistalan kor.
Porló jelennel kavargó holt éden.
Bedőlt, lerogyott emlékoszlopoknak
Porán, s törekin szellemedem éppen.

Bennem a holnap álmok álma volt,
Artézi részen növő szerelem.
Ma nyúlt a múlt e néma bomlaton.
Torok szorító csend a szívemen.

Nyálkás medernek kikubikolt alján,
Szörnyű én-vázam fénytelen fakul.
Az emlékekből kikopott a napfény,
Csak fekszem, s múlok mozdulatlanul.

Festhetnék bár e gödör falra képet, virágos mezőt, pezsgőn éltetőt, de megfolyná a sár, vonásaimban az igazságot hamissá tevőn.

Keresve itt, ott felrémlik, hogy járat, de omlott végén holtig fáradok. Kopott a körmöm, könnyem is kiszáradt s csak rémképe cikkan a falakon. Emlék mi jó s rossz már mind köbe foszlott. De hajrá, azért fel mégsem adnom, hisz van, még festék s ecset úgy tudom.

Úgy van, tegnap is tele volt az élet,
A dűlők menti búza pipacsával.
De élő volt még, s visszhangzó az éter,
És szemünk telt az egek paraszával.

Még volt erő az egymást érő szóban,
Az agy s a kéz egy dobra dolgozott.
Még összetartoztunk többed-sokunkkal
S e szemlélet titkokat oldozott.

De rátapadt már túlnőtt szárnyainkra,
A szorongás bénító szelleme,
S az éjszaka hamis neonvilága,
Napot mímelő olcsó kelleme.

Festhetnék bár, paradicsomi képet.
Dicsérhetnék spártai jellemet.
De engemet a hazugság megéget,
S megölné a még tiszta szellemet.

Költő vagyok, hát nem hazudhatok,
Legyek bármilyen mélyre is temetve.
Nem vezethetnek érdek hajlamok,
Csontjaitok közt aranyat keresve.

Hisz más a lét értelmének igéje,
Másért bírok lelket e koptatón.
Más madárnak ernyő-tolla mi fenntart,
Végig zúgva e sötétségfolyón.

Talán tudod, a minden az, mi éltet.
S az kiváltság, ha te hordozhatod.
Ha maradni tudsz itt emberi lénynek,
Minden örömét megtapasztalod.

A szintézis létezésünk értelme,
Az egységben uralkodó öröm.
A teljesség ezerszeletnyi része,
Mi ott csillog túl az éji ködön.

Mint nap a térben, útmutató forrás,
És milliárdnyi lét-kapaszkodó.
Ezt mutatja kis részedben a lélek,
A nagy egésszel összeolvadó.

Még mielőtt a földek rád omolnak,
Nem hagyhatsz itt mást ölő gondokat.
Nem a vagyon, vagy pilátusi jog az,
Mi kitisztítja földi foltodat.

De osztoznod kell milliók bajában,
Vegyülnöd kell, hogy velük egy lehess,
Nem vagy különb, se jogban sem imákban,
Hogy ellenükre magadért tehess.

A szintézist kell megteremtened már,
A létezők igazságérzetét.
A jogoknak, s javaknak bölcs arányát,
Kizárva minden önzést és kevélyt.

Ez minden lét értelmének ígéje!
Nem teljesülve megmarad a folt.
És tovább fordul az idő egésze,
De benne léted értelmetlen volt.

A fáradtság, kedély, ihlettelenség, vak irodalom, lángtalan parázs,
melegen tart még, de már meg nem éget, még meg nem változol gödör
világ. Görnyedten állsz, arcod a sártól fényes és azt hiszed, hogy
minden álomszép, hiába volt vak teherviselésed görnyedni fogsz
holnapis sárhétrét.

A KREATÚRA

Mi is vagy ember?

*Egy hang vagy csak, mi belülről remeg.
Saját misztikus hangod, végzeted.
Önmagad, mi belülről igazol,
S az egek tiszta csendjébe hatol,
S távoli fénnel rezgőn áramol.*

Az ágy szélén ült s csak nézett mereven maga elé, de nem látott mást, csak a lelkében újrapergő filmet, melynek története mindig ugyanaz volt. – Sétált hátragörcsölt kezekkel egy töltésgerincén hol jobbról és balról is ember-mély gödrökből a szeretett nyújtotta kezek, mint szél lengette szalagok, lobogtak fel feléje, de ő csak ment büszke tartással s rájuk sem hederített. Ment, csak ment maga sem tudta hová, vitte valami megmagyarázhatatlan gögös indulat, valami elérhetetlen felsőbbrendűség érzés, önzés, dac és ment, ment egészen addig, még teljesen eltűntek a partvonalak s nem maradt más csak az üres szoba s az ágy, melyen most ül, teljesen egyedül és valami rettenet veszi körül, valami mérhetetlen fájdalom, és ürességérzés.

A nevetés piros foltjai lehűlnek,
És iszonyú csendet parancsol a szív.
Dobhártyán feszül a jajt zuhogó lét
Utolsó akkordja.

Túl közel van hozzánk a halál!

A megfeketedett ablakok mögött
Szeretkezés után, az éjszaka
Hullámozó óceán és félelem.

Csak fogd, érintsd kezem.

Nyugtass.

Félek!

Ne aludj!

Túl közel a csend és
Túlságosan mélyre zuhanok

Beleim kútjaiban, úgy hogy
Érzem átfolyni szívemen
Lelassult oxigénszegény lélegzetem,
A halkuló dobokat s
Te álmok közt heversz.

Most már magam vagyok

Fekete ablakok és testnyi félelem.

A lüktető csend érhálóiban jázminok,
Kék foltos csillagok gyűlnek szemembe.

Magam vagyok.

Elmerülök a tudatlan anyag hullámaiban,
Érzem morogni magam,
A szövetek közt lappangni lázamat,
Sárga és lila macskák ugranak s
A tagok láncában reccsen a sikamlós éj.

Egy elforgó gömb lassú násza ez
Kezes napéj s te álmokban heversz
Diózuhanásban,
Félelmek nélkül
Időszakos halálban.

Lassú már-már súlytalan halál az éj

A nevetés piros foltjai lehülnek.

Az éjszakai ég korlátlan mélység, mely a misztérium fészkes feketéje, hol fények gyúltak egykor, – hogy mikor ne kérdezd. Ne kérdezd azt sem, volt e kezdet, s ha volt is milyen volt? Ki tudhatná azt halandók közül, hisz a szellem hullámtere oly hatalmas, hogy, ki nem kiválasztottan különleges, annak tudata csak bizonytalankodik benne, és végső elkeseredésében megszállottan ragaszkodik e külső áramlás el-elkapott hallomás-közeli sugalmaihoz, melyek meggyőződéses hitté erősödnek, majd dogmákká merevednek a bizonytalanság sodrában.

Ős robbanás-e, vagy pont kisugárzás, a láthatatlan őstenger csobbanásának hullámkarikái áradtak mindenséggé s elevenedtek világgá? Ma már nem fontos, hiszen determinizmusa kihalóban, s csak az ellen-

tét sötét, tagadó elve mi hat az ég és pokol diszharmóniájának forgástengelye körül. Mint feketés-szürke tornádó emeli el a lelkeket, s szírpantja be a pusztulás poklába, hogy a végén telhetetlenként felfalja a még éltető s meneküléssel kecsegtető alagút végi fényt, a napot is.

Ég és pokol, isten és istentelen, e kettősségnek egyesülése az észismeretben maga az ember. Ezért e kreaturának teremtése, és a rossznak keletkezése isten belső fejlődésére nézve épp oly szükséges, mint az emberi természetnek a testre és lélekre való válása s bűnös hajlandóságra való átmenetele az igaznak, a jónak megismeréséhez.

Mi is vagy ember?

A létezés céljával önmagadban
Bolyongasz ember a földi tavaszban.
Egyenes úttal, mely végén szegett,
Mely önmagán túl sosem érhetett,
Hisz hozzád vezet minden végzeted.

A létezésed célja önmagad vagy,
Lázás testben sajátos én tudat.
Tárgyi mivoltod korlátokkal terhes,
A végtelenség vágyától kegyelmes,
Örök reményben, ítélt áldozat.

Mi is vagy még, így szív ész akarat?
- A megjelenés belső ereje?
Csillag múltú, önhitt életnagyság?
Önön létednek édes vértjele,
Ön ismeret szívhangú kényszere?

A kényszer vagy, isteni abszolút?
Uralkodó kicsinyes másolat?
Belül s kívül is elfogyó élet?
Vagy felsőbbrendű teremtmény tudat?
Mindenségen terjedő arculat?

Mi vagy ember, magad tárgyi mása?
Még anyagod nélkül a semmi vagy?
Így leng körül öntömjénű árnyad?
A valóságra csüngő földi szárnyad,
Még szellemed ártón magára hagy?

Mi vagy ember, mása szellem ősnek?
Ismerhetetlen önkényű tudat?
Isten teremtmény, jövő záloga?
Vagy mocsár szűrte örök áldozat?
Fájón lehulló őszi kárhozat?

Mi is vagy? Édeskeser bölcselő?
Sírón, rajongón féltő szerető?
Bántó s bántható bús arcú vagány?
Fojtogató fényt nyelő ingovány?
Szűz felmentésben vakító talány?

Mi is vagy ember? Folt a fény falán?
Vagy maga a fény anyaga talán?
Az abszolút istenin emberi?
Rovott élet, mert múltja kiveti?
Vagy csukló hang csak, érzelem teli?

Túl abszolút a hétközi felett?
Tárgya, hatalma, ősi kényszered?
Magán hordva az istenlényeget,
A valós anyag lényege helyett?
Szellem trónra ki így szemet vetett?

E planétán tévelygő, kárhozó?
A végtelennyi másságok között?
Felismerést felejtő, álmodó?
A mindenség dús anyagán szövött,
Átjárókban, sötét múltak között?

Isteni is s fájón istentelen?
Anyagragyogás megszentelt helyen?
Porzott termőjű igézett anyag?
Mely saját értékére visszahat?
És tékozlón tévelygőn felszakad?

Vagy létezéskényszer mi ölni fog,
Mely állandó válsággal átkozó?
Karvaly tudatú önző ősanyag?
Saját szívébe fúródó golyó?
Élet szikú magányos elhagyó?

Létezés céllal önzőn önmagadban
Bolyongsz csak ember a földi tavaszban.
Katakombákkal, mely végén szegett,
Mely önmagán túl sosem engedett,
Hisz elhagytad régen az istened.

Egy hang vagy csak, mi belülről remeg.
Saját misztikus hangot, végzetet.
Önmagad, mi belülről igazol,
S az egeken át lelkedig hatol,
Távoli fénnel rezgőn áramol.

Még a mindenség lebeg közt és felett, maga az isten, – így építkezett.
Hullámmal, fénnel telt ez ősvilág, melynek szelleme sugárzik le rád.
Füled legyen e hangot hallani, lelken át, szólít a mindenséged,
melynek részeként tested felszakad, s a kellő időn önmagadra hagy.
Halálfélelmet s minden esvomit, győzz le magadban, nyíljon fel
szemed. Mi láthatatlan mind érted remeg, köröttes leng és köröttes
rezeg, üdvöd rezgi s, hogy kéne hallanod, mert minden nap mi van a te
napod, vagy minden nap mi van a te halálod.

Semmit sem kell, hogy tudj, csak élni kell a léleknek, mit magaddal
viszel. Csak aszerint, csak úgy megint.

Mert:

Mit ér a szóba tört idő
Ha elnémul, ha kiürül,
Ha többé nem látom szemed
Ahogy nevet, ahogy örül?

Mit ér az otthon melege
Ha nem vársz már, ha nem figyelsz,
Ha többé nem érint kezed,
Ha nem csókolsz, ha nem ölelsz?

Mit ér a lét, ha egyedül
Maradsz az ágyad szélénél,
Ha nem szól többé senki rád,
Ha nem pöröl, ha nem beszél?

Mit ér az összetett tenyér,
Ha nincs ima egy szó se már,
Ha nincs forró leheleted,
Ha nem zuhog, ha nem zihál?

Mit ér a mosoly arcomon
Ha nincs öröm, mi visszajár,
Ha nincsen már közös idő,
Mi visszavár, mi visszavár?

Mit ér az örök szenvedés
Ha megváltása nem erény?
Mit ér az életem, szívem,
Ha nincs remény, ha nincs remény?

A mindenség a szellem és humánium birodalma s e birodalom istené,
mely maga a mindenség hullám sugárzása. Az örök teremtés intelli-
gencia, mely teremtményeibe rejti az ellentétek természetét, hogy
fénné nemesedjenek az anyagi élet küzdelmei során. Aki felismeri ön-
magában e képességet, az továbbléphet, a tisztulás útjának grádicsán,
egy új élet reményének gyönyörével. De ha nem?

Mi lesz

Mi lesz, ha
Az elhaló mozdulat
Csendje szakad rád.

Csak a hajnali fény mi felissza.

A kegyelem nélküli közelségben
Bórré változnak a hangok, s
Márványlapra szóródik a dió.

A gyötrelmek szélben maradt szaga
Átjárja föld közé szorult sírásod.

Változz hát, hogy változtatni tudj, mert közös bennünk a félelem s a
hajnal kagylóleplű gyöngye.

SZÜLETÉS

Felejtsd el a sziklák pengéit

*„Valami túlerő léleksodró foka,
Elárvult teremő megváltó viszonya.
Ráébredés-döfés, stigma a létemen,
Sejtekbe örökölt függés még létezem.”*

Hogy szerelem lobbant-e, az isteni teremés angyalláza, vagy a szükség csupán, akár örökösödési kényszer, ha csak nem felelőtlen, mámoros ifjúi kicsapongás, esetleg háborús erőszaktevés, az öntudatlan ösztön megnyilvánulás kényszere, vagy a hatalomgyakorlók szerinti jogszerű trófeaszerezés, juss, mely csak az emberre jellemző aljasság, mint az első éjszaka joga? Ma már nem tudni. De az tény, hogy a nap a delelőn túljárt s a síroknak árnyéka támadt újra. A honi világ is visszanyerte tagadhatatlanságát s az élet is eljutott születése legújabb pillanatához. A bába remegő kezében keservesen felsírt a gyermek. Kiürült az anyaméh léttel telt univerzuma s megkezdődött visszavonhatatlanul az élet zsugorodása. Egy aktus következménye, leszületés a földi mélybe, mely lehet, végérvényesen kettétöri a lékezés tiszta harmóniáját, s föld-élethossznyi bűnné morzsolja azt. – A szem, az orr, a száj még nem fogja fel ezen trauma apokalipszisét csak a lélek. A súly még piciny s az érzet a hullámozó meleg öl s emlékek védelmét s bőségét óhajtja, s élvezi nyugalma az ösztönné silányult, majd visszanesült szeretet kielégültséget nyújtó anyai biztonságában, s amíg az álom a lét mindenségének illúzióját mímeli, a térfogatúvá vált fehérjeláncok békét sugároznak. A lélek még ezüst fonálán, az isteni szeretet végtelenségében lebeg a félelem tudatlanságának állapotában, de áttörve már a végtelen idő passzivitásának jótékony-ság-üvegét. Körben a föld vörös tarajú s cimpájú hivalkodói elnézhető kíváncsisággal s megbocsáthatatlanul eltírt első benyomással, mint azok, akik körbeállják a tűzhely parázsát, hogy egy parányit magukba ölelhessenek a még tisztán lobogó élet éteri melegéből, melynek jótékony hatását már régen nem érezhetik a maguk eszkábálta valóság labirintusában. Körben, hogy nézhessék az életre születés halálosan mély ráncai közt még fellelhető angyali szépséget, s pár csepp könnyet csepegtethessenek a tudatalatti lélek kifacsart felmosó-

rongyaiból a meghatottság illúziójával Janus arcukon. Már ekkor megkezdődik az új élet züllesztése akaratlanul is, hiszen kört zár a hamis, önmagával meghasonult földi élet alantas rezgéseinek sugárkarikája.

Az első mosdatás szigorának zsugorító fájdalma ráébreszti a lelket, hogy ez már nem a lét határtalan isteni minősége, hanem valami más, valami meleg és nedves, homályos és zavarodott, valami gyomor-szorító süllyedés kényszer, mely először gémberedettséget majd érthetlenséget s feldúltságot okoz, és éktelen lelki fájdalomban végződik, mely keserv, tehetetlen zokogásban éri el a felismerést. Azt a korai kényszerzubbonyérzést, mely az édeni lélek fogoly mivoltának elkerülhetetlen megvalósulását jelzi. Az anyai lélek együtt érző suttogását is elnyomó testbezártság érzés elviselhetetlen zajjá, félelmetes zakatolássá haragosodik, s a szem fényérzékeny fókuszában vérbeforgó árnyak cikáznak fel s alá, feltárva a poklok üregeinek sötét sejtelmeit, s az elfelejtett életek kanasszáját, mely kikísért a lét emlékeinek szivárgó repedéseiből. Ahogy a világosságok passzív ideje múlik, s az álmok aktív ideje eljő, furcsa jelenések lázává olvad az idő, mely önmagából növeszti fejét s farkát. A test apró, olykor akadozó kompresszióval erősíti balos feszültség spinjét, még a lélek felszáll az őt meggyötrő aprócskából az Isten szerelmének végtelen hűségébe, hogy az éh parancs-idejére ismét reménytelen térhessen vissza, a maga választotta sors karmatikumába. Hiszen szükségessége ez a testtel vívott élethalál harcnak.

Lassan az aktív időben, ahogy a test önmagára ébred, segítségül hívja démonait, melyek eddig csak szunnyadtak zsigereiben. A félelem s gyengeség első korszakának kinövése után, a test vegykonyháiban készül a forradalom, s ehhez a szükséges jelszavak s ideológiák vágy vésetei, melyek létrehozzák a gyilkos egót a test adottságainak függvényében, s a lélek dolga ennek finomítása fékevesztettből emberre. A moralitikum zöldellőinek főzetéből, mint a földi élet tisztaságának s a lélek sérthetetlenségének garancia eszenciáiból. Úgy, mint; – Szeresd felebarátodat, mint ten magadat, vagy ne ítéld, hogy ne ítéltess, vagy ne lopj, és felebarátod feleségét ne kívánd, vagy ne kívánd másnak azt, amit magadnak sem kívánnál, stb. stb.

De jaj! A harc e korszak-árnyban,
El is dől az anyagságban.
Úgy a lélek, isten álma
Kiszáradhat csontvázára.

Így az idő, ahogy múlik egyre, kevesebb ki megy a hegyhez. Kevesebb ki a hozottat fejleszti ki, s magaslik vele a sárosak fölé, mint oromzat. Kevés ki a normálisat, az archaikust magáénak tudja tartani, sőt kibírja annak megkülönböztető stigmáit.

Majd ajtók, és ablakok nyílnak a csábítás szövevényeiből s e függőhíd hossznyi út végül, a nagy Transmutator palotájának szentélyébe fut, hogy elkápráztasson imponáló tűzijátékával. Azután a hangok s a képek, a fények s a tények lőporszagú, elfajzott, fals világába húz s a gerjedelmek önző élvezetét felkeltve a rendetlenség, bizonytalanság, hitetlenség homályos és zűrzavaros, gyilkosan öntelt ateista és egoista világába folytonosít. A felszínes emberi világba, a halállal fertőzött köznapokba, tudományába, stb. mi a fény és a rend és az emelkedés és a kitágulás számára teljesen alkalmatlan élethely. A matéria édeskés mérgével fertőzött önző világába hajszoznak. Csak azért, mert a földi racionalitás, világnézet, vagy filozófia, vagy tudomány hamis kaleidoszkópján kívül nincs más látóterük. Ma ez a félig racionalista, félig okkult, úgynevezett világnézet, vagy filozófia, vagy tudomány a realitás. Ezen álombomlasztó, hamis igazság tékozolja a lelkek sajtárjait. A modern ember ennél többet nem bír elviselni. A világnézetet, a filozófiát, a tudományt objektív ténynek tekinti s nem képes saját lelkével látni és cselekedni. Az érzékek belehalnak e gyűszűnyi világba s szellemsorvadásuk, a lélek haldoklását idézi elő.

Fogd kézen a sziszegő szelet,
Nyújtsd lépteid pupillák mögé és
Felragyognak a szavak tornyai
A hullámverésben.

Bújj a tüzek gyűrűibe,
A dagadó szőlőfürtbe.
Szegélyezd hódoltan még
Rügyekkel a napot.

Ússz titkos uszonyú
Szavak hordáival
A sűrűbe szivárgó fény
Molekuláival és
Csókold meg azokat,
Akik csókra vágynak;
Mert közös bennünk a félelem.

Rejtsd el a terjeszkedés mágneseit s
Jegyezd be szívedet
A felüthető nap könyvébe,
Mert te vagy a magány
E függélyes ragyogásban hol
Gyengéden csúszik
A jázmin-szemhéjú halál
Hajszálereivel ajkainkba.

Akár egy idegen égitest,
Kösd magadhoz a szemeket, hogy
Megtanulhassák
Milyen benned az éjszaka, s
A hajnal kagylóleplű gyöngye.

Felejtsd el a sziklák pengéit.
Lépj okker és lila oázisodba s
Feltölti véred zengő dombokkal
A keselyű röptű szél,
Kimosódnak füledből
Az ajtók vég nélküli csapódásai,
Hogy örömed elérje a szerelem kupoláit.

Gesztenyék közt, nyarasokban élt a lélek ős vadonban, egyre szebben, egyre jobban, ezt feledték e korcs korban. Születésed idejekor nem volt a lét gyémántja por, nem por volt, de életadó, hagyományként boldogító, minden tudás, nagyon fontos, mint a puli nem bozontos, de letisztult szent érvelés, harag helyett harangzengés. Ünnepi tor, kalács és bor, csizmás tánc, páros és pörgő, ünnep fényű édes ének, Istent érző boldog élet.

Lét, mi felnőtt ridegségben, élet csupán merevségben. Hagyomány-nak sápadt, nyeszlett, formájában púpos s nyekklett.

Könnyek, és hitetlenség járta át a királyok völgyét. A síroknak árnyéka támadt. S a leszülető lét valódi megértéséhez hiányzik a kulcs. S

nem tudunk olyan életet élni, amely az eredeti megértésére képessé tenne. Ez a skolasztikus tudás az, amit a tiszta népek az eredeti tudáshoz képest csökevényes, úgynevezett könyv-tudásnak, tantrának neveznek. A materialista ember meghasonlott, s könnyűnek találtatott tudománya, s ebből következően önbecslése a skizofrénia válságába leledzik. Ezt a bölcs karma torlódásnak nevezi. Ez az a válság, amikor az emberi lélekben különböző előjelű és fokozatú elemek összeegyeztethetetlenekké válnak. Keleti terminológiával úgy mondható, hogy több inkarnáció egyszerre aktuális. A mai primitív európai pszichodiagnosztika ennek a válságnak csak egy-egy töredékét ismeri, és skizofréniának nevezi. A karma-torlódás több, egymásra halmozott skizofrén komplikáció, amely nem kettéhasadással, hanem teljes felbomlással és széthullással fenyeget. Nos, ma e világunk fájdalmas realitása e felbomlás. E felbomlás a lélek akaratának, mint a lét isteni erejének és a materialista tudatú, gyakorlatias élet konfrontációjának következtében jön létre, alakul ki. De ma már senki sem tudja, vagy csak kevesen, hogy mi a kulcs mely nyitja a lét fénykapujának zárját, s ha tudja is, titkolnia kell, mert nincs meg benne a krisztusi példamutatáshoz szükséges áldozatvállalási késztetés, csak a kishitűek bizalmatlansága.

Nem vagyok jövő, kész ige.
Ujjlenyomat, se jel a porban.
Itt sehová sem tartozom!
Nem vagyok köparancs e korban.

Se múltam szép, sem tethelyem.
- Eredetem élő a holtban.
Se felhozó, sem hantoló
Kedv, virtus, ernyedő karomban.

Se semmi jelentős csoda,
Szűz morajlás egy más világból.
Csak feltámadt, – hullámverés
A tengerhabos éjszakából.

Nem vagyok s voltam érdemes,
Csak csillagtalan égi tájra.
Hol alázott a szertelen,
Élhetetlen emberi árja.

Nem vagyok képes életem
Értékén élni, tűz a gyomban.
Hallatni tiszta énekem!
Fénnyel élni, halott korokban.

Nem vagyok képes bús fajom
Hanyatlásában társul lenni.
Büszke igazzal mindennek
Erejével is ellen menni.

Nem vagyok méltó és erős,
Hisz nem hallgattok toborzómra!
Futtok akár a fergeteg
Egy ismeretlen vad pokolba.

Gyehenna tüzek bokrain,
Lángjai végén fennakadva,
Végezve be a pusztulást,
Mindig a jobbítást akarva.

Nem vagyok jövő, kész ige,
Ujjlenyomat, se jel a porban.
Itt sehová sem tartozom!
Füstkén tűnök örök titokban.

A hagyomány eredetéhez visszatérve. Nekem nincsen kétségem, hogy Isten a kezdete, állománya és vége minden dolognak. Isten a teremő tökéletesség maga. S e tökéletesség valós, melynek része a teljesség, melynek része a tökéletlenség s ez nem más, mint a létezés maga. Természetesen nem akarom ezzel felmenteni az embert megbocsát-hatatlan bűne alól. De Isten teremtvén a világot mintegy maga magát szülte, saját belső tevékenységét hozta napfényre. Azért két szempont-ból kell őt tekinteni, egyszer önönmagában, saját belső lényegében, másrészt a természetben, a teremtésben, ahogy jelentkezett. Magában tekintve Isten misztérium. Nem jó és nem rossz, nincs se akarata se vágya, nem ismeri a kint, a kéjt, nem szeret, és nem gyűlöl. **Minden és semmi.** Örvény, melynek nincs kezdete és nincs vége. De magában az istenségben van egy ellentét, a sötét, tagadó elv, mely örökké világossággá magasztosul. Maga az isteni természet ellentéte. Isten az ég, Isten a pokol, Isten a világ mondhatni, Istennek istenire és istente-lenre való szétválása és a kettőnek az észismeretben való egyesítése

folytán lesz az ember igazán emberré. Immáron istenivé. Ezért a kreaturának teremtése és a rossznak keletkezése Isten belső fejlődésére nézve épp oly szükséges, mint az emberi természetnek testre és lélekre válása, bűnös hajlandóságra való át menetele, az igaznak, a jónak megismeréséhez. Az egyén fejlődése ismétlődik a teremtés folyamatában, mely maga nem egyéb, mint az istenség belső fejlődésének szükséges mozzanata. Ez alapján meglehetősen nagy megrázkódtatás a Krisztus-Sátán kettősségben a Megváltó, kísértő azonosságot felismerni. De ez nem ad felmentést a bűnösnek, hisz éppen az a cél, feladat a földi élet feladata, hogy e kettősségből kijusson a Krisztusi oldalra, mert csak így válthatja meg önmagát a lét örökkévalóságának elnyerésére. Éppen ezért, hitem s dolgom a feltárásban mégiscsak a remény megerősítése, s ehhez meggyőződés kell, ellenére a közelgő halálos metamorfózisnak.

Tükröm

Tükröm az ég a mindenség.
Éje és fénye bennem ül.
Kezdet és vég mi közte van,
Anyag-rácsain szellemül.

Amiben van – az én vagyok,
Hol kicsibe, hol nagyba ver,
De értelmének szárnyain,
A méltóságig felemel.

A szellem sorsot osztogat.
A sors anyagba merevül.
Az anyag szellemért kiált,
A szellem tőle menekül.

Megférhetetlen ellentét.
Ítélet végső büntetés.
Így vezekel a teremtmény,
Önmagát büntető egész.

De hát ki tudhatná akár csak az élet legtisztább formális logikájával is bizonyosan megmondani azt, aminek valóságtartalma az anyag eszközeivel nem bizonyítható? Melynek igazságerevedete egy olyan világba gyökerezik, mely világ az élő matéria számára elérhetetlen. Mely a hit

és a szellem erős ötvözetének hatására is csupán gyötrő vágy, fájdalmas vonzalom marad s nem megingathatatlan valóság. Ez lehetne akár beismerése is a magát a valóság talaján járónak tartó, de hívő embernek. Én azonban tudom, hogy vannak, akik el tudnak emelkedni a gravitáció agyakra, szívekre szegecselt mágneseitől, s a lélek legmélységesebb tudatalattija helyett, mely a téboly s az örület sötét pincéibe grádicsolja az önfeltáró meditátort, van egy a lélek felfelé vezető útja is, mely szintén a felszín alatt indul, de útja felfelé vezet megkerülve az anyagi világ bűnjárását. Ez az út nem az enyészet völgye, ahol egybeolvad Krisztus és Sátán, s rettegésben tartja a jobb sorsra szánt lelket, hanem az ember megtisztulásának útja, mely visszavezet a ma már alig felismerhető önmagunkhoz.

A VÉGSŐ CÉL

Kövekben fázom

„Az európai lét rejtett egzisztenciális axiómája, hogy az embert a bűn lehúzza, a jótett fölemeli. A keleti hagyomány szerint mindegy, jó, vagy rossz, minden tett terhel, mert a világba egyre inkább beleszó, és a kibontakozást gátolja”

Örök dilemma a hit, ill. vallás. Jó esetben meggyőződés, még jobb esetben tudás, melynek gyakorlatától az európai kultúrkörben az üdvözülést remélik. De minthogy élünk s nem temetethetjük magunkat élve a föld alá, s minthogy az életünk, s közérzetünk az anyagi s ezen belül az emberi világ törvényeinek betartásától, tehát az élet törvényeinek betartásától függ, semmit sem tehetünk. A teljes megtisztulás éppen ezért a keleti hagyomány szerint gyakorlatilag lehetetlen. Minthogy az európai valláskultúra az üdvözülés elérését reméli, eleve reinkarnációra, azaz visszatérésre, mintegy tovább tisztulási folyamatra vagyunk ítélve, s így a létbe való teljes meg- és felszabadulást nem érhetjük el egy élet során. Az üdvösségnek is az élethez való abszolút teljes passzivitás a feltétele, amelyet egy a

mai gondolkodás szerint egészségesnek nevezett ember, psziché nem tud teljesíteni. Egyrészt, mert teljes ellentmondásban van önmaga élettani valóságával. Másrészt az üdvösség elérésének nem jutalma a létbe való teljes átlényegülés, **tehát az élettevékenység, a megszabadulás, a létbe való teljes átlényegülés ellenfolyamata.** Mindez abból a keleti hagyományból ered, mely szerint az embernek az élet összes bűneitől teljesen meg kell szabadulnia, s ezt csakis úgy érheti el, teheti meg, ha magától az élettől is megszabadul. De mivel az élettől való megszabadulás is bűnös cselekedet, melynek a következménye további cselekedeteket, s ezzel az életbe való, mint a bűn szövétébe való beszövődést eredményezi, gyakorlatilag kioltja önnön értelmét. Tehát tiszta csak az lehet, aki eleve meg sem születik, vagy önhibáján kívül elhalálozik öntudatra ébredése, cselekvőképessé válása előtt.

Nincs menekvés

Születtem bűnösök kéjéből.
Feloldozást váró közönyben.
Születtem vezeklő magányra.
Kereszt-halál zaja mögöttem.

Szikrázó égbolt tiszta hója
Világítja az éjszakát,
A földi lét isteni átkát,
Érzem a sejtjeimen át.

A gondolatnak szabadsága
Büntetés, ég és föld között,
Örök emberi bűnösségünk
Az anyag láncaihoz köt.

Nincs menekvés, az istentelent
Az anyag bűvölete tartja,
Még nem látja a menekülés
Száraz útját a zivatarba.

Szikrázó égbolt tiszta hója
Világítja az éjszakát.
Vezeklő magányomba zárva,
Tántorgok itt, a téren át.

A végső s legfontosabb dolgokban való magatartás a hagyományt az utolsó és a legkisebb mozzanatig meghatározta.

Az európai ember az életről az öröklétben sem akar lemondani, még a halálon túl is élni akar, s hogy van élet a halál után, szentül hiszi. Ez az élet vágyás, életszomj, ez az élethez való ragaszkodás tökéletesen visszatükrözi világa létrejöttének lényegét, a szellem s lélek testet öltésének értelmét. De tükrözi az önkényes ember ostobaságának erős jelenlétét is. Az ember eleve tisztán, bűnök nélkül születik az öröklétből az életbe, s hogy bűnössé lesz nem az anyag, a matéria hibája, hanem önön léteredetével való meghasonlásának eredménye. Az, az adottság, mely egy tiszta közösség életének meghatározó vonásait, jellemzőit hagyománnyá tesz, kultúrává nemesít, az a léttől kapott s egy ideig meghatározó létbeli tulajdonságok összességének anyagi és szellemi, azaz földi tükörképe. Ezt hívjuk hagyománynak, s ez az, amit az ember leépülése, elaljasodása során elveszít, elfelejt, felülbíráل, lerombol, elvet önös hatalmi és lényegtelen anyagi érdeke miatt. Ezért válik ezután hamissá és megbízhatatlanná, azaz pseudóegzisztenssé, hazuggá, csalóvá stb. tehát bűnössé. Ezek a bűnös életformák hozták létre mintegy önigazolásként az ideológiákat, a filozófiát, a tudományt, az izmusokat, a művészetet, de még a vallásokat is. A vallást, a lelkiismeret megnyugtatóására. Ezek közül a hamisságok közül a legmagasabb rendű tevékenység a műalkotás, azaz a művészet. Ez az a terület, amely a legközelebb áll, s a leghitelesebben tudja képviselni, visszaadni az elidegenített tisztaságot, a lélek isteni eredetének tulajdonságát. A lélekben őrződött meg leginkább az isteni lét ethosza, mint útravaló. Ez az útravaló az, ami értelmet adhat a mai értékét vesztett világban az emberi életnek.

„Európa kezdetén Clemens Alexandrinus aggódva tette fel a kérdést: vajon írjon-e az ember könyveket? Építsen-e rendszert, valamit, aminek objektív, maradandó volta fölöttébb kétes?” Hiszen a földi élet csupán átmeneti s így minden, amit az ember

élete során alkot az enyészete lesz. Az emberi alkotás, azaz a karma, ha magában hordozza az ősi igazságot, az eredet igazságot, a lét igazságot, akkor magával ránthatja az embert a következményekbe, tehát értelmet is nyerhet ilyen módon a műalkotás, mely beépül a karmába, s egy másik életben ilyen vagy olyan módon tovább él s segíti a tisztulás folyamatát. Ezért óriási a felelőssége az alkotónak, a művésznek. Az igazi művész úgy szól a nyelv eszközeivel, stb. hogy az a lélekben örömteli fejlődést indítson el. A legősibb érzelmek a legtisztábbak, s a költőnek ezeket az érzelmeket kell megformálnia úgy, hogy azok a legeltávolodottabbakban is felébreszthesse a teremtetéseredet tisztaságának igényét. Mindezt úgy, hogy ne lehessen alóla kibújni. Tévednek azok, akik remeteként teljes aszkézisben várják az élet elmúlását, hiszen mint ahogyan mondtam a létbe való teljes beolvadásuk ez által nem valósulhat meg. „A Vedanta sok száz éves remetéről beszél, aki barlangjában nem tud meghalni. Ott fenn a hegyen, szól, öreg sas él, az emlékszik reám, öljétek meg, hogy meg tudjak szabadulni.” Mintha azt mondaná, égessétek el a könyveket, pusztítsátok el az alkotásokat, hogy én megmenekülhessek. S ha el is pusztítanánk, az alkotásokat azok tovább élnének bennünk, mint karmatikus következmények, melyektől csak tisztulási időnk lejártával a valóságos katarzist megelőzően szabadulhatunk meg saját önkontrollunk által jóváhagyottan. Tehát a művészi alkotásokat megválogatva, ugyan, de magunkba kell szívniuk, hogy tanulságuk és tanúságuk által fejlődhessünk. A hiteles művészt, s alkotást ezért nem a hivatalos kritikai bírálat, hanem a lélek ki minősítheti. Az értékes alkotás nem vágyik zajos elismerésre, mert nem ez a küldetése. Ugyanígy a hiteles művész sem, hiszen nem a hírnév s a hivatalos elismerés motiválja, hanem a segíteni vágyás szándéka. Mert minden igaz művész Isten hangszere, kiválasztottja.

Kövekben fázok!

E végtelen táj, én.
Lélegzetnyi lomb, s versnyi öröm.

Még létem széthulló nyomait járom,
Visszafelé a fényt, mely nagy robajjal
Régen elhagyott.

Palástom lebben
Az éjszaka néma roncsai közt.
Emlékeim szomjas kútjai sírnak s az ég.
Ó Aphrodité! – Kit szeretek,
Kosladozó szerelmek anyja.

Édes költemény!

Fekete piramisok nyársán nap,
Visszahúzódva, tenger apadásaim.

Segíts!

Kövekben fázok.

Zuhanok már felfelé.
Lent testem málló tömbje porlik.

Idő s szem léptem,
Dúlóiben a végtelen,
Ragyogás.

Bennem, suhogó angyal.

Hát hogyan jöhetnél, kiragadva, tisztító dallal
Ha feltámadás lőn, fényes szavakkal,
Rezgő harangdal szárnyaival, ha befogadó az ég,
Melyben ismét egy csobbanás uralma ébred.

Kövekben fázok!

Földvilág harcosa, most
Áldott meztelenségben itt,
Halottainkból feltámadón kiáltalak
Izmos ló-szívem madrigáljaival!
: – Hallgass s érts!

Bár tudom maró a könny.

S végtelen csókom tovább mossza a szél.

A SZELLEM GYALOGÚTJA FELETT

*Megtisztul mind, ha vágyod
S a cella boltozat
Egy összeomló test lesz csak,
Míg a lélek szabad.*

Tisztelettel és szeretettel köszöntök mindenkit! És nagyon örülök, hogy olvasnak s így lehetőséget adnak nekem, hogy pár szót ejthessek e szerény munkáról, (költeményről) ami eddigi életem gondolat összefoglaló opusa is lehetne. Azonban, ahhoz, hogy a költemény lényege pontosan érthető legyen s annak hitele is megmaradjon, vissza kell révednünk a keresztény időszámítás kezdetéig. Dionysius Exiguus (Dianíszosz Ekszigús) Szkíta származású szerzetes szerint Jézus i.e. 747 körül született, s ennek megfelelően Jézus születését i.e. 747. február 10. re teszi. Innen indul a keresztény időszámítás. De ez Exiguus tévedett jézus születését illetően, ugyanis Nagy Heródes i.e. 744-ben halt meg, tehát nem születhetett Jézus ez után, hiszen Heródes éppen az ő elpusztítása miatt gyilkoltatott meg minden csecsemőt és két éves korig minden gyermeket, trónféltésből. Tehát Jézusnak 744 előtt kellett születnie egy vagy két évvel. Dionysius Exiguus szerzetes naptári időszámítása ennél fogva pontatlan. De ha ez lenne a legnagyobb baj, akkor nem is írnák tovább. De sajnos ennél nagyobb a baj és sokkal súlyosabb a helyzet. Miről is van szó? -

Jézus halálát követően, 775–776. után minden tudás a 12 apostol, és az iratmásolók birtokában volt, akik Jézus kívánsága szerint terjesztették, tanították azokat. Ekkor még az egyház is a jézusi tanokat vallotta magáénak.

Azonban K.u. 313-ban Nagy Konstantin császár döntése alapján megszületik a Milánói ediktum, amely a római állam hivatalos vallásává teszi a keresztény vallást. Ez az, az idő, amikor a keresztény egyház kezdi megváltoztatni addigi vallás szemléletét. Ezek a változtatások egy emberöltő alatt a felismerhetetlenségig deformálják az eredeti kereszténység hitbéli alapjait, Jézus tanításának gyakorlatát, s elméletét egyaránt.

Ezért tudnunk kell, hogy a ma kézbe vehető biblia 300 éven keresztül képlékeny szerkesztés alatt állt. Tehát egy többszörösen megszerkesztett munka a mai, melybe beletettek, benne soha nem volt anyagokat, s kivettek nagyon sok eredetileg benne szereplő dokumentumot. De hagytak benne a régiekből is csak átírt változatban.

Mózes első könyvétől János jelenéséig 550-re alakul ki a biblia mai forma és tartalomvilága.

Tudnunk kell, hogy Jézus tanításainak kb. 80% tették ki azok a tanítások, melyeket a katolikus egyház apokrifeknek minősített s örökre eltiltott a hívek, de még saját papjai elől is. Ezeket az iratokat, azonban több példányban is lemásolták még mielőtt az egyház megkaparinthatta volna őket. Ezek a lemásolt s elrejtett, majd kiszivárogtatott tartalmak a tulajdonképpeni gnoszták, s akik kiszivárogtatták azokat azok a gnosztikusok, vagy más szóval az igazság hírnökei. Hogy mégsem lettek ezek a tanítások olyan mértékben ismerté, mint ahogy annak lennie kellett volna az annak a hihetetlen egyházi és politikai üldözöttségnek a gnosztákat ellehetetlenítő, hiteltelenítő politikának az eredménye, amit 313-tól a hatalom az egyházzal közösen megvalósított.

Napjainkban azonban a leglényegesebb tanítások napvilágra kerültek. Ezek közé tartoznak a világ teremtetésével, a szellem testet öltésével s a test elvesztésével, azaz a halállal kapcsolatos tanítások valamint a halál utáni élet s a visszatéréssel kapcsolatos tanítások, inkarnációk s reinkarnációk tanításai.

A Jézusi tanítás kimondja, hogy a HALÁL csak az anyagi testre nézve igaz, de arra sem az örök megsemmisülés, hanem a molekuláris újraszerveződés szintjéig. Így a fizikai testnek van esélye az újra beépülésre az ösztöni, vagy a tudati élet körforgásába. Tehát Jézus nem a halált tanította, hanem az életet. Miszerint az emberek nem halnak meg, hanem feltámadnak testük elhagyásával, s egy magasabb létszinten folytatják szellemi életüket. De azt, hogy ez a létszint milyen minőségű lesz, s hogy visszatérnek-e egy másik földi életbe az attól függ, hogy a földön hogyan teljesítették az előző szinten tett vállalásaikat, amit ők tűztek ki célul maguk elé.

Kedves olvasó! A hagyomány szerint a teremtésben először volt a kisugárzás, azaz a pont. Ezen kisugárzott hatalom felett volt uralkodó lélekszellemi-lény, a szellem-tudat emberi minősége. Mivel Isten a saját képmására teremtette az embert, ezért megteremtése után rábízta a láthatatlan világegyetem irányítását. Így esett az ember bűnbe. Mert a lélekszellemi valóságnál az ember többet akart, nem csak felismerni önmagát, de látni is. Így történt meg a bűnbeesés. Az Istenember abban a pillanatban, ahogy ezt kigondolta meg is valósította önmaga anyagi mivoltát, így lett az ember fizikai testté s körülötte a láthatatlan éter látható anyagi világgá, világegyetemmé. Ez a látható világegyetem nem más, mint az ember aurája. Ahogy egyre inkább elfordul az ember teremtményétől, és egyre mélyebbre süllyed az anyagi világ mocsarába, úgy veszti el ezen aurát, amely az ő befolyását csökkenti saját jövőjének alakításában. Tehát az ember hite teremtményében, az Atyában létfontosságú, jövőt meghatározó erővé vált az anyagi létben.

Tehát az eredeti tükrözés az Isten képmásra alakított emberminőség.

A rontott tükrözés akkor jött létre, amikor a fiú látni akarta önmagát s így létrehozta az anyagi világot, így került bele. Tehát Isten a fiún keresztül belekerült az anyagi világba. Majd amikor a fiú minőség kettéosztotta magát nőre és férfira, anyagra és antianyagra, Isten, hogy megmentse őt a pusztulástól megáldotta a szerelem képességével, és vallásával. Tehát az ember földi élete során e szerelem vallás mentén tud csak egyedül megtérni anyagi mivoltából lélekszellemi eredetéhez, az isteni minőséghez. Az Atyába vetett hite és szeretete az, amely visszavezetheti eredeti önmagához az isteni minőséghez. De ehhez a földi élet próbáját sikeresen kell teljesítenie. Ez a titka minden jézusi tanításnak, amit eljövetelekkor közölni akart a tékozló fiúval, saját fiával, fiaival. Mert Jézusban valójában Ő testesült meg, s a tékozló fiú valójában mi vagyunk mindannyian. Tehát anyagi világ addig van, ameddig bűn van, ezért a feltámadás a bűn megszűnését jelentheti. Mert hús és vér nem örökölheti Isten országát.

Tehát tömören összefoglalva: – ***A lélektudat, azaz a szellemkiáramlás anyag nélküli valósága az, mely az eredeti teremtés, közegmindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen valóságában.*** Melyben az aktív idő azonos a teremtés múlttá válási sebességének összességével. E láthatatlan univerzum tér-szindrómája a szellemfény, mely a ki-

áramlás körforgásának első találkozási pontján, a kiáramlás műltpontjában való találkozáskor, az első révedés pontnál, létrehozta a dimenziót, mely egy zárt hologramú gömbteret alkot a tökéletes, önmaga múltjába forduló formát, melyet az óta is működtet, s melynek szolaritása azonos a kiáramlás visszacsatolódásának találkozás pontbeli sebességével, a fénysebességgel. E holografikus gömbtér (univerzum) anyag sűrűjéből való megszabadulás egyetlen módja, a benne fogva tartott szellemfény felszabadítása, kiszabadítása a lélektudat, azaz a szellem teljes megtisztítása által, melynek kulcsa a mélységes elkötelezettségű hit, vagy őszinte visszavágyás, minek hiányában az ember örökre a fénysebesség dimenzióinak hologramja, kivetülése marad. Az egzisztens utáni lét feltétele tehát a teremtés tisztaságához, a teljes őszinteségig lemeztelenített lélektudat, mely az emberek álságos, s ezért válságos világában akár halálos is lehet. De azonos minőségként válik eggyé a fiúban s lesz a világmindenség tudati részévé a maga szuverenitásán belül, így üdvözülve, feltámadva az Atya akarata szerint az örökkévalóság szellembirodalmába az örökéletben.

A szellem gyalogútja felett,
Az idő égboltja ragyog.
Alatta hétrét görnyedve,
Vigyázó angyalok.

Terhük a testbe öltött,
- Elfajzott gondolat,
Mely körforgása révén
Tisztul, vagy úgy marad.

Hét szenvedés világ után,
A szellem hazatér, s ragyog,
Így látszódnak égre kelve
A földi csillagok.

Megtisztul mind, ha vágyod
S a cella boltozat
Egy összeomló test lesz csak,
Míg a lélek szabad.

Kedves olvasó a szellem világa, az a láthatatlan világ, melynek a hit a köldök zsinórja s melynek tudása óriási felelősséget tesz, s neked e felelősséget vállalnod kell szemben az istentelenséggel, mellyel naponta taszítanak le természetes erkölcsi talapzatodról, hogy ön-magad előtt is megkíséreljék teljes megsemmisítésedet.

A REALIZÁLATLAN INFORMÁCIÓ, MINT ÉLET

Minden hazugság személyiségfelbontó.

Ó romlottság,
tépő
világhazugság!
Az alacsonyan rezgő élet szédülése
baljós homályban!

Ó emberiség!
Isteni
teremtés gyűlevésze,
nézz magadba!

Mered-e jó lelkiismerettel kijelenteni,
hogy szeretetreméltóan jó vagy,
hogy önismerően okos,
s önbecslően szerető?

Miféle önvizsgálat
eredményeként leledzel,
saját magad hamisságlabirintusában, tévelygőn,
a tagadás vértjében feszítve,
nyikorgó gerinc csigolyákkal, bókólón,
belső arcod fájdalmas torzulásain
önmagadra égve?

Ó fájdalom!

Zsigerek haló fehérjén
dicső múltak.

Ó érzéketlenség!

Jelen s jövő,
csak arctalan sík.

Ó hazugság!

Valónk holt bábu,
csak ide, oda ráng,
fűrészpor-agy s óra-szív zsibvában.

Ki foglalkozik itt,
úgy igazában a hazugsággal?
Nem csupán morális s
logikai részint,
de tényként,
mint valósággal?

Mily információ az,
mely tükre mögött
sötét leplek s csuhák lobognak
szűk patrícionalizmusban.
Hol az önzés s a gőg
gyilkos lánggal lobog,
s törekszik,
mind magasabb-rendű egzisztencia,
Isten-másolásra.

Ó pszeudoegzisztens,
önáttatóan öngazoló.
Minden élet gyilkosa te!

Pusztulj!

S helyedre álljanak az élő igazak, hogy
tanulság legyen szenvedésük,
s valódiságuk a jövő étosza.

Mert mi is a hazugság?

Kedves olvasó! A hazugság elsősorban és jó esetben téves, rossz esetben szándékoltan téves információ (dezinformáció), mely rendelkezik minden külső feltétellel ahhoz, hogy hitelesnek lehessen tekinteni. A mai világunk ilyen egzakt hazugságokra épül. És nem csak „itthon”, ahol úgynevezett modern civilizációban van az ember kicsúfolva, megalázva. Az információ pontos, átfogó, s logikailag kimerítő világa hazánk! Csak éppen nem igaz. Az itthoni hazugság dupla mozzanat: a valós tényt eltünteti és helyébe valami mást, valami lelkesítőt, valami belső igényt fogalmaz meg, s ez által teremt álcsaládot, tömegbázist. (harc az ország függetlenségéért, szuverenitásáért) Miközben a valóság az, hogy semmilyen harc nem folyik a függetlenség kivívásáért. De a látszatot fenn kell tartani, mert azért mégiscsak harc folyik, csak éppen nem a nemzeti függetlenségért s jólétért, hanem az ország-lokális hatalomért, a kormányzás hatalmáért. Ezért az információ nem a valóság irányába, hanem a megtévesztés irányába halad. A befolyás alatt álló, magát mégis szuverénnek hazudó államnak ahhoz, hogy célját elérje, az embert először szubnormálissá (**csekély értelmi képességűvé**) de mindenképpen homályosan látóvá kell tennie, hogy egyáltalán kezdeni tudjon vele valamit. A politikai tehetetlenség épelméjű embert nem tud kormányozni. De ahhoz, hogy az embert demoralizálja, s rendszerét, hatalmát konzerválni tudja, kell, hogy a sajtóban és a rádióban és egyebütt a meteorológiáig bezárólag a közvéleményt dezinformálja. A honi világot teljesen át kell alakítania. Ez folyik ma. A szisztematikus dezinformációt már az iskolákban el kell kezdeni. Ez működött a szocializmusban is s most ez van kiépülőben újra. Ami nem lenne baj, ha az egész rendszer a valóságra lenne alapozva. De nem arra van, hiszen az európai közösség abrondcsai által szorosan tartott ideológia a meghatározó, s ehhez igazodik a kormány dezinformációra alapozott abszurd és ezért megtévesztő a honi lakosság számára kül-, a külföld számára pedig belpolitikája. Az ország lakosságának úgy kell informálódnia, hogy a kormány által sugallt hamis valóságkép léphessen a tényleges valóság helyébe. Úgy, hogy a valóságos információt rosszhiszemű ellenséges propagandának, meghaladott fikciónak tekintse. A modern állam nem a nép munkájának kizsákmányolásából, (mert megélhetést nem tud biztosítani, bár ezt hazudja), és nem az alattomos terrorból, hanem elsősorban a

dezinformált közvéleményből él. Mert a becstelenségben keletkezett államot csak becstelenséggel lehet fenntartani.

Mint deszkalepke csattognak a hírek,
A honi ovi játszóterein.
S mi túlkoros óvódások
Lökdösődve rohangálunk
Ide, oda megint. Toljuk a lepkét
Magunk előtt bátran,
Önfeledt játék arcunkra kiül,
Míg élvezzük a szárnyak csattogását,
Való világunk végleg kiürül.
És eltűnik talpunk alól a föld is, s
Mi marad csupán virtualitás,
A szívvel még fogható boldogságot
Nem mi érezzük, majd valaki más.
Mi deszkalepkét csattogtatunk mégis,
Végzetes játék. Nekünk ez marad?
Még el hisszük az amúgy hihetlent,
A deszkalepke is tovább szalad.

Az Európa eszmény a hagyományhoz képest önkényes és ideiglenes. Hagyománynak a valóságról szóló hiteles és univerzális információt nevezik. Európa nem a hagyomány alapján áll. Európa nem ismeri a hiteles egzisztenciát, és ez annyit jelent, hogy információi a lét alapvető tényei felől rosszak. Európa ma hazugság övezet. Bonyolult önvédelmi és önigazolási áltatás-rendszer, mely tagadja lényegét, de cselekedetei nem hathatnak más irányba, mert az ellent mondana tagadott lényegével, tehát leleplezhető. Ezért kénytelen szankciókon keresztül a fenyegetés eszközét alkalmazni. S mert ezen eszközök nem elég hatékonyak, jogi és politikai teljhatalmat követel pénzügyi álindokokkal. A hagyományokhoz való visszatérés a régmúltban lehetséges volt, de a reneszánsz kezdetétől nem látni mást csak őrjöngő pszepdológiák, azaz önvédelmi hazugságrendszerek seregét. Kedves olvasó! Ma már mi is e pszepdológiai rendszer része vagyunk, hisz a Lisszaboni szerződés aláírásával köteleztük magunkat e hazugság rendszer kiszolgálására. „Hogy Európa a XX. század közepén oda jutott, ahol van, azon ezek után senki sem lepődhet meg, inkább hallatlanul csodálkoznia kellene, ha nem jutott volna ide. Válságot emlegetni felesleges. Mindössze csak annyit, hogy aki ma itt jóhisze-

műen a kibontakozást lehetőnek tartja, az a gyengeelméjűség gyanúját vonja magára, s látszik, hogy nincsen tisztába a helyzettel. Az törvény, hogy aki életében a **hiteles** egzisztenciától bármely okból és bármilyen kis mértékben eltér, az a létezés tényleges adatai felől való információ lehetőségét elveszíti”. *Tényleges létezés csak a hiteles egzisztencia számára nyílik meg. S a hiteles egzisztencia a hagyományba van kódolva. A hagyomány pedig az a természetesség, amely a tiszta lélek s a romlatlan természet egységéből alakult ki, s lesz életformává, ezáltal kifogástalan egzisztenciává.*

A pszeudo, azaz hamis egzisztencia, a realizálatlan, ellenőrizhetetlen információkra épül s így teremti életet, hamis és tisztátlan életet, mely az unióra s ezen keresztül hazánkra is jellemző. A létezés alapvető tényeit nem érti és nem is értheti. Az ember a valóság felől való tudásban csakis és kizárólag a hiteles egzisztencia megvalósításának arányában részesülhet. Ki van zárva, hogy a korrupt egzisztencia a valóság felől hiteles értesülést tudjon szerezni. A pszeudoegzisztencia okvetlenül pszepdológiaiában, vagyis az elhazudott, önmagát is becsapó ember okvetlenül a hazugság-rendszerében él, és abban kell élnie, ameddig ön maga azt fel nem számolja. Egész Európa a realizálatlan eszmék hazugság bűvkörében leledzik a felvilágosodásnak hazudott Francia csapda forradalom óta. A változás, változtatás útja a realizálás útja. Hazánkban ezt az utat jelentené az egyedüli magyar út; azaz a dezinformációs sugallat-valóság s a realizmus valósága közötti eltérés felismerése, mint első lépés. Második lépés az uniós hazugságrendszerből való megszabadulás. A mai kormányzat hamissága dezinformációja, megtévesztése itt is utolérhető. Tudniillik ezen kötelék meglétét is skizofrén kommunikáció kíséri, sugallva a kilépést, mint lehetőséget, máskor pedig erősítve az unió szükségességét, tudatosan egyfajta ködösítést hajt végre. Miközben tudja, hogy ebből a hazugságrendszerből nem léphet ki, még hozzá saját jól felfogott érdekében nem, hiszen ha kilépne, akkor ő maga is lelepleződne. Lelepleződne, mint pszeudoegzisztens s elveszítené teljes fenntartó rendszerét. Márpedig akkor kiderülne kormányzati alkalmatlansága. Hiszen megszűnne az a pénzügyi támogatási rendszer, amely a hamis pénzt életben tartja s vele együtt magát a kormányt is. Ezért szükséges a pszepdológiai részvétel, – önérdekből. Tehát a szabadságharcos retorika nem más, mint a kormány túlélésének eszköze, s nem utolsó sorban az unió egységének megszilárdítása. Miért mondom ezt, hiszen

ez látszólag ellentmondás? Pedig nem az. **Ne azt nézzék, mint mondok, hanem azt mit teszek.** Való igaz, a kormány semmi olyat nem tesz, mely veszélyeztetné az európai szövetség pszeudóegzisztens rendszerét. Sőt mindenben kiszolgálja azt. A kisebbség védelem nem véletlen csúcsosodik ki a cigányság a magyarság rovására eltúlzott ajnározásában. A cigány bűnözés hír vircsaftja ügyesen tereli el egyrészt a figyelmet az igazi hazaárulás cselekedetsorozatairól. A zsidóság egyre erőszakosabb térhódításának elősegítéséről, mely közvetlen összefüggésben van az európai unió cionista világhatalmi törekvéseinek megvalósításával, mely létrehozásának célja is egyben. Tehát az unió céljainak végrehajtó eszközöként nagyon is megfelel az Orbán-kormány. Az a kormány, mely 50 évre titkosít egy rituális gyermekgyilkosságot, s börtönbe csuk egy ártatlan embert csak azért, hogy leplezzon egy aljas emberekből álló szektáns bűnbandát, csupán azért mert fél az elkövetők bosszújától, akik feletteseiként disznóknak a világ pszeudológiájában. Attól a kormánytól dőreség lenne Magyarország felszabadítását várni.

A hon, gyász-ország, teste már, mind hajléktalan áll az éjben.
Üresen kongó termeim, múltunk lelke jár minden éjen.
Cserbenhagyott magyar világ, ma vágott sebként fáj a csendje,
Lázat emel, vizekbe ver, beteggé tesz, bennem tüzelve.

Ma így éget, lelkembe mar, gyász fekete eső a könnyem,
Köröttem gyáván hunyt a táj, s a száj pereme kék közönyben.
Gödör ég fagyos szele fúj, istentelen hangokat zúgva,
Mint apokalipszis lovas, vágat kardját szívünkbe szúrva.

Kihúlt a létnek emberarca, sárga, beteg fejekre nyúlt,
Felissza, elszívja erőnket, egy jobb élet reményű múlt.
Élő emlék, ahogy sikongott gyalukés alatt a forgács,
Szuszogó prés, recsegő bak, pattogó tűz fölött a bogrács.

A szerszám fénye, élessége, s a megbecsült komoly tudás,
Egymás karjába emelt ország, erényes ember arca más.
A tiszta fényű ég fölöttünk, s a buszon simuló tömeg.
Mesterek óvó pillantása, mit ma már senki sem követ.

Csak ócska járja, bővli hon, a kordivat sértő pofonja.
A megalázott néptömeg, csak aljasok használt bolondja.
A lét ma gyenge vázú álma, a jelenen gerinc-törött,
Hisz pusztulunk, ahogy a gyárok, rozsdálló vaskapuk mögött.

Még emlékszem, a jóra vágyva, e sűrűn fedő ködön át,
A magyar ember igazára: A kezed járjon, ne a szád!
Akkor beszélj, ha már letetted a munkát, neved védjegyét.
A zálogod, mit kiváltani, nem lehet csak egyféleképp.

A magyar múlt, mi hont épített, élhető örökségeket,
Ma kifosztott szegénytárisznya, egy hagyma, egy kenyérszelet.
Romlott szagú az élet szája, rohadó, bűdös, – émelegés.
Hallható hangja szelek mása, bél-mélyű bűzös szellentés.

Ügyes csalók, ügynökök járnak ma jól a csöndben erre még,
Nem magyarok, kiknek munkáját nem becsüli hazája rég.
Egy test vagytok már, gyászveretes nyomorba taszítás okán,
Lelketlenül elárult ország, holtlelkű vak koldus hadán.

Egy jog maradt csak, mindig egy csak, a lélek tisztulás joga.
Egyedül ettől fél a sátán, vad-globalista zsoldosa.
Kinyílt szemed mi szíven ütné, nem álságos forradalom.
De elég, ha magad mutatod, mást nem is kell tenned nagyon.

Kemény szegények kézfogása, kigúnyolt magyarok hada,
Kiket gyűlöl az ádázfajta cionisták sátán hada.
Most is te vagy a jövő szárnya, boldogulásunk záloga,
Haldoklik nélküled az ország, mint paraszt nélkül a tanya.

Nem is értem, miért nem teszik fel a kormány józanabb hívei a teljesen jogos kérdést? Azt mondtam nem is értem, de persze hogy értem, csak számomra felfoghatatlan a behódoltság, az önfeladás ilyen mértéke, vagy egyszerűen gyávaság? Kifizetődőbb csöndben maradni, mint hallgatni a lelkiismeret szavára? Egyszerűbb beolvadni a pszüdo-egzisztencia hazugságrendszerébe, mint szembe nézni önmagunk lelkiismeretével? Pedig változás csak akkor lesz e honban, ha első-sorban önmagunk lelkének akaratával békülünk ki, lelkiismeretünkre hallgatva teszünk rendet, ha a bennünk lévő pszüdológiás rendszert, mint az önáltatás rendszerét írtjuk ki gyökerestől, józan, önkritikus realizálással. Ha ezt sikerrel megtettük megláthatjuk valódi önmagunkat. Valódi helyzetünket ez alapján mérhetjük fel itthon és a nagyvilágban egyaránt. De ma még a világ pszüdológiai rendszerének rabjai vagyunk, mint ország, mint kormány, s mint becsapott állampolgár, hiszen e rendszer a törvényesített hazugság rendszere az, ami

nap, mint nap kegyelemkenyeret ad, (olyat, amilyet) hamis illúziót táplál, s hamis elismerésben részesít. De az nem lehet, hogy ne jöjjön el az idő, (hogy annyi szív) amikor betelik a pohár s a vágy ismét a tiszta egzisztencia valósága felé kényszeríti az elnyomott lelket, s felemelteti a fejet, mely ma még piruló arcát takarja, titkolva szégyenét. Mert a többség érzi a szégyent, a kiszolgáltatottság szégyenét, s a cinkosság szégyenét csak társtalannak, gyengének érzi magát az ellene való harchoz. Hiszen ha egyedül száll szembe, e hatalommal, óhatatlanul le kell mondania a karrierről, s az ezzel járó kiváltságokról, vagy akár a zökkenőmentes megélhetésről, mint napi szükségletéről, és vállalnia kell a nélkülözés megalázóan keserves útját, mert ameddig egyedül vagy a felismerésben tiszta, kiveti a társadalom piszka.

Ez kegyetlenül nehéz döntés, de meg kell tenned, hogy valódi önmagad megtaláld, hiszen enélkül nincs reményed üdvtörténeted kiteljesedésére, s ha nem teljesedsz ki, hosszú életek elveszettsége, szenvedése vár rád, megannyi igazi, valódi fájdalommal.

Hát vedd komolyan önmagadat és szabadulj meg az önámítás hazugságaitól, hiszen minden hazugság személyiség bontó, s ha ezt megtetted, meghallod majd saját zenédet, mely egy másik dimenzióba repít.

E zene oxigén

Hallgasd az igazságnak hangját,
Hűn zengő, csók, hogy lelked értsed.
Feledd a földi-bűnös harcát,
Mindenben e kötődést mérjed.

Ott szabadságban leng a lényed,
Kisebb, rútabb nem lehetsz náluk.
Az igazakig fel kell érned,
Síron túlra emel imájuk.

Torkon, ha fojtogat az érzés,
Magad a gyilkos késen érzed,
E zene oxigén belégzés,
Eltörli rabságod, ha érted?

A végtelen csillagtalan bú
Felszakad, mint a rianó jég,
Tűnik a kétség komorarcú,
Mint vihar űzött tisztuló ég.

Az érzésnek hullám csapása,
Mely minden hordaléktól mentes,
Felemel egy tiszta világba,
Hol az élet beléd szerelmes.

Végzeted a csillagtalan bú,
Gerjeszti lelked álnok harcát,
E zene oxigén belégzés,
Arcodra süti Isten arcát.

Hagyomány és jelen

Tényleges létezés csak a hiteles egzisztencia számára nyílik meg. S a hiteles egzisztencia a hagyományban van kódolva. A hagyomány pedig az, az isteni adomány, amely a tiszta lélek s a romlatlan természet harmóniájából alakult ki, s lett életformává, s ez által hiteles egzisztenciává.

A hagyomány alapja az emberi tisztaság. De mi is az emberi tisztaság? Az emberi tisztaság az a lelkiismeret által vezérelt életfelfogás, életvezetés, amely minden cselekedet-valóság eredője s a minden szempontból humánus s morális jelzővel jellemezhető. Morális ember az, aki biztos erkölcsi alapon áll. Erkölcsös ember az, aki az önbecsülés alapvetéséből indul ki és barátként tekint embertársaira, s ezt cselekedeteivel is alátámasztja. Tehát úgy bánik társaival, ahogyan azt önmagával szemben is elvárna. Aki becsüli, tiszteli és komolyan veszi a másik embert, s ezáltal biztosítja saját lelki nyugalmát. Aki életigénlő szeretettel és bizalommal közeledik mások felé, mert ez létének alapvetése.

Ez volt a romlatlan idők valósága, a hagyomány. A mai hazug világban ezt naivitásnak neveznék. Ennek ellenére a hagyomány, mely az egyedüli hiteles információ hordozója, csak akkor állítható vissza, ha annak feltételei ismételten megteremtődnek. A mai általános világ, de leginkább az európai léthelyzet ezt nem teszi lehetővé. Nem teszi lehetővé, mert ahhoz igazul kellene élni. Igazul élni és igazat mondani

összefügg. De mint azt az előző írásomban elmondtam, az elhazudott egzisztencia és a hazugság, mint szisztéma a hagyományos gondolkodással ma már nem fér össze. A mai világ általános romlottsága a gondolkodás egészséges, a hagyományban természetesen megszokott gyakorlatával nem egyeztethető össze.

Azonban az élet sajátságos valami, mely a hazugságban is tenyészik, s úgy látszik egyre jobban. Az erkölcsi és tudati züllés elősegítője az eszmény volt. Az embereket a múltban, úgy ma is eszmények, vagy egy eszmény elé állították, melyek a hagyományt nagymértékben sértették (a múltat végkép eltörölni). Az embert azonban végül is nem az eszmények kizárólagos hatása tette olyanná amilyen, mert az létében vagy benne áll, vagy nem áll benne. Ennek megfelelően vagy teljes értékű, létező lény, vagy nem az. Ez a szolid, – a biztos, – a valódi, — és ez a lényegtelen, – a jelentéktelen, – a szubsztanciátlan (lényegtelen) élet között levő különbség. Ez az egzisztencia és a pszeudoegzisztencia között levő különbség. Kedves olvasó! Ma szerintem a hazudozás virágkorát éljük, ez a jelen. De nem is az a legnagyobb bűn, amit másnak hazudunk, az elenyésző semmiség ahhoz képest, amit az ember önmagának hazudik. Az ember nap, mint nap telehazudja magát, akárcsak a politika maga felől hízogó pozitívumokkal. Vetélytársairól kifelé azonban minél kompromittálóbb tulajdonságokat terjeszt, hazudik. Ez a pszichológia a szisztematikus önámítás diszciplínája. Ez az a jelenség, amely a valóságos meggyőződés ellenére fanatizálja az egyént, mint potenciális választópolgárt. Mi is történik az önámításban? Az, hogy az embert valódi ténye, helyzete, valósága felől dezinformálja. Ez annak köszönhető, hogy a külső dezinformációk célzott tartalma azonos azzal a vággyal, ami az önámítás komplex tartalma. Az országos dezinformációs rendszer készen szállítja azokat a tipológiákat, amelyekkel az ember önmaga számára belső és titkos kiválóságokat koholhat korlátlan minőségben és méreteken, annál inkább, minél csenevészebb valaki. Az a csodavágyó psziché szállítja a dezinformációt igazoló tartalmakat, aminek következtében megvalósul az önámítás ténye. Az ilyen embert persze lehetetlen meggyőzni tévedéséről, mert nemcsak támadhatatlan önelégültséggel játssza a tökéletesség igazmondó szerepét önmagának, de ugyanilyen megalapozott szájalommal néz le mindenkit, aki nem azonosul vágyálmai kivetüléseivel. Ez az ember nem idióta csak gyógyíthatatlanul pszeudoegzisztens. Politikailag ön

és közveszélyes. „Régebben, még a vallás és a filozófia korában elképzelhetetlen volt, ami ma: a tudomány korszakában hétköznapi, hogy az önámítás leleplezhetetlen marad. A hazugság persze ebben az esetben nem bűn és nem betegség és nem logikai hiba. A hazugság egzisztenciális tisztátalanság, és ez annyit jelent, hogy az ember első-sorban és mindenekelőtt nem a másikat rontja meg, hanem önmagát”. Kedves olvasó! Ebből a csapdából óriási erőfeszítések árán, az önkritika mazoizmusával lehet csak megszabadulni. De ez egy nagyon hosszú tisztulási folyamat. Aminek realitása ma még rendkívül csekély.

Ha felfognád

A mélység gömb-szigetén állok,
Egyszerre le és felkiáltok.
Hangom csak te verheted vissza,
Zaját a mindenség beissza.

Hallgass meg ember árva testvér,
Génius is gyilkos is lettél!
Ne támadj többé önmagadra!
Örök példázat ég a napba.

Körülzár a mindenség-árok,
Még egymásra, magunkra várok.
Ha felfognád már végre ésszel,
Velünk együtt az élet vész el!

De egyszer, hogy mikor nem tudni, de biztosan eljön az ideje a megtisztulásnak, hiszen, a mai lét-tobzódás teljességgel természetellenes. Márpedig az isteni természet úgy a külvilágban, mint a belbecsben visszaköveteli magának teremteskori valóságát s így az ember is visszaóhajtja majd azt az életet, amiért leszületett a földre, s ami után a mai napig is áhítozik lelke legmélyén.

FÉNYKÉP

Mért fáj az másnak?

„...hol a legkönnyebb lét várja a földi lakókat,
hó nem esik, viharok sose dúlnak, nincs soha zápor,
éleshangú Zephír szele fú csak folyton e tájon,
Ókeánosztól jó, hogy az embereket felüdítse.”

Homérosz

Az ég átláthatatlan ciklonikus pokol. – Hol szemet vakító jeges fénnel, hol lelket nyomasztó szürkességgel öli a jobb sorsra érdemes tájat, s lényeit. E globalista cion-ciklon hatása érződik az egykor paradicsomi táj mikroklímáiban, hajdan volt elíziumaiban. Ezen globális hurrikán örvényeiben szinte földig alázkodva hajlik az ideológiák korhadt gyökérzetébe kapaszkodva az a néhány csenevész párt-fácaska, de inkább csak kefenyél, melynek lombozata, bozontja már levetette magáról az énekes madarak s verebek fészkeit, hivatása nemes terhét, s a keselyűk rút-büszke fejpírjával csapongja a viharkényszerítő örvénylésein keresztül, sajátosan átértelmezett himnuszát. Az enyhe domborzatú hazai táj aljnövényzete, a G-ciklon savas zivatarjaitól átáztatva, s eredeti színét veszítve rongyolódik mikronitás szerte a volt haza mennytelenségében. A napfény égi jelenléte egy régi emlék, nosztalgia, de inkább csak a sejtekben rejtező ősi érzet halovány visszhangjaként zsibbasztó megmagyarázhatatlanság.

A léttelenség terepén gyapjú bundájukat vesztett nyájak s szellemi ürüléktől ragacsos szőrű ku(r)vaszok, pu(d)lik s festett hajú higénák vakognak ide-oda terelve bégető, maguk alá székelő, el-eltévelyedő birtok állataikat, kik rágnak, csak rágnak s tapossák a tudatlanság s haszontalanság ürülékét a víztelen füvek táptalan honuszába. Elölt tanyák s gyárak lelkei bolyonganak félúton a városok s temetők között, még őrző-végző pitbullok vicsorgó fogfala mögött, csont fehér palotákban szikrát szórnak az istenek, kik nem tudják, hogy az arany nem helyettesítheti a nap, éltető sugarait, s a magtalanság nem növeszt életfát. A gordonokon inneni létben fuldokló valóság éjszakai lidércben tartja a jövő hitét s a Globalizmus viharfelhőjének szurok sötétjébe veszejt az identitás magfényét. Az olykor enyhülő vihar széllé lágyuló gregoriánusaiban csillebérci dallamokat, szagokat, illatokat vegyít, s ideggáz hatásával megbénítja a már majdnem felejtő kiváló dolgozó jelvényét rejtegetőket. A határok villanypásztorain átérződik a trianoni sikoltás szélben maradt szaga s véraláfutásossá

marja a felnyílt szemeket, s kérdőjeleket fest a láthatatlanná paravírozott látszatra, s a még rokonságára büszke szeretők homlokára. Kivilágított hidak árny-villámai csapnak gyanútlan család ölelőkbe, s zászlóval megkülönböztetett területabló kardfogú patkányok harapdálják a védtelen szíveket. A hideglelés paralízise bénít, s szárnyas majmok bilincsei kattognak a terrorizmus ellenszelében. A konformizmus, s sátáni hatalomvágya suhong az imák harangzúgását csépelve s gúzsba köti a kalászt érlelő akaratot.

Itt van jelen saját fizika rendjén.
Dereng csak, mint szűrt fény a holt dereglyén.
Elfedve minden élőt, holt iszappal.
Itt-ott lendülve toronyló panasszal.

Alaktalanul útirányt szab kedve.
Űzi lelked ismeretlen helyekre.
Kétséghangú fekete jaj-utakra,
Vak-mélyvizű, lázálmos jaj-kutakba.

Riadttá teszi szemedben a képet.
Méla csendben is riadalmat ébreszt,
Ha percre csak átnézel vak szemébe,
Magával ránt, a jaj-visszhangú mélybe.

Kel itt is, ott is fekete habokkal,
Könnyet szítálva vad sugárlatokkal.
Altatva napfény könnyű derengéssel.
Bezárva jaj-érzetű szenvedéssel.

Felélve, ölvé még mi védő benned,
Elpusztítva értelmes lét-szerelmed.
Így van jelen saját fizika rendjén,
A félelem, a soha nincs szerencsén.

A politúrozott táblakép hazai valóság rostjai, belső szövedéke magában hordozza a dráma műfaji sajátosságainak teljes tárházát. Az ég (égtelenség) s a föld (hontalanság) között kifeszített ellentét sötét akaratát, az istentelen istenek gyűlöletét s gyilkos szándékú teremtsét. Az exponálás eredménytelen volta képpé feketedik a hazai eszközióban, s mint idióma hálót sző a felszínen, mely nem engedi láttatni a tényszerű valóságot, mely, mint a lelkiismeret furdalás megbetegíti az egészséges ragyogás igeidejét.

Mért fáj az másnak, hogy a fáknak
Szalagjain ékes a nap?
Akár a májusi virágok, ha
Nem a vértől bomlanak.

Mért fáj az másnak, hogy az ágak
Lombjai között béke van?
Nem nyomor szülte békétlenség,
Országtalanság, arctalan.

Mért fáj az másnak, hogy a szárnyak
Nem egy madár sajátja csak,
Hogy más élet is felrepülhet,
Ha más röpte is szabadabb?

Mért fáj az másnak, hogy a házak
Lakói nem beteg rabok, s
Fejük felett a kék mindenség
Nem börtön rácsaként ragyog?

Mért fáj az másnak, hogy a társak
Egyenlő jogú emberek?
Egynek senki sem rabszolgája, s
Mindenki él, ahogy szeret.

Mért fáj az másnak, hogy a vágyak
Nem hűvös pince-áramok.
De mindenkor a napsugárnak
Fényére vágyó vonzatok.

Mért fáj az másnak, hogy a tájak
Nem háborútól véresek,
Nem romokba dültek a házak,
Béke van s élni is lehet?

Mért jó az másnak, hogy az ágyak
Betegségektől terhesek,
Hogy lever lábról a szegénység,
Hogy éhesek a gyermekek?

Mért fájt az másnak, hogy a gyárak
Hazát teremő homlokán,
Nem redőzött csellengő bánat,
A kisemmizettség okán?

Miféle aljas és ártalmas
Szörnyszülöttje az embernek,
Élvezi azt, hogy mások sírnak,
Veszteseként az életnek?

Miféle igazú egyenleg
Parancsa az, hogy így legyen?
Miféle nagy s szent jogú érdek
Kell így égjen a szellemen?

Miféle történelmi átok
Ül az ártatlan magyaron,
Hogy újra szüli elnyomóit,
Hol hullámnyi a sírhalom?

Miféle átok belső párta
Köti lelkét és tetteit?
Miféle átkos tévedés az
Mi eltorzítja képeit?

Miféle félsz bizonyossága
Bénítja, köti kezeit?
Miféle faj emberi ága
Ébreszti fel félelmeit?

Miféle ős tapasztalat,
Mi lelket kétségig telít?
Mi bizalmatlanságba zárva,
Minden jövőt múltba merít?

Miféle értelem sugallja,
Hunyja le szemét untalan?
Miféle ösztön vas zablája
Bénítja meg, ha bajban van?

Miféle felelőtlen, átkos
Ifjúi gőg uralkodik?
Alig hogy felnőtt hivatásra,
Mellyel a poklokig csúszik?

Miféle vakság lelki gátja
Mártja magába szuronyát,
Hogy nem sajnálja kisemmizni,
Földre verni saját faját?

Mért fáj az másnak, hogy a fáknak
Szalagjain ékes a nap,
Hogy a bimbóba gyűlt virágok
Szabad ég alatt nyíltanak?

Mért fáj az másnak, hogy a másnap
Fájdalmak nélkül múlhat el?
Mért jobb, mért fontosabb a látszat,
Mi mögött gyáván bújt leszel?

Meddig fojthat az önkény árja?
Gondolkodj végre magadon!
Nem pusztíthat a jeges örvény
Tovább, futva hon-tájakon!

Érezd a gondot! Úzni dolgod,
Hibád erénnyé teheted.
Hajítófát sem ér a csontod,
Ha így hagyod el életed.

Tanmese

„Igazság és hamisság együtt mentek fürdeni. A hamisság előbb jött ki a vízből, ellopta az igazság ruháját, magára vette, a sajátját pedig ott hagyta a parton. Szegény igazság nagyon elszomorodott, mikor nem lelte a holmiját, de így szólt magában: inkább járok meztelenül egész hátralévő életemben, semhogy magamra vegyem a hamisság köntösét. Azóta meztelen az igazság, a hamisság pedig mind a mai napig az igazság köntösében jár az emberek között.” Ahhoz, hogy a kép valóban fény-kép legyen s ne a sátán fekete bugyrának tükörképe, meg kell tudnunk különböztetni az igazság köntösében páváskodó hamisságot s a szemérmét büszkén viselő igazságot. Mely a magyarság önfelismerésében van biztonsággal, mint kagylóban az igazgyöngy.

„Ez a mi dolgunk s nem is kevés.”

József Attila

A PIRAMIS CSÚCSÁN

Jézus karácsonyi, s mindenkori lehívása.

*Időm piramis csúcsán
Ül ember arcú asztrám.
Vak az egyik szemére,
Avval néz örök éjbe.
De napfény szép a másik,
Az éjen átviláglik.
Szent zenével ér hozzám,
Fenn a piramis csúcsán.*

A lélektudat, azaz a szellemkiáramlás anyag nélküli valósága az, mely az eredeti teremtés közegmindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen valóságában.

Kedves olvasóm! Így év vége felé az ember, főleg ha már maga köré növesztette tisztulása hatvanadik múltgyűrűjét is, többnyire sötétedés után, amikor a család már megszabadította magát a kereskedelmi csatornák pénzéhségtől harsogó ámokfutásának ártalmaitól, s nyugalóra tért. Amikor a lét ideges vibrálásai kisimultak, s a szoba halkan szuszogó béketerére az aznapi élet kiszökött fényeiből, s árnyaiból finom rezgésű hálót ereszt az éj, s a lélek is feltölteni indul éterterét, de mielőtt kilépne a testből, magába réved, elgondolkodik. Mert ilyen az istenes ember. Először talán azon mi jót tett, vagy bánhatót aznap, s miután számot vetett, talán azon is eltöpreng, hogy minden nehézsége, keserősége ellenére az élet még így is maga a csoda, s hálát érez legbelül teremtője iránt, s azok iránt, akik által Ő, Ő lehet. Akiknek Ő a fontos, akiknek Ő a biztonság, a szeretet és mindaz, ami nélkül csak félelmes az ember, s csak teher az élet. És vajon hányan nélkülöznek, s hiányolják ezt az érzést, csupán azért, mert a társadalom, amiben élnek olyan irányítói befolyás alatt áll, amely megfosztja őket attól, hogy családot alapíthassanak, azáltal, hogy egzisztencia válságot generál, s emellett még ki is rabolja polgárait adó-kivetéseinek keresztül. Magyarul, még a lehetőségét sem teremti meg annak, hogy eséllyel indulhassanak „alattvalói” a holnapnak, s így sohasem válhatnak fontossá sem mások, de sajnos még önmaguk számára sem. Így esténként, főleg a szeretet ünnepének idővonzásában különösen nehéz az önismereti számvetés, a nap, nap utáni munkanélküliség tükrében. Csak remélni

tudom, hogy a méltó büntetését mindenki el fogja szenvedni, aki okozója e fájdaloknak, s felelős e siralomért, melytől zaklatott s keserű a lélek. De ahogy nemrég megismert szomszédom mondani szokta: – Ez már a sors dolga. A fájdalom előbb utóbb visszaszáll okozójára. A bűn s a büntetés automatikus körforgású, önmaga kiinduló pontjához visszatérő. Így hát az nem a mi dolgunk. – Magam is így vagyok ezzel. A napi számvetés után az ágyon felülve, vagy éppen fekve, mikor hogy esik jobban, de általában jógaülésben a takarót állig felhúзва szoktam töprengeni, révedni, mi végre vagyok ezen a szögesdrótszövésű világon, ahol alig-alig akad egy simogatásnyi boldogság. Ahol a balos spinű világ úgy égeti el az érző embert, hogy csontja sem marad, nemhogy emléke. Mert mit is tehet az egyszerű hajlékony gerincen lágyuló elítélt azért, hogy halhatatlanság, vagy egyszerűen csak elégedettség lehessen élet része, ezen a színeit, ízeit, vizeit s levegőjét vesztett, ma már sivatagba porló világban, ahol csak, s ez is jó esetben, mint skarabeus bogár görgetheti saját üdv-történetének misztikus galacsinját. S hogy reményeit újra és újra ébren tudja tartani, ami szinte lehetetlennek tűnik, így első pillantásra. De akkor mi ad erőt a léleknek, hogy végigjárja emberi könnytől sáros s a hatalommániás zsibránsok halált terjesztő vírusaitól fertőzött útját? Valószínű, hogy ugyan az, ami nekem. Isten. Ó kedves olvasóm! Hát persze hogy Isten. Hiszen ki más szerethet minket önzetlenül ebben a világban? Ki szeret úgy, hogy állandóan csak ad? Igen, igen Ő az Isten, a mi teremtőnk, akit folyton elhagyunk, akit szidalmazunk úgy, hogy már észre sem vesszük. De akit megszólítunk, amikor bajban érezzük magunkat. Igen, igen! Ő az egyetlen menedékünk. De vigyáznunk kell, mert még hitünkkel is visszaélnék ellopva lelkünket a hatalom palástot öltött patásai. A kérdés már csak az, mi mit teszünk annak érdekében, hogy Isten, a valódi Isten figyelmét kiérdemeljük? Eljárunk e szent helyeinkre, s itt nem a diplomokra gondolok elsősorban, hanem ősi hitünk által ismert kegyhelyeinkre, a Mária kegyhelyekre, a Szent György, a Szent Benedek stb. helyeinkre. Megbecsüljük-e a Karácsonyt, a Húsvétot, a Pünkösdöt s a többi ünnepet, hagyományainkat? Egyáltalán tudjuk-e mit kell megbecsülnünk ezen ünnepeinkben? De van ennél egy még fontosabb teendőnk. Megbecsüljük-e egymást? Képesek vagyunk-e az önadakozásra? Nem a tárgyi adakozásról beszélek! Képesek vagyunk-e szeretetet adni, vagy akár csak fogadni. Egyáltalán szeretjük-e önmagunkat? – S ha igen

tudunk-e önzetlenül szeretni? Én feltételezem, kedves olvasóm, hogy túlnyomó többségünkben igen, hiszen szeretni az Istent, annyit jelent, hogy szeretve lenni, s ki ne vágyna még több szeretetre? – S ehhez semmi mást nem kell tennünk, mint visszatérni a külvilágból önmagunk lelkiületéhez, melyen keresztül a teremő szól hozzánk. Vissza kell térni az igazi családhoz, hogy szeretetet tudjunk adni földi családuknak, s e kegyes szeretetet ki kell terjesztenünk a karácsonyt követő életidőnk teljességére, hogy megerősítsük vérségi kötelékeinket, hozzátartozóink lelkében, önmagunk dicséretére.

Csak azaz ami összetart,
A szertelenül szétesőben.
Az a hajszálnyi önmagad,
Ki hitt a kifakadó könnyben.

Csak azaz, ami felsegít,
Az utat rejtő kárhozatban.
Azaz egy igazi erő,
Szikár hited az álhatatlan.

Csak azaz ami élve tart.
Csak azaz ami benned érett.
Az a tiszta lényű magány,
Mi vértisztítón beléd égett.

Csak azaz édes egykeség,
Az élethossznyi, feldúlt téren.
A tiszta forrású hűség,
Az alvadásra ítélt vérben.

Csak azaz egyetlen merész,
Szívizmaiddal lökött hinta.
Csak azaz ősz energia,
Mi tetteidben lendül vissza.

Csak azaz éltető szabály,
Mi erősít, ha magad érzed.
Önmagad védőburkaként,
Ha másokban is magad véded.

Csak az a beléd szőtt csoda,
Mi egyszeri a szétesőben.
Csak az biztosíthat mikor
Kis pont leszel a fénylő égen.

Persze vannak, akiknek nem elég vallásuk, hitük gyakorlásának szimpla, tömegszerűsége, megszokott módja. Vannak, akik tudatosan, a hitvallásuk teljes komolyságával és teljes tudásának birtokában élik s érzik is hitbeli kiteljesedésük csodáját, mint fürdőző a tenger hullámainak ölelését. S higgyék el nekem, már csak azért is, mert szemtanúja voltam, s részese is lettem, és vagyok a mai napig is. Azon kívül, hogy rendkívüli élmény, rendkívüli kegyelem is e lelkiélet szó-szerintiségének megtapasztalása a viszont válaszok fényében. Hadd meséljek el erre nézve egy nem szokványos történetet, ami azóta is fogva tartja a lelkemet, s amit magam is követnék, ha megengedhetném anyagilag. – Nem olyan régen jó barátságba kerültem egy első látásra meglehetősen fura szakállas szerzettel és családjával. Mielőtt azonban elmesélem a szerintem nem szokványos történetet, előre kell bocsátanom, hogy Istenhívő magyar ember lévén magam is beleástam, múlásom nem sajnálva a múlt idő-földjével s hazugságaival takart hittörténelmünkbe. – Szóval, furcsa dologra lettem figyelmes saját környezetemben az elmúlt nyáron. A nekem falszomszédos házat a közeli város egy számunkra ismeretlen családja vásárolta meg. Ebben még semmi különös nincsen, hiszen sokan vásárolnak vidéken házat. Ki azért, mert gazdálkodni akar, állatokat tartani, hogy egészségesebb húst s zöldségeket ehessen. Mások meg, hogy hétvégén a falusi csendben pihenjék ki a város rákos burjánzásának lelki sérüléseit. No de ez nem lenne igazából érdekes, s érdemes arra, hogy papírra vessem. Azonban e család nem akármilyen dologgal hívta fel a figyelmemet magára. Történt ugyanis, hogy beköltözésük után a hátsó udvarukban, ami az én baromfiudvarommal határos, építkezésbe kezdtek. Szoba területű alapot ástak, zsaluztak, betonoztak. Ebbe nem is lenne semmi szokatlan. Biztosan az állatoknak építenek ólat stb. gondoltam. A hátsó udvarukra néző asztalosműhelyem ablakából figyeltem nap, mint nap az építkezést. Kérdezni ugyan nem kérdeztem, min dolgoznak, egyrészt azért, mert nem mutatkoztak még be, s az ember nem tudhatja, másrészt meg, mert az ember addig nem kérdez, ameddig a munka el nem készül, s magától rá nem jön, nehogy hülyének, vagy

kíváncsiszkodásán keresztül tolakodónak tartásuk. Így aztán türelmesen kivártam mi is bontakozik ki a dologból. Amikor a mintegy 5m x 5m-es alapot s a közte lévő teret is ki- és lebetonozták, a falak felhúzása következett. Felfigyeltem arra, hogy nem hagynak sem ajtónak, sem ablaknak nyíláshelyet. Az épület magassága elérte a két métert és még sehol semmilyen bejáratí lehetőség. Ellenben a nagyméretű téglákból épített falak közti belső teret, a szoba terét is rácsszerkezetben felhúzott válaszfalakkal kötötték át s a közte lévő üres helyet, használt, valahonnan már felszedett, törött betondarabokkal telítették, s azt folyékony betonnal rögzítették úgy, hogy a teteje egy sima felületet adott. Mikor megkötött kb. hatvan centis peremet hagyva ismét olyan kétméternyi körfalat húztak fel a már kész alsó részre. Gondolhatják, hogy elindult a bogár a fejemben, s találgatni kezdtem, vajon mi lehet ezek után ebből az építményből, merthogy disznóól biztosan nem. Galamb-vár, vagy valamilyen madárlak, agyaskodtam, de feleségem csak nevetett, mintha ő tudna valamit. Hamar kiderült, hogy ő sem sejti milyen épületnek lehet ilyen alakja. Gyorsan épült a szomszéd udvar közepén a furaság, s amikor a kisebb alapterületű felsőrész is elkészült, akkor vettem észre, hogy az ablakomból nem látható oldalon egy lépcsőfeljáró fut az épület tetejéig. Hasonlóképpen, mint a mexikói lépcsős piramisok esetében. Amikor ezt észrevettem, kezdtem sejteni, hogy valamilyen kilátó készül, s ebből arra következtettem magamban, hogy a kedves szomszédom valószínű csillagász, vagy profi, vagy amatőr, de legalábbis valami ilyesmi lehet. Tehát nem igazán az állattenyésztés, vagy kertművelés szeretete hozta kis falunkba. Egy hónap múlva, mikor már a téглаépítmény, ami rengeteg nagyméretű cseréptéglából és betonból állt, megkapta a harmadik, s egyben utolsó emeletét is és a külső vakolásával is elkészültek, egyértelművé vált, hogy ami itt épül, az egy mini piramis, melynek a teteje úgy van kialakítva, hogy négy ember kényelmesen, jógaülésben elfér rajta. Egy a tetején körbefutó korlát védett a leeséstől. Nem kellett sokszor enni adnom tyúkjaimnak, s malackáimnak, hogy kiderüljön valójában mi célt is szolgál e piramidális meredekség. Történt ugyanis egy meleg augusztusi este, hogy az építmény elkészülte után, egy héttel, ahogy hátramentem a műhelybe valamiért. Azt hiszem éppen szombat este volt. Az ég parazsa már átizzotta a láthatárt koronafényeivel. A műhelyablakból éppen a szomszéd hátsóudvarának építményére lehetett látni. Kinéztem a műhelyablakon. Az égbolt

sötétvörösen izzó fényében, a piramis fekete tömegének alakját láttam, de amire felfigyeltem az, az volt, hogy a piramis tetején ültek. A vöröslő ég kontrasztjában a piramis fekete tömegének tetején emberalakok rajzolódtak ki. Az első rácsodálkozásom multával, erőt vett rajtam a kíváncsiság. Kihajtottam a műhely lazán becsukott ablakának egyik szárnyát s hallgatózni kezdtem. Az udvaron a tyúkok már elültek. Néma csend uralta az udvarokat. Kihajolva hegyeztem fülemet, hátha hallok valamit, ami elárulja mi is folyik odaát. Tudom ez nem szép dolog, de nem tudtam ellenállni a kíváncsiságomnak. Szomszédjaim jógaülésben ültek a piramis tetején. Kis időnyi hallgatódzás után, valami mormolást véltem hallani, vagy inkább éneket. Egyfajta gregoriánisztikus hanglejtésben alig hallhatóan énekeltek. Úgy láttam négyen voltak, az egész család. Apa, anya és a két huszonéves gyermekük. A látvány különös hangulata azonnal megérintett, ezért halkán, hogy zajt ne csapjak leültem a belső ablak szegélyre s lélegzet visszafojtva figyeltem, s hallgattam a különös hanglejtésű égi kötődést. Megigézve ültem, s hallgattam az egyre önfeledtebben lobogó gregoriánust. A meleg este minden láthatósága lassan sötétségbe veszett volna, ha az utca neonjai fel nem ébrednek s be nem néznek a hátsóudvarba. Sok fény ugyan nem esett, de mégsem volt vak sötétség. Sokáig hallgattam megigézve e szeánsz dallamait, aztán miután feleszméltem, előre mentem a házba.

Persze az ember nem szól, ha ilyesmit lát, az érzésről nem is beszélve, hiszen mindenkinek magánügye, hogy esténként mit tesz saját hátsóudvarában, ha az nem veszélyes a szomszédokra nézve. Márpedig az imádkozás nem hiszem, hogy az lenne. Így is volt egészen addig, míg egy napon szomszédjaim, kiket csak a műhely ablakból látva ismertem, bemutatkozó látogatást nem tettek nálunk. A megismerkedés részleteit most nem mesélném el, csupán annyit, hogy ismerkedési ajándékként mindnyájan egy-egy medált kaptunk. A medál egy négyszirmú virágot mintázott, a közepén egy ember arccal. Az átadás-kor hozzáfűzött kívánságokból jól kivehető volt, ami számomra persze nem új információ, azonban annál kedvesebb gesztus, hogy a medalion a fény jelét s a teremtés emberarcát szimbolizálta. Az alább írottak, további beszélgetésünk eszenciáját nyújtják, s ebből az is kiderül, milyen célt szolgál a hátsóudvari piramis, s hogy milyen tudás az, amit elveszítettünk az anyag, a matéria rossz voltából. – Még csak annyit előzetesen, hogy ezen tudások nélkül senki nem válhat igazán tudatos

magyar érzelmű magyarrá, olyanná aki nem csak szavakban, de tetteiben is magyarként nyilvánul meg. Szomszédjaim magyarsághite számomra is példamutató volt. Beszélgettünk sok minden, a pusztai anyagi léthez, fennmaradáshoz szükséges tennivalókról, elvárásokról, alkalmazkodásokról, a materialista világ lélekölő hazugságairól és még folytathatnám a minket pusztító társadalmi szemléletek beteges tobzódását. De beszélgettünk a társadalmi katasztrófát sejtető tömegamnéziáról és még sok minden másról. Azonban leginkább a teremtésről, a hitről s a szeretetről, a család fontosságáról valamint ösvallásunk tudásának hiányáról. Összefoglaltuk mindazon tudásokat, s tanulságokat melyekről majd három órán keresztül folyt az eszmecsere, még a fiatalok saját szobájukban múlták az időt. Ezeket összefoglalva szívesen osztom meg önökkel lényegünket, hitszemléletünk összefoglalóját, talán hasznos tudnivalókat, s hitbéli megerősítést is nyújtanak a bizonytalankodóknak. Csak röviden a fiú szeretetével. Ja, még annyit elmondanék, hogy a rákövetkező szombaton engedélyt kaptam, hogy szomszédommal együtt részt vegyek egy piramis csúcsi imaesten. Annyit mondhatok, hogy felejthetetlen élményben volt részem. De erről bővebben majd máskor. Most a teremtésről dióhéjban. Isten áldásával.

Kedves olvasó! A hagyomány szerint a teremtésben először volt a kisugárzás, azaz a pont. Ezen kisugárzott hatalom felett volt uralkodó lélekszellemi-lény, a szellem-tudat emberi minősége. Mivel Isten a saját képmására teremtette az embert, ezért megteremtése után rábízta a láthatatlan világegyetem irányítását. Így esett az ember bűnbe. Mert a lélekszellemi valóságnál az ember többet akart, nem csak felismerni önmagát, de látni is. Így történt meg a bűnbeesés. Az Istenember abban a pillanatban, ahogy ezt kigondolta meg is valósította önmaga anyagi valóságát, így lett az ember fizikai testté s körülötte a láthatatlan éter látható anyagi világgá, világegyetemmé. Ez a látható világegyetem nem más, mint az ember aurája. Ahogy egyre inkább elfordul az ember teremtőjétől, és egyre mélyebbre süllyed az anyagi világ mocsarába, úgy veszti el ezen aurát, amely az ő befolyását csökkenti saját jövőjének alakításában. Tehát az ember hite teremtőjében, az Atyában létfontosságú, jövőt meghatározó erővé vált az anyagi létben.

Tehát az eredeti tükrözés az Istenképmásra alakított emberminőség.

A rontott tükrözés akkor jött létre, amikor a fiú látni akarta önmagát s így létrehozta az anyagi világot, így került bele. Tehát Isten a fiún keresztül belekerült az anyagi világba. Majd amikor a fiú minőség kettéosztotta magát nőre és férfira, anyagra és antianyagra, Isten, hogy megmentse őt a pusztulástól megáldotta a szerelem képességével, és vallásával. Tehát az ember földi élete során e szerelem vallás mentén tud csak egyedül megtérni anyagi mivoltából lélekszellemi eredetéhez, az isteni minőséghez. Az Atyába vetett hite és szeretete az, amely visszavezetheti eredeti önmagához az isteni minőséghez. De ehhez a földi élet próbáját sikeresen kell teljesítenie. Ez a titka minden jézusi tanításnak, amit eljövetelekkor közölni akart a tékozló fiúval, saját fiával, fiaival. Mert Jézusban valójában Ő testesült meg, s a tékozló fiú valójában mi vagyunk mindannyian. Tehát anyagi világ addig van, ameddig bűn van, ezért a feltámadás a bűn megszűnését jelentheti. Mert hús és vér nem örökölheti Isten országát.

Tehát tömören összefoglalva: – A lélektudat, azaz a szellemkiáramlás anyag nélküli valósága az, mely az eredeti teremtés, közegmindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen valóságában. Melyben az idő azonos a teremtés múlttá válási sebességének összességével. E láthatatlan univerzum tér-szindrómája a szellemfény, mely a kiáramlás körforgásának első találkozási pontján, a kiáramlás múltpontjában való találkozáskor, az első révedés pontnál, létrehozta a dimenziót, mely egy zárt hologramú gömbteret alkot a tökéletes, önmaga múltjába forduló formát, melyet azóta is működtet, s melynek szolaritása azonos a kiáramlás visszacsatolódásának találkozás pontbeli sebességével, a fénysebességgel. E holografikus gömbtér (univerzum) anyagsűrűségéből való megszabadulás egyetlen módja, a benne fogva tartott szellemfény felszabadítása, kiszabadítása a lélektudat, azaz a szellem teljes megtisztítása által, melynek kulcsa a mélységes elkötelezettségű hit, vagy őszinte visszavágyás, minek hiányában az ember örökre a fénysebesség dimenzióinak hologramja, kivetülése marad. Az egzisztens utáni lét feltétele tehát a teremtés tisztaságához, a teljes őszinteségig lemeztelenített lélektudat, mely az emberek álságos, s ezért válságos világában akár halálos is lehet. De azonos minőségként válik eggyé a fiúban s lesz a világmindenség tudati részévé a maga szuverenitásán belül, így üdvözülve, feltámadva az Atya akarata szerint az örökkévalóság szellembirodalmába, az örökéletben. A saját ima, fohász megment téged!

Fohász

Uram a lelkem látogasd meg,
Mielőtt testem még kiszenved.

Nyiss egy kaput az öröklétbe.
Játsszál saját magad kezére.

Szeress belém, mert szép a lelkem,
Zsoltárod csendje zendül bennem.

Csókolj meg és nevezz babádnak,
De ne lökj oda a halálnak!

Egyesüljünk szentháromságban,
Lobogjunk nagy szűz ragyogásban,

Ruházz fel hűséggel, imával,
Még feléd sodródom az árral.

Látogasd meg uram a lelkem,
Mielőtt megbüntetnél engem.

Látogass meg és áldj meg engem,
Ne haljon bűnösen az ember.

Ne maradjak itt örök télben,
Örökös kínzó tévelygésben.

Tégy boldoggá, ha már elvettél,
Velem titokban szeretkeztél.

Tégy látóvá hatalmas árva,
Hogy rád találhassak akár ma,

E hamisan pengő világban.

Kedves olvasóm! Ezek azok a tudások melyeket e beszélgetés során szomszédommal, Józseffel felelevenítettünk, s az is kiderült, hogy azért kellett a piramis, hogy a tömeg hullámok, alsó vagy első szintje fölé lehessen emelkedni, s így elérni Mária szerelmes szívének

kisugárzását, s összeformni vele egy szerelmi vallomás éteri ölelésének hullám-síkján. Mindenkinek a szellemben felragyogó és megváltó fény világoljon szerelmes boldogságban. Ezt kívánom kedves olvasóimnak, s önmagamnak is. Az új ember szeretetével és bizakodásával búcsúzom az óévtől egy új aranykor kezdetének reményében, mert a saját ima megmenthet minket!

FÖLDI ÉS LÉTEZŐ SZABADSÁG

*„Fülelt a csend – egyet ütött.
Fölkereshetnéd ifjúságod;
nyirkos cementfalak között
képzelhetsz egy kis szabadságot -
gondoltam. S hát amint fölállok,
a csillagok, a Göncölök
úgy fénylenek fönt, mint a rácsok
a hallgatag cella fölött.”*

A szabadság = megszabadulás. A messiási szellemiségtől való végleges elszakadás. Az ember szolgálatának a felülértékelése, csatlakozás a mindenség univerzalitásához, a kiérdemelhető és végleges szabadsághoz.

Kedves olvasó! A szabadság fogalmát örök kétség és lobogó délibáb takarja, mióta naívikus igény támadt rá, mióta az embert a szabadság illúziójával kápráztatják, s mióta azt minden rab, s szolga veleszületett jognak gondolja. Nos, néhányat a közszájon csengő szabadság felfogás sutái közül, mielőtt azt annak földi és szellemtermészetű eredetéhez vissza vezetnénk.

Előre **elnézést** kérek kíméletlennek tűnő megállapításaimért. De valakinek **végre** (s ezt szó szerint értem), ki kell mondania ezen önkritikus mondatokat, éppen azért, hogy rácáfolhassanak, mindörökre eloszlatva igazságtartalmukat.

A szabadság, s amit róla gondolunk, vagy nem gondolunk itt a lényeges téma, némi kötelező körbejárással az elején. Azt mondják, akik azért némi-nemű gondolkodásra is képesek, **(bár ez a képesség egyre ritkábban fordul elő)**, hogy *a szabadság a szabad elhatározáson alapuló döntések meghozatalának joga*. – Tehát, ha jól értem a szabadság egy állampolgári **jog**, s nem természetes szükséglet, mint az oxigén, s nem is képesség, de a **lehetősége** annak, hogy az ember akaratának megfelelően cselekedhessen. – Hát ez elég szürreálisan hangzik. Ezek szerint a szabadság paragrafusfüggő, mely megengedi nekünk, hogy azt csinálhassunk szabad akaratunkból, amit akarunk. – **Na, ilyen aztán végképp nincsen!** Hát hol van olyan rendszer, ahol a jog ilyen engedményeket tesz saját funkcióját, értelmét ellehetet-

lenítve? Az ember természetes szabadsága, azaz Istentől kapott szabadsága, mely joga és felelőssége is egyszerre csak addig terjed, ameddig a természet egyensúlyt fenntartó mértéke nem sérül. Az embernek nincsenek természetfeletti jogai, hiszen az isteni természet az ember el és fenntartója. A föld anya s annak természete az emberi szabadság s szabadságjogok egyszer s mindenkorai meghatározója. Ha ezt az ember nem hajlandó tudomásul venni, akkor elveszíti az élethez s a szabadsághoz való jogát, majd előbb, utóbb önmaga pusztulását idézi elő, hiszen az egyensúlyát veszített természet nem képes eltartani a józan mértéktartás képességét elvesztett s ez által saját vesztébe rohanó emberiséget. – Kedves olvasó! Azt is mondják, hogy a szabadság a szabad akarat maga. De hát hiába van szabad akaratom, ha lehetőségem nincsen annak megvalósításához. – A szabadság, a szabad akarat, és lehetőségek összessége? Egy személy akaratának szabadsága e definíció szerint abban áll, hogy az illető akarhatta volna másképpen is, mint ahogyan aktuálisan akarta. Csak mégse úgy akarta. Há-há-há. Vagy még másképpen – Azoknak a jogoknak összessége, amelyek az egyes embernek a társadalomban való lelki, szellemi s fizikai függetlenségét biztosítja. *Szóljon, akinek ezek a jogok és lehetőségek biztosítottak ma Magyarországon!* – Marhaság! Már bocsánat. – Vagy netán függetlenség? Kedves olvasó – a szabadság a kényszerektől való mentesség állapota? Ejnye-ejnye, hát van ilyen? – Hát persze, hogy nincsen! Akkor minek ilyesmiről beszélni egyáltalán. Függetlenség? – Na, ennél nagyobb szamárságot... még a holtak sem függetlenek, hisz önmaguk lelki függései, s ezért kijár nekik a kegyelet. No, nézzük, mi van még. Van itt olyan, hogy a bevett szabályoktól való eltérés, pl. ilyen a költői szabadság (poetica licencia), amely a közönséges nyelvhasználat szabályaitól eltérő kifejezések, szóalakok, mondatszerkezetek használatát jelenti a költői nyelvben, a **mérték és a rím kedvéért**. Áh, nem, nem, nem, nem. Hát erre csak azt mondhatom, hogy e meglehetősen naiv megközelítés, mely arról tanúskodik, hogy az e sorokat leíró ember a költői szabadságot összekeveri a céltudatos, s ezért a legsilányabb versfaragás szolgálékúságával, melynek egyetlen jellemzője a direktió, avagy az erőltetettesség dilettantizmusa, a szó mai értelmében. Olyan, hogy költői szabadság a szó hétköznapi általánosságában nem létezik. Nem létezik, mert a költői szabadság sem nem jogi, sem nem verstani kategória. – De lelki és szellemi, aminek kifejeződéséhez nincsen szükség sem nyelvtani,

sem verstani engedményekre, csak a dilettánsoknak. A magyar nyelvben kiváltképpen nincsen, hiszen ez a nyelv valójában az isteni **szabadságot**, s teljességet, ami nem általános emberi, magában hordozó nyelv. A költői kifejeződés nyelvszabadsága a lehetőségek abszolút tárháza, melyben nincsenek új szavak csak még nem közismerten felfedezettek. A magyar nyelv az isteni szabadság nyelve. Ezért *a költői lét lényege, a teremtés kiváltsága, melyet a költő, az aktív költői elhivatottság s képesség isteni adottságával valósít meg, s így a költészete maga lesz a szabadság, azaz az igazi élet. Az ilyen életnek élni egyenlő a szabadság megvalósításával.* De ne szaladjunk ennyire előre.

- Visszatérve a hétköznapiakhoz. Mondják, a **szabadság általános köznapi értelemben mentességet jelent valami kényszer alól.** A szabadság tehát egy pozitív érték... Vagy inkább egy eszme lenne? A filozófia az újkori, legalábbis az újkori tudat a szabadság-eszme mámoros igézetében nőtt fel. Az indítást a francia forradalom ismert hármas jelszava adta meg: liberté, égalité, fraternité: – szabadság, egyenlőség, testvériség. A romantika, már a német, és a felvilágosodás jelentős személyiségei a szabadság-eszme gondolati, tartalmi megalapozásán fáradoztak. (*Fölöslegesen*). A legújabb korban pedig a szabadság társadalmi alapérték lett. (?) Éppen csak következetes definíciója nem született. Nem véletlenül. Hiszen a szabadság nem definiálható jól hangzó szlogenként, mert az sokkal mélyebb s bonyolultabb annál. De majd erről később. Most hadd ragadjak ki egy gondolatot, egy arra érdemeset. Tudniillik tipikus földönjárásról van tanúskodása, általános tévedésében. Azt mondja: – A szabadság önmagában nem tekinthető erkölcsi értéknek. Azért nem, mert az erkölcsi érték az adott kultúrában abszolút érték, s nem azt, hogy *a szabadság az abszolút érték.* – Itt csak annyit szólnék közbe, hogy a szabadság kultúráktól független természetes igény, s jog, azaz létforma, mely manapság önvédelmi képességgé fejlődött az átlagnál érzékenyebb, természetszintű intelligenciák, lelkek számára, s mint ilyen a túlélés eszközévé erősödött. Azaz képessévé vált. Akár az állatvilágban, ahol nincsenek erkölcsi szabályok. A szabadság éppen ezért több annál, mint alkotóelemeire bontható s gyógyítható komplexus.

S minthogy a szabadság természetes igényét, annak feltételeit a társadalmak képtelenek kielégíteni, éppen agyon rendszabályozottságuk, diktatórikusságuk, kizsákmányoló jellegük miatt, az ember

kénytelen volt az immunválasz kifejlesztésére, bár ennek súlyos ára, az emberi kapcsolatok *elmagányosodása* lett. Folytathatnám a szabadságról alkotott tévhiteknek tételes felsorolását, de azt gondolom, semmi értelme nem lenne, hiszen egyik sem tartalmazza a **korszabadság** igazi definícióját. Így inkább rátérek saját tapasztalatom tartalmi lényegére, mely minden hiányosságot bepótol e kérdéskörrel kapcsolatban. Először is kezdjük a földi realitásokkal. Kedves olvasóm! Az emberi külvilág minden élet számára maga a zsarnok-emberi korlátozások koncentrációs tábora, a szabadság csapdába zárásának megvalósult rémálma, a lelkiismeret globális dögkútja. (Magyarországon hatványozottan) Először is az ember korlátozva van saját maga által. Tudniillik fizikai képességeit tekintve szánalmas. Természetes önellátó életre képtelen, s törekszik is arra, hogy még jobban azzá váljon. A föld többi élőlényéhez képest csenevész, ha nem lenne megáldva a *szellem* kiváltságával már régen kipusztult volna. A faj többségének érdekérvényesítő képessége így is szánalmas. Közösségekben belül csak durva korlátozó direktívák között tud létezni, – úgy ahogy. Ősei igazi életviteléről, hagyományairól halovány fogalma sincsen. Betegesen túlkonformizált. Gyáván szalonizálódott, egészségtelenül finomkodóvá, ezzel együtt kegyetlen bürokratává, s technokratává silányult, vagy inkább egyéni érdek mentén aljasodott. Kényelem központú s ez által akaratgyenge, s szánalmasan populáris beállítottságú. Ennek ellenére fennhéjázóan beképzelt, aki azt hiszi magáról, hogy ő az élővilág csúcsa. Átgondolatlan, s felelőtlenül mértéktelen militarizáltsága, globálisan is elvette a józan esztét. Mára odáig süllyedt, hogy bizonyos nyelvcsoportjai önzésből, kapzsiságból önmaga, azaz fajtársai ellen fordult, saját létét is veszélyeztetve zsarnokoskodik, faji önmagát a többitől eltérőnek, minden ízében különállónak, felsőrendűen egyedinek és kiválasztottnak beállítva. Társadalmi berendezkedése a legfontosabb összetevőjében, a jogban szerviliszen megalázkodó, de ha társai közt egy kis hatalomra tesz szert, akkor diktatórikussá, kegyetlenkedővé, önelégülten fennhéjázóvá válik, legalábbis a nagy többsége. A tömege túlnyomó súlyban kisebbségrendűségi komplexusban szenved, melynek oka a rendszer elnyomásában, s előítéleteiben keresendő, ebből kifolyólag önbizalom hiányos s frusztrált lett, valamint gyengejelleműen kitartáshiányos. Élete a felszínességekben ki is merül, ebben találja meg felelőtlensége dagonyáját, de erről nem hajlandó tudomást venni. Ezért a szabadságról is

téves fogalmai vannak. A felelős, mély érzelmeket s gondolkodást elutasítja. Ő maga általában meg sem kísérli azt meghatározni sem más, sem önmaga számára. Egy szó, mint száz, szánalmas és a legtöbb esetben visszataszító jelenség, aki az elgyötörtség olyan fokán él, hogy képtelen az önálló felelős gondolkodás huzamosabb teljesítményére. Képtelen önmagát megszervezni, hogy védekezni tudjon. Ezért sorsán sem tud hatékonyan változtatni, melynek következtében a rajta élősködők, miután teljesen kihasználták mindenféle energiáit, oda-lökik a végső pusztulás, a hétköznapi jogfosztottság enyészetének.

Tóth Árpádnak

Szent örületben tartom csigád fülemhez,
Orkánról lefejtett sóhajod dalát.
E bűgó jajt hallok én is fülemben
Mely a múltból szívembe visszaszállt.
Késő utód ki versedet olvasom,
Setét-bánatot érzek, s mind megüt.
Jelenünkből ferde szörnyek kelnek,
S beteges lángok égnek itt mindenütt.

Bús partokról én is köszöntlek téged,
Rideg csendből küldöm feléd a sóhaj.
Nem változott meg a fergeteg világ,
Szelíd zenékre itt kevés a szózat.
Nem háború az csak rabszolgaság,
Leigázottság bénítja a népet,
Hazát rettentő roppant Leviatán
Torokszorító harapása. Éget!

Szigonyt rávetni ki volna titán,
Ki áldozná fel drága életét.
Nem lát, nem hall és mást nem is akar,
Csak számolgatni piszkos pénzeit.
Most tartsd füledhez bűgó bánatom,
S halld meg késő utódod panaszát.
Örülj, hogy e kor nem mossa térded,
S nem kell szégyellned előttem a mát.

Mit tehetnék én arról, hogy ilyen
A föld hátán élősködők faja.
Lövészárkok megszokott fájdalma,
A ránk támadó tetveknek hada.

Jobb nem lesz addig egészen, soha,
Még le nem szállnak mentő angyalok.
Megtalálsz engem, ha majd keresel.
Egy könyv szürke lapjain bujdosok.

Tehát kedves olvasó! Megállapítható, hogy ebben a földi realitásban, társadalmi, világ-szociológiai közegben a természet alapú, azaz az egyetemes, komoly szabadság nem lehet más, mint a rabság mindenkor helyén kezelésének és azon való felülemelkedésének a képessége. A szellem a hit s a humánium olyan erőtvözete, mely képes kiragadni az érzékelést a külvilág erős gravitációjából. Tehát olyan magasrendű szellemi s lelki állapot, mely képes megteremteni a harmóniát (ideig, óráig) lényeges s lényegtelen között úgy, hogy a lényegtelen kitorli, eltünteti az idegrendszerből, de legalábbis befolyását minimálisra redukálja, még akkor is, ha az nyomasztóan erőszakos s túlgravitált. Tehát a korszabadság (*a kor szó a születésünktől a halálunkig eltelt időt jelenti*) nem más, mint egy spirituális emberi képesség által létrehozott abszolút belső világ, mely abszolútságán keresztül, érintkezik az isteni, az egyetemes természet, teremtés szabadságával, s így válik vele egyé. Ez a képesség szellemi áldás, a költői véna lényege, erősen emocionális, személyiségfüggő. Nem mindenkinél egyforma erősségű. Határtalansága nem ökológiai, vagy földrajzi jellegű, hanem kimondottan lelki s szellemi. Az igazi szabadság nem körülöttünk, hanem bennünk van, csak képesség kell a felerősítéséhez, kiműveléséhez, valódi megteremtéséhez. Ezt a szabadságérzést csak kevesen, s csak rövididőre képesek átélni, de azok, akik e képességgel áldva lettek, nagy árat kell, hogy fizessenek érte, s ez az ár, az egyetemes, a kozmikus magány, mert... – A nagy szabadságnak, nagy magány az ára. Kedves olvasóm! József Attila *Levegőt* – című fájdalmában azt énekli: – „**Én nem ilyennek képzeltem a rendet**” – s nyilván ugyan arra gondol, amire a fentiekben én is utaltam. Arra az emberi szabadságot, szabadságjogokat diktatórikus módon elnyomó, megtipró s megalázó mértéktelen korlátozottságra, (korlátoltságra), amivel együtt élni huzamosabb ideig nem lehet anélkül, hogy az ember egy belső önvédelmi, szellemi s lelki immunválaszt ki ne fejlesztene. Ez a válasz a szellemben való kiteljesedés megvalósításával éri el célját, egy új, egy tiszta belső élet létrehozását. Ezért mondja Attila: – „**Az én vezérem bensőmből vezérel**” – Ez a vezérlet út az önmegvalósítás s

összegzés útja. Egy tiszta belső élet, mely talán ellensúlyozni tudja a külső lét rabságát, fájdalmát, elnyomottságát, s talán felszabadíthatja a lelket. Erről a szabadságról beszél, amikor azt mondja: – **Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet.** Hiszen csak ez a belső szabadság teszi lehetővé az önmegvalósítást, lelki kiteljesedést, s csak ez a szabadság hordozza magában azt a rendet, melyet el lehet fogadni, mely az önmegvalósítás elengedhetetlen feltétele. Igen, csak ez a rend s szabadság biztosíthatja neki a nagybetűs életet, (lét-értelmet) mert csak ez a szabadság szülte rend lehet az élet kiteljesedésének támasza egyedül, és nem a kinti diktatúrával megnyomorított, az embert karto-ték adatként kezelő aljasság. Mert az óhajtott igazi **SZABADSÁG**, a szellem szabadsága nem körülöttünk, hanem bennünk él. De ennek a szabadságnak nagyon nagy ára van, s ez az ár a csikorgóan fájdalmas magány, melyet Ő nem tudott, csak rövid ideig elviselni.

Vajon mi meddig bírjuk?

Kedves olvasó! József Attila Levegőt c. költeményének (Érdekes adalék, hogy a 8 Órai Újságban megjelent Levegőt című vers eredeti címe Rend és Szabadság volt. A címváltoztatásra a lap főszerkesztője, Nagy Samu tett javaslatot, amit József Attila elfogadott.) első verszaka a legjobb példája, s egyben bizonyítéka is annak, hogy ez a magányosság milyen iszonyú fájdalom s kényszer is egyben. Ez a fájdalom kristályosodik ki az első versszak képzavarában, mert erősebb a panasz vágya Attilában, mint sem, hogy ezt korrigálhatná.

*„Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?*

*A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg*

*és lábam alatt álmatlan forogtak,
ütött gyermekként csendesen morogtak
a sovány levelek.”*

A költemény első versszakának utolsó három sora hordozza ezt a tényt. /„és lábam alatt álmatlan forogtak,”/ ebben a sorban természetesen nem a levelekről van szó, hanem önmaga álmatlanságáról, a helyét nem találó zaklatott, megalázott, szabadságjogaiban s önérzetében sértett, szenvedő, s ezért álmatlanul s céltalanul kóborló

emberről, hiszen a levelek nem lehetnek álmatlanok. A folytatásban ez ki is bomlik, /„*ütött gyermekként csendesen morogtak*”/. A levelek természetesen nem tudnak ütött gyermekként morogni. Itt a múlt fájdalma, a bántottság szívárogoz át a metaforán, a magányosság, az önsajnálát a mellőzöttség kínjaként. A képzavar ebben az esetben elárulja, s egyben bizonyítja is mindazt, amiről a fentiekben említést tettem. Nevezetesen azt, hogy a szabadságnak iszonyatos ára van, s ez az ár a magány, melyet ilyen s ehhez hasonló formában lehet a legérzékenyebb költőinknél tetten érni. Talán a képzavar korrigálásával ezt még jobban láttatni tudom. Avval együtt, hogy a költemény e képzavarral áldva egész, hiszen e képzavar bizonyítja legjobban Attila belső szenvedését, eredetiségének hitelességét, az egyes-szám első-személyűséget. A világ mocskából felfénylő s költészetében felszabadultan formát öltő lélek állapotát, mint a városszéli szemétkerakot hegyei alól kivillanó üvegcserepet, ami szemet vakítóan veri vissza a nap, éles fénysugarait.

*Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?*

*A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg
és lábam körül száradtan forogtak,
kopott palaként csendesen ropogtak
a hullott levelek.*

A példa párhuzam-ereje kedves olvasó, talán elég meggyőző ahhoz, hogy hitelesítse mondanivalóm lényegét. De még számtalan példával lehetne igazolni e szabadság létének, mint pszichés immunválasznak a valós jelenlétét. Mint a posztmodernitás, a bizonytalanság, s bizalmatlanság ellenszerét, melyet azok az érzékeny emberek izzadtak gyönggyé, akik nem tudták elviselni másként a körülöttük lévő kicsinyes és kegyetlen valóságot, mely kagylóhéjként szorította s zárta be őket saját bensőjükbe. Melyet egyes, embernek aligha nevezhető mutánsok hatalomvágya és az avval együtt járó korlátoltság mért, s mér az erőtlen többségre, megkeserítve és megnyomorítva azok életét.

József Attilához

Velem szólva

Szálltál, mint rikoltó páva
Az emberiség párkányára.
Jártál holt lelkek útjain,
Igaz hitűek tájain.
Szavaid fényében ázott
Mély gyárudvarokon a reggel.
Sétányon lépdelt, rakparton ült
Jelen, múlt, jövő összeérten,
S elúszott a Duna vizén,
Mint az a kivájt dinnyehéj.
Elúsztál te is borús égen,
De bennem élsz, virrasztasz ébren,
Isten gazdagon,
Ember szegényen.
Velem szólva:
- Szegények pávája voltál,
Csak emberforma vágyad zengett.
Vigasztalást remélve éltél,
S válladra dőltek a keresztek.
Romokon lengett csipkés árnyad.
A sas szemében szarka ült!
Elmédet elszívta a bánat,
A nap, forró szívedre hűlt.
Körbe fogott a rettenet,
Szép egyensúlyod eleresztve.
Igazi társad sem akadt,
Reszkető kezedet keresve.
A járt utakat is veszejtve,
A magánynak sarcain át,
Tollal, kereszttel számot vetve
Bukott szemedben a világ.
A mindenség árkába esve
A fent és lent mindegyre már.
Ős körön látom boldogságod,
Min szíved a szívembe zár.

Tehát még egyszer összegzésül: – A komoly szabadság nem lehet más, mint a rabság mindenkori helyén kezelésének és azon való felül-emelkedésének a képessége. A szellem a hit s a humánium olyan erő-

ötvözete, mely képes kiragadni az érzékelést a külvilág erős gravitációjából. Tehát olyan magasrendű szellemi s lelki állapot, mely képes megteremteni a harmóniát (ideig, óráig) lényeges s lényegtelen között úgy, hogy a lényegtelent kitörli, eltünteti az idegrendszerből, de legalábbis befolyását minimálisra redukálja, még akkor is, ha az nyomasztóan erőszakos s túlgravitált. Tehát a korszabadság nem más, mint egy spirituális emberi képesség által létrehozott abszolút belső világ, mely abszolút voltán keresztül, érintkezik az isteni, az egyetemes természet, teremtés szabadságával, s így válik vele eggyé. Ez a képesség szellemi áldás, a költői véna lényege, erősen emocionális, személyiségfüggő. Határtalansága nem ökológiai, vagy földrajzi jellegű, hanem kimondottan lelki s szellemi. Az igazi szabadság nem körülöttünk, hanem bennünk van, csak képesség kell észrevételéhez, kiműveléséhez, valódi megteremtéséhez.

Mindez jellemző és fölemelő a földi élet elviselhetőbbé tétele szempontjából. De ez mégsem az igazi szabadság. Az igazi szabadság = a megszabadulással. A földi dimenzióból megszabadulni csak is a szellem erejével, mindenhatóságával lehet.

Kritériuma a messiási tudat kényszerétől való megszabadulás. Mit is jelent ez pontosan? Hamvas Béla írja egy helyütt: „*A messiási magatartás nem pihen, amíg nem szerezte meg azt a fokot, amelyen a földön elveti az élvezeteket, a hírnevet, a vagyont, a hatalmat, a kényelmet, a nyugalmat, a túlvilágon pedig elveti a boldogságot és az üdvöt, de ekkor sem pihen meg, csak egyetlen becsvágya van: az embert szolgálni, és megvalósítani azt, amit a szellem birodalmának neveznek. Mert az élet, ha magára hagyják, elkurvásodik, és ez ellen az egyetlen védelem a szellem. Ez a magatartás, amit a mahájána boddhiszattvának mond, és a legelső keresztények is körülbelül ezt akarták realizálni. Elutasítani, ami nem az ember és a világ végső rendjét emeli, elutasítani a földi gyönyört, a mennyei üdvöt, és bár a megszabadulást elérte, nem él vele, nem tartja meg magának, mindig újra és újra visszatér, vállal mindig újabb kudarcot és vereséget, szenvedést és összetöretést.*

Ő minden élőlény üdvéért felelőssé tette magát, és megértette, hogy mindenki „mindenkiért ténylegesen felelős — mindenki az egész világ vétkeit hordja”.

Emmanuel Mounier Francia gondolkodó azt írja: – ha a tevékenységnek sikere van, tisztátalan, ha kudarcot vall, tiszta, ezt a konfliktust magamra venni annyi, mint autentikusan cselekedni.

Kedves olvasó! Mindez azt jelenti, hogy a megszabadulni vágyó lélek, nem a földön keresi a boldogságot, eleve nem földi, emberi, azaz anyagi boldogságot keres, mert az nem tartalmazza az igazi szabadságot, hanem szabadságot keres mert az szabadítja fel minden fájdalom és kétség gyötrelme alól. Ez a keresett szabadság a szellem, a határtalan, korlátok nélküli szellem végtelen birodalmában lelhető meg. De ennek feltétele a test elhagyása, a fénysebesség felcserélése a szellem sebességére. Az igazi örömet nem az anyag kisülése, hanem a szellem s lélek harmonikus együttléte nyújtja. Ez a tömörség hordoz minden gyönyört, érzelmi csodát, s fájdalmat egyaránt. A messiási felfogás olyan összenövés az anyagi világgal, az emberrel, mely kizárja, s elveti a teljes, a maradéktalan átszellemülést az univerzum, teremtető szellemével. Így folytonossá válik a reinkarnáció, azaz az anyagi testbe való visszatérés s a körforgás állandósul. Ezért olyan életet kell élni a földi dimenzióban, mely a léleknek megelőlegezi a választás lehetőségét. A messiási magatartás felülértékelését, azaz a döntés szabadságát. A földi ember számára szinte lehetetlen, hiszen öntudata olyan mértékig anyagba esett állapotú, hogy azt a hit természetesen erős jelenléte sem tudja kiváltani. A transztendencia határain túli létezés, azaz az eredethez való visszatérés tehát szinte lehetetlen a földi létezés, ember számára. A létbeli elhajlás, tisztátalanság olyan mértékű, hogy azt szinte lehetetlen kiegyenesíteni. Társadalmi léptékben lehetetlen, ezért csak is az egyéni képesség útján megközelíthető, de ezt nagymértékben éppen a társadalmi dogmatizmus, együttélési szokás és jogi fala akadályozza. Addig ameddig az ember képtelen a szeudológia rendszeréből a realizálás útján keresztül kilépni addig esélye sincs a szellem éteri szabadságának elérésére s így marad az immun reakció álszabadságának kényszere, mely előbb utóbb a teljes kiszáradáshoz vezet.

*- és lábam körül száradtan forogtak,
kopott palaként csendesen ropogtak
a hullott levelek.*

A POIÉZISZ, MELY MEGHALAD ENGEM

A költemény, mint a keletkezés metafizikai emlékezete, és bánat intuíciója.

„Poiézisz mesteri tevékenységet jelent, és e szóval a görögök a művész munkáját jelölték meg. Poiézisz az az aktivitás, amely nem a közvetlen biológiai életre vonatkozik, hanem a létért való küzdelemben felvett célszerű magatartáson túllép. Abban, ami poiétikus, van valami többlet, és ez a többlet az, ami benne a fontos. Abban, amit a művészet tesz, nemcsak van valami idealitás, hanem éppen mintha a tevékenység értelme ez az idealitás lenne. Ezért a művészek mesteri tevékenysége nem annak megalkotása, ami az ember, hanem ami az ember fölött van, és nem annak, ami élet, hanem ami az életnél magasabb, és nem annak, ami a természet, hanem ami a természetnél több. Ami művészet, az nem csupán mesteri alkotás, hanem mesteri megalkotása annak, amiben léttöbblet nyilatkozik meg, ahogy Nietzsche mondja, nem Schöpfung, hanem Überschöpfung (nem alkotás, hanem alkotás önmagam fölé), vagyis nem poiézisz, hanem metapoiézisz”.

Hamvas Béla: Metapoiézisz

Kedves olvasó! Elmondhatjuk, hogy a költészet, mint a teremtés a szellemben való elmélyülés s kiáradás műfaja. Természetéből fakadó, hogy lényege a mélységesen egyedi szellemi, s lelki tapasztalásnak ötvözetében rejlik. De ez esetben nem az egyszerű tapasztalás műfaja, hanem a tapasztalás tapasztalásának az értelmező tapasztalása, egyfajta metafizikai tudat kiteljesedése, a fizikain való felülemelkedés reprezentánsa. Azaz, a bennünk lévő alany időtlenül örök megközelítése, a teremtés visszaútjának szintézise, annak intuitív módja. De mondhatnám azt is, hogy a hallhatatlanság princípiuma, a halál túlélésének megvalósítás-transzcendense. Az alkotás alkotásának teremtő tartalma, tiszta, indémonikus tudatmágia. Maga a teremtés, mely túlér a halál hatáskörén, – a mi van azután? – megsemmisüléséig szerezve jogosultságot a fennmaradásra. E szellem, mint a költészet műfajának megújítása, maga a költészet költészete, a teremtés teremtésének intuitív kiteljesedése, a túlélés bizonyossága. A képesség, mely oly ritka, hogy csak évszázadok elteltével felfedezhető, és csakis az őt tudatosan keresők számára megmutatkozó. E tudás nem lexikális és nem értelmi, hanem saját eredetű, alanyú, a saját kezdetünk előtti kezdetre vonatkozó ősiség, amit én őstudásnak, vagy első és örök teremtés tudatnak,

Isten-szellemű teremtés akaratnak tartok. A mű, az alkotás nem más, mint önmagunk keletkezés-eredetéhez való visszatérés. A mű önmagunk (magam) keletkezéséhez való visszatérés intuitívuma, mely egyúttal magában hordozza ezen emlékezet bánat intuícióját, ellenspínjét is, azt az ellenpólust, mely azonos a teremtés egészének egyensúlyával.

Valami túlerő léleksodró foka,
Elárvult teremő megváltó viszonya,
Ráébresztés-dőfés stigma a létemen,
Sejtekbe örökölt függés még létezem.

Fagyokhoz hűtelen, kipártolt jelenés.
Érlelt, önzött öröm, életre léptetés.
Tenger-arcú sötét ősz-tűzű érzélem,
Hőt sugárzó konok nap-bolyhú értelem.

Karcolatlan íves röppályájú erény,
Magány ezüst cölöpsor genezis tengelyén.
Baltatlan gondolat, vágy tüzelte ige,
Nő-ölű költemény, teremő őszöne.

Csont sűrű üzenet csend-tövű éje tán,
Hús-láncon csillogó égbolt-tükrű magány.
Ígézett sókristály ismeretlen csele,
Túlerő áldozat teremtet kényszere.

.
Valami erőszaktevés az egeken.
Valami tévedés amorfú értelem.
Valami hó-mutáns fejletlen állapot.
Valami gyönyörű kútmélybe dobott.

Társas alázatban tántorgó pártalan,
Önmagát felező fázó világtalan.
Súlytalan, túlfeszült idő-csiszolt parány,
Bölcső-vízből szökött gonosz világ-vagány.

Valami érdeemes s érdemtelen bazár,
Valami rettenet-ok elleni batár,
Valami sejtökötött mindenség-másolat,
Valami elhagyott tévelygő áldozat.

Valami túlerő érdemtelen vigasz,
Valami kétség-ár utolsó és igaz,
Valami árvaság istenbe zárt homo,
Valami elfogyó páratlan álmodó.

Ezernyi rejtelem csillag-világ szike,
Önző kapaszkodás mélységek szélbe.
Valami görcsösben gyökeredző talány,
Kövülő foltnyi vér a csend-üreg falán.

Valami nem elég isteni áldozat!
Ős méhből felsíró gyászterhes kárhozat,
Zátonyt törő hullám, szétfröccsentett egész.
Életnyi Júdás csók – semmihez is kevés.

II.

Micsoda bánat ül – jeges a szívemen!
Micsoda zaj szítál, távoli gyötrelem!
Valami rejtező éteri szárnyas-árny,
Valami múlt s jelen mi a jövőbe ránt.

Micsoda bánat ül – jeges a szívemen!
Mindenség csend borong, motoz a színeken!
Véletlen só-hajtás, akaratlan gyökér.
Legendátlan élet, mi a semmibe ér!

Micsoda rettenet néma harangja ver!
Érzékeimen át, kondul hozzád közel.
Micsoda bánat nyom, markolja torkomat!
Halál felé futó, robogó csont-fogat.

Micsoda bánat fújt, piros hajnali szél!
Létszomjas puszta vágy vér kavarta hevéen!
Értelemparti érzés, velőbe zárt erény,
Rengő jobbító szándék a Duna szent jegén.

Micsoda bánat ez, arany-sminkes magány.
Állott víz-borzoló, maró vulkánctalán.
Kénsárga ölelés, istentelen, pogány.
Könnycseppet temető, vigasztalan, parány.

Micsoda bánat ül, mindenség-csend borong!
Micsoda rettenet, mi szívemben szorong!
Micsoda sors-igaz, lebegő félelem!
Bizonytalan múltú, fuldokló értelem.

Micsoda bánat ül jeges a szívemen!
Micsoda együgyű emberi érzelem!
Micsoda felejtés elszivárogtat láz,
Lassanként kihűlő, még csillogó parázs.

Micsoda bánat ez, jeges a szívemen!
Mindenség csend borong, motoz a színeken!
Véletlen só-hajtás, akaratlan gyökér.
Legendátlan lét-érzés, mi a semmire ér.

Tisztelt olvasó, Ön! – legyen akár érintőn belüli, avagy azon kívüli, a költemény célját tekintve teljesen érdektelen. Ha az magában hordozza a varázslat erejét, mindazt, ami velünk, mindnyájunkkal legalább érintőleges, már elérte célját, küldetését.

Felhasznált irodalom: Hamvas Béla Patmosz

TARTALOMJEGYZÉK

SZERZŐI ELŐSZÓ

TENGERCSEPP HŰSÉG

A REZIGNÁCIÓ ÚTJA

ÉGOLDOTT SZABADSÁG

VÉGTELEN PIKADÁSOM

LÉLEKFONÁSBAN

LAPUANG SUSONG

CSAK EGYSZER MÉG

SÁRHÉTRÉT

A KREATÚRA

A SZÜLETÉS

A VÉGSŐ CÉL

A SZELLEM GYALOGÚTJA FELETT

A REALIZÁLATLAN INFORMÁCIÓ MINT LÉTEZÉS

FÉNYKÉP

A PIRAMIS CSÚCSÁN

FÖLDI ÉS LÉTEZŐ SZABADSÁG

A POÉZISZ MELY MEGHALAD ENGEM

**Valami túlerő léleksodró foka,
Elárvult teremő megváltó viszonya,
Ráébresztés-döfés, stigma a létemen,
Sejtekbe örökölt függés, még létezem.**